

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

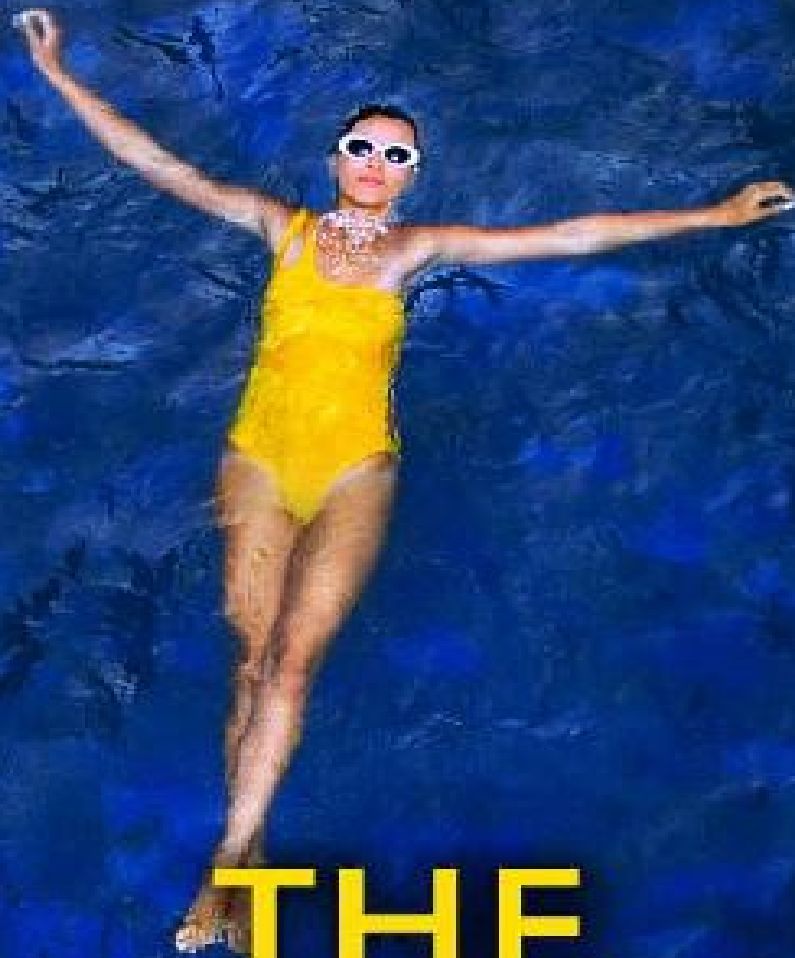
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE JEALOUS WIFE

A PSYCHOLOGICAL THRILLER
WITH A NERVE-SHREDDING ENDING

JAMES CAINE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kıskanç Eş

*Sinir bozucu bir psikolojik gerilim
bitiyor*

James Caine

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2023 James Caine

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

OceanofPDF.com

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif Hakkı	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Sonsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 1

Kelly

Yarın her şey değişecek.

Küçük bir kasabada başka bir mükemmel güne uyandım.

Geriniyorum ve minyatür kanişim Lady de hemen yanımdaki yatağa uzanıyor. Yüzümü yalıyor ve ben de onun beyaz tüylerini öfkeyle okşuyorum.

Şu anda yalnız olmama rağmen, kocam yanımda uyurken yatağın hangi tarafında yatıyorsam ben de aynı tarafında yatıyorum. Tek bir kadın için büyük boy bir yatak çok fazlaydı, özellikle de benim için. Kadın bunu düşünmemeyi daha kolay hale getirdi.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bazen onu özlüyorum.

Ruh halimi değiştirmek için köpeğimin mutlu yüzüne bakıyorum. "Yürüyelim mi hanımefendi?" Heyecanla bağıriyorum ve kuyruğu daha hızlı sallanıyor.

Spor kıyafetlerimi giyerken beni izliyor. Yandaki ofisime girerken masamdaki altın kolyeyi alıp cebime yerleştiriyorum. Hantal bir şey ve koşularda yanımda taşımayı sevmiyorum. Boynuma takmak da doğru gelmiyor. Hayatımdaki her şeyi değiştirecek kararı verdiğimden beri kolyeyi giderek daha fazla taşıyor ve bazen takıntılı bir şekilde içindeki resme bakıyorum.

Hanımefendi başını çevirerek beni izliyor.

Kolumu daha da uzatıyorum ve ellerimle daireler çizerek sarmal merdivenlerden ön fuayeye iniyorum, Lady ise arkamda koşuşturarak basamaklarla mücadele ediyor.

Kapıyı açmadan önce giriğın yanındaki küçük masada duruyorum. Üzerinde Ryan ve benim çoğunlukla seyahat ederken çekilmiş birkaç fotoğrafımız var. Biri İtalya'dan, diğeri bir ay süren İspanya seyahatimizden. Yaptığımız en iyi tatil Fiji'ye yaptığımız seyahatti. Okyanus kristal mavisiydi. Sahiller sakindi. *Güzel*, ne kadar muhteşem olduğunu açıklamak için gereken güçten yoksun bir kelimeydi.

Sahildeki Fiji fotoğrafımıza ve onun yanındaki, kalıntılarının saklandığı vazoya bakıyorum. Altında adını okuyorum. Ryan McDermott.

Vefatının üzerinden neredeyse sekiz ay geçti. Tuttuğumu bilmediğim bir nefes verdim.

Kocamı evimin girişine yakın bir masanın üzerine koymak garip bir yerdi. Sanki ziyarete gelenleri selamlıyor gibiydi. Çoğu insan onu bir aile odasında ya da belki bir yatak odasında şöminenin üzerine yerleştirirdi. Bu fikirden nefret ettim. Neden ölü bir insanı yaşam alanına koyayım ki? Neden her gece uyuduğumda ya da her sabah uyandığımda kocamın öldüğünü hatırlamak isteyeyim ki?

Olanlardan sonra, oturma odasından tamamen uzak durma eğilimindeyim.

Hâlâ yas tutuyorum elbette. Bir gün, belki onun kalıntılarını evde bile tutmayacağım. Belki eski kayınvalidem onu ister. Benim de hayatıma devam etmem gereken bir zaman gelecek.

Yine de uygun bir süre nedir? Ryan'ı düşünmek sevgi dolu anıları ve öfkeyi beraberinde getirebiliyor. Bazen kendime eziyet etmek için onu evimde tuttuğumu düşünüyorum.

Şehirdeki bekâr arkadaşlarımdan, bazı erkeklerin artık dul kalmış Kelly McDermott için fırsat kolladığına dair dedikodular duydum. Şu anda savunmasız olduğumu görerek ayaklarımı yerden kesmek isteyen erkek talipler bana birkaç kez yaklaştı bile. Muhtemelen kocamın ölümünden sonra duygusal bir karmaşa içinde olduğumu umuyorlar ama bu gerçeklerden çok uzak.

Moralim bozuk ya da depresif olduğumda normalden daha fazla kendime odaklanıyorum. Otuz bir yaşındayım ve vücudum hayatımın en iyi formunda. Haftada iki kez yoga. Haftada üç kez hafif ağırlıklarla kuvvet antrenmanı. Zumba dersi. Pilates. Her sabah, güne başlamak için Lady ile koşuyorum.

Tavana kadar uzanan tuğla şömineli geniş oturma odasına, mermer zemine ve Ryan'la birlikte insanları ağırladığımız uzun yemek masasına dönüp bakıyorum. Bu ev bir kadın ve köpeği için fazla büyük. Bir gün hayatıma devam etmeye hazır olacağım ama henüz değil.

İntikamımı alana kadar olmaz.

Yarın her şey değişecek.

Yakında olacakları düşünerek gülümsüyorum. Muskoka Gölü'nün küçük kasabası yakında çok dikkat çekecek. Yakında çok dikkat çekeceğim.

Kadın havlıyor, daha da sabırsızlanıyor. Eğilip başını okşuyorum. "Özür dilerim kızım," diyorum. "Dikkatim dağıldı." Dolaptan tasmayı alıp hızla ona takıyorum. Ön kapıyı açarken vazoya doğru bir öpücük sesi çıkarıyorum. Bunu yaparken güneş ışığı yüzüme vuruyor.

Saat neredeyse sabahın onu, neredeyse öğleden sonra. Bekâr, işsiz ve zengin olduğunuzda erken kalkmak pek de gerekli değildir. Ryan erkenciydi. Ben daha yataktan çıkmadan o kalkmış, takım elbisesini giymiş ve kapıdan çıkmıştı.

Beyaz bir Escalade'nin geçtiğini fark ettim ve şoför bana aval aval baktı. Bu Dean Hemsbring. Birkaç blok ötedeki komşumuz. Evli ve genç bir kızı var ama bu, bana yenmeyi bekleyen bir domuz pastırmasıymışım gibi bakmasını engellemiyor. El salladım ve gülümsedim. O da mahcup bir şekilde el sallıyor ve hemen başını çeviriyor.

Bu tür ilgiye alışkınım ve Ryan artık burada olmadığı için daha fazla ilgi görüyorum. Bazen birlikte brunch yaptığım eşi Evelyn Hemsbring kocasının bakışları hakkında ne düşünürdü acaba?

Hoş, hatta güzel olduğumun farkındayım. Erkeklerden ve bazen de kadınlardan gelen ilgi, fazla çaba sarf etmeden bana doğal geliyor. Buna alıştım. Dean zararsız biri. Güneşe bakmaması için bir hatırlatıcıya ihtiyaç duyacak kadar hayal gücü olan bir adam. Muhtemelen Evelyn'e bir şey söylememden daha çok endişeleniyordur.

Yapmayacağım tabii ki.

Ön kapımı kapattım. Kilitli değil. Hiç kilitlenmez. Muskoka Gölü'nde suç bir sorun değildir. Herkes herkesi tanır. Bazıları diğerlerinden daha iyi. Bu kasabanın sunduğu tüm ilginç dedikoduları bildiğimi hissediyorum, ki bu çok fazla değil.

Sokağın aşağısına doğru giderken hanımefendi yanımda yürüyor. Yanımdaki boş eve bakıyorum. Bizim blokta sadece üç ev var. Her ev bir diğerinden daha büyük, ön bahçeleri güzelce düzenlenmiş.

Bay ve Bayan Miller'ın eski evinin arazisi boyunca beyaz bir çit uzanıyor. Yaşlı çift torunlarına daha yakın olmak için Muskoka Gölü'nden güney Ontario'ya taşındı. Ryan ve bana her zaman dostça davranan harika komşulardı. Kimin taşınacağını öğrenene kadar onların gidişine üzülmüştüm.

Koşmaya başlıyorum, Lady de bana ayak uyduruyor. Evin önündeki "Satılık" tabelasına bakıyorum, şimdi üzerine kırmızı bir etiket yapıştırılmış. "Satıldı".

Yeni komşular fikri birçok kişinin endişelenmesine neden olabilir. Kim olacaklar? Kibar olacaklar mı? Bütün gün avazları çıktığı kadar bağırarak küçük çocuklar mı? Gece boyunca havlayan kontrolsüz köpekler mi?

Bana göre değil. Taşınmaları için sabırsızlanıyorum. Kim olduklarını çok iyi biliyorum.

Küçük bir kasabada olmanın faydalarından biri de bu. Herkes her şeyi bilir. Emlakçı, Shannon, benim bir arkadaşım. Evi sattığında bana yeni komşularımın kim olacağını söylemekten heyecan duydu, çünkü onlardan biri benim çok iyi tanıdığım biriydi.

Nora Cameron. Görünüşe göre evli olduğu için Nora Bowman adını kullanıyor.

Emlakçı arkadaşım da birçokları gibi Nora ve benim çok iyi arkadaş olduğumuzu varsayıyordu. Durum asla böyle olmadı.

Garaj yoluna yaklaştığımda koşmayı tamamen bırakıyorum. Yakında Nora ve kocası taşınacak. Onlar için mutlu bir gün olacak. Taşınmak her zaman çok yoğun ama heyecan vericidir. Yeni bir başlangıcın başlangıcıdır.

Ryan ve ben evimize taşındığımızda çok mutluydum. Burası şehirdeki en iyi ve en zengin mahalle. Muskoka Lake'in sosyal elitleri burada yaşıyor. Nora, Ryan ve benim gibi, kasabadan ayrıldığından beri iyi iş çıkarmış olmalı.

Nefes veriyorum. Daha çok olanlardan sonra buradan kaçmış gibiydi.

Cebimden altın kolye ucunu çıkarıp açıyorum ve içindeki resme bakıyorum. En iyi arkadaşların bir anısı olan şey, sadece benim için değil, tüm bu kasaba için bir kabusla dönüştü.

Nora'nın hak ettiğini almasının zamanı geldi. Yarın, her şey değişecek.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 2

Nora

İki nakliyecinin büyük bir kanepeyi beceriksizce yeni evimizin girişinden geçirmelerini izliyorum. Mobilyanın yastıklı tarafı çift kapılardan birine çarpınca yüzümü buruşturuyorum. Neyse ki, nakliye kamyonetinin arkasına baktığımda sırada görünen ahşap credenza değil, kanepe.

Kocam Jameson arkamda yürüyor ve güçlü elini belime doluyor. Yüzümün yan tarafını öpüyor, eli karnıma doğru kayıyor. Belli ettiğim için her zamankinden daha şefkatli davranıyor.

"Bu evin bizim olduğuna hâlâ inanamıyorum," diyorum.

Jameson yanağımı tekrar öptü. "İlanı gördüğümde bir teklif yapmak zorundaydım."

Gülümsüyorum, yorumu karşısında üzülmemek için elimden geleni yapıyorum. Bir ev satın almak büyük bir karar, birlikte verilmesi gereken bir karar. Jameson tabii ki her şeyi kendi başına halletme görevini üstlendi. Bana resimleri gösterdiğinde, ne kadar muhteşem olduğunu görünce ağzım açık kaldı. Şahsen görmek için bir zaman ayarlamak istedim ama bana endişelenmememi, zaten bizim olduğunu söyledi. Benimle konuşmadan önce satın almıştı.

O kadar mutluydu ki ilk başta neden üzgün olduğumu anlayamadı. Ben de dahil olmak istedim tabii ki.

Bana cevap olarak, satıcının piyasası olduğunu söyledi. Teklif vermemiş olsaydı, ev satışa çıktığı gün başka bir şanslı çifte satılacaktı.

Çok üzülemezdim. Hayatımın geri kalanını Jameson'la birlikte burada geçirmek istiyordum. Muskoka Gölü, insanların yaz aylarında sık sık seyahat ettiği güzel ve küçük bir kasaba. Göl sadece iki blok ötede.

Burası benim memleketim ve hep geri dönmeyi hayal ederdim. Jameson sayesinde geri döndüm.

"Doğru mu yaptım?" diye soruyor ve beni tekrar öpüyor.

Ona vermek zorundayım. Verdi de. Ev çok güzel. Bu sabah emlakçı bize anahtarları verir vermez hemen içeri koştuk. Resimler evin hakkını vermiyordu.

Jameson'a başımı salladım. "Başardın.

Teşekkür ederim." "Ne istersen," diyor.

Son zamanlarda benim ihtiyaçlarımla aşırı derecede ilgileniyor. Jameson her zaman baba olmak istedi ve yakında bu onun gerçeği olacak.

Gecenin hangi saati olursa olsun, rastgele yemek arzularımı tatmin eder. Vanilyalı dondurmaya batırılmış McDonald's patates kızartması. Yanında fıstık ezmesi ve kızarmış ekmekle turşu. Artık yakınımda tavuk yemesi yasaktı çünkü kokusu diğer birçok kokuyla birlikte beni anında kusturuyordu.

Yine de anlıyor. Benimle ilgileniyor. Bunu görmek sevindirici. Ben hamile değilken, hatta ilk çıkmaya başladığımızda bile böyle değildi. Şimdi çocuğunun annesi olacağım için işler değişti.

Nakliyeciler minibüse geri dönerler ve sandalyeyi kaldırmaya çalışmadan önce acele etmezler. Kamyonetten kaldırırlarken Jameson'ın suratında bir ifade belirir.

"Şu anda iki yerine üç nakliyeciyi talep etmeliymişim gibi hissediyorum" diyor.

"Ucuza," dedim nefesimin altında. Yine de doğrudu ve o da bunu biliyordu. Jameson bir dolar tasarruf etmekte iyidir ama bazen büyük resmi göremez. Ona bazı mobilyalarımızın iki kişi için fazla olacağını söyledim ama beni veto etti.

Yeni evime dönüp bakıyorum ve kızgınlığım çabucak geçiyor. Muskoka'da büyüyen bir çocukken, sadece güzel evlere aval aval bakmak için bu bölgeye gelirdim. Mahallede sadece birkaç kişi daha yaşırdı. Büyük beyaz bir çit, aralıklı evleri birbirinden ayırırdı.

Bu gerçekten bir rüya.

Taşıyıcılar girişe yaklaşırken, biri diğerine dönmesi için bağırır. Diğer hareket ediyor ve sonra diğer tarafa dönmesi için bağırılıyor. Eve girdiklerinde bir patlama sesi daha duyuyorum ve ardından nakliyecilerden biri küfrediyor.

"Tamam," diyor Jameson. "Kabul ediyorum, üç olsa daha iyi olurdu." Ona gülümsüyorum. "En azından sigortalı nakliyeciler bulacak kadar akıllıydım."

Kot pantolonumun cebindeki telefonum çalıyor ve hemen çıkarıyorum. "Annem arıyor," diyorum Jameson'a bakarak.

"Devam et," diyor Jameson. "Konuş onunla."

"Biraz daha yerleştiğimizde onu tekrar arayabilirim."

Jameson beni başından savdı. "Bu yüzden buradayız, Nora. Bebek doğduğunda annene daha yakın olmak istedik. Konuş onunla. On dakikadan daha kısa bir mesafede yaşadığınız için bugün sizi görmek istediğini biliyorsunuz."

Hemen telefonumun yeşil düğmesine bastım ve kulağıma götürdüm.

"Anne?" "Eeeee!" diye tiz bir sesle telefona bağıyor. Elimi salladım Kulak zarımı korumak için kolumu uzattım. Jameson bana sırtıyor. "Benim küçük kızım!" diye bağıyor annem. "Benim küçük kızım eve döndü."

"O kadar yüksek sesle değil anne," diye gülüyorum.

"Özür dilerim!" diyor, sesini hızla alçaltarak. "Özür dilerim. Büyük gün nasıl gidiyor?"

"Güzel, anne. Güzel."

"Jameson bütün gün hareket etmekten yoruldu mu?" diye soruyor.

"Hayır anne, nakliyecilerimiz var. Jameson parmağını bile kıpırdatmıyor."

Kocam yüzünü buruşturdu. "Doğru değil Dorothy!" diye bağıyor, telefonuma doğru eğilerek. "Nakliyecilerin eşyaları nereye koymaları gerektiğini göstermekte çok iyiyimdir." Neredeyse tam o sırada evin içinden gelen bir patlama sesi duyuyoruz. Jameson kendi kendine küfrediyor. "Onları kontrol etmeliyim."

"Evet, evet yapmalısın," diyorum donuk bir sesle.

Annem yüksek sesle iç geçiriyor. "Kızım eve döndü." Söyleyiş tarzına bakılırsa, kendi evime değil de ailemin evine geri döndüğümü sanırsınız. "Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

Sonunda neden aradığına geldi. "Bugün ben de seni görmeyi çok isterim anne. Bize birkaç saat ver ve istediğin zaman gel. Pizza sipariş edebiliriz."

"Eeeeeeee!" diye tekrar çılgılık atıyor.

Kulağıma bir kez daha kapatıyorum ve gülümsüyorum. Jameson bu konuda da haklıydı. İşte bu yüzden Muskoka Gölü'ne geri döndüm. Annem her zaman sevecen bir tipti, babamın nasıl biri olduğu düşünüldüğünde bu komik.

Şimdiden bebeğimle büyükannemin evine gittiğimizi hayal edebiliyorum. Birlikte parkta piknik yaptığımızı. Bir öğleden sonra plajların tadını çıkarıyoruz.

Toronto'da yaşarken her şey çok uzak geliyordu. Binalar daha karanlıktı. İnsanların hepsi yabancıydı. Bundan nefret ediyordum. Küçük bir kasabada yaşamayı özlemiştim. Jameson artık sadece evden çalıştığı için Toronto gibi büyük bir şehir merkezinde yaşamak zorunda değiliz.

Ben cevap vermeyince annem tekrar "Eeeeeeee!" diye bağıyor.

"Memleketime dönmeyi ben de çok seviyorum anne," diyorum. Bir

elimi karnıma koydum ve gelecekte annemle bebeğimin birlikte oynarkenki görüntülerini düşündüm. Annemin yanında yaşamamızın birçok avantajı var

Yeni doğmuş bir bebek. Yanıma gelebilir, bana duş almak ya da kestirmek için zaman tanırdı.

Toronto'daki arkadaşlarıma memleketime döneceğimi söylediğimde üzüldüler ama çocuklu arkadaşlarım bunun nedenini hemen anladılar. Bebek büyötmek zor olabilir. Beni nelerin beklediğı konusunda saf değılim.

Jameson ebeveynlik fikrini tamamen romantikleştiren kişi. Önümde uykusuz geceler ve huysuz günler olduğunu biliyorum. Çok sabır gerektiren günler.

Muskoka Gölü'ne geri dönmek hayatımızın bu döneminde çok anlamlı. "Yakında görüşürüz anne," diyorum.

"Babam ve ben de bebek hediyeleri aldık," diye ağzından kaçırıyor.

İlk üç aylık dönemim bitmeden bana hediye göndermesinden nefret ediyordum. Hamileliğimi lanetleyeceğinden endişeleniyordum, bu yüzden ben eve dönene kadar başka hediye göndermemesini istedim. Annemi tanıyorum, şimdiden bir kamyoneti dolduracak kadar oyuncak ve kıyafet satın almıştır.

"Teşekkürler anne," diyorum. "Yine de hediyeleri başka bir gün getirebilirsin."

"Tabii ki, tabii ki. Bil diye söylüyorum, babam ve ben iyi büyükanne ve büyükbabaların yaptığı gibi küçük kızına istediğı her şeyi sunacağız."

Bu da annemin yaptığı başka bir şey. Kızım olacağı konusunda çok kararlı. Daha fazla göstermeye başladığım için karnımın yükseldiğini söylüyor, bu da kız bebek anlamına geliyor.

Bunun bir efsane mi yoksa gerçek mi olduğundan emin değılim, ama bir kız olduğunu kesinlikle hissediyorum çok.

Jameson ve ben isimler hakkında tahmin yürötmeyi ve konuşmayı severiz. henüz karar veremedik. Her iki cinsiyet için de herhangi bir isim üzerinde anlaşamıyoruz.

Birkaç hafta içinde bir sonraki ultrasona gireceğiz ve orada resmi olarak öğreneceğiz. Bebeğimi ekranda gördüğümde ve ne olacağını öğrendiğimde, umarım ona ne isim vereceğime dair daha iyi bir fikrim olur.

Jameson bana her zaman cinsiyetini önemsemediğini söylüyor, her ne kadar kalbinin küçük bir erkek çocuktan yana olduğunu bilsem de. Ne zaman çocuğumuzdan bahsetse, sözüm ona kazara "erkek" diyor. Jameson, hepsi kız olan dört kardeşin en büyüğüydü. Ailenin köpeğı bile dişiydi.

"Yakında görüşürüz anne. Tüm desteğın için teşekkürler. Bugün seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Seni seviyorum canım," diyor yine o tiz sesiyle. Tam olarak çığlık sesiyle değil ama ona yakın bir sesle.

Aramayı sonlandırıyorum ve telefonumu kot pantolonumun cebine geri koyuyorum. Komşumuzun ön kapısının açık olduğunu ve genç bir kadının küçük beyaz bir köpekle büyük ahşap güverteye çıktığını fark ediyorum. Sarı saçları her hareketinde dalgalanan bir at kuyruğu şeklinde bağlanmış. Parlak pembe bir spor sütyeni ve biraz fazla kısa bir şort giyiyor. Merdivenlerden inip bana doğru koşmaya başlamadan önce kulaklıklarını takıyor ve telefonunun ekranına dokunuyor. Büyük, koyu renk güneş gözlükleri gözlerini kapatıyordu.

O anda ona biraz fazla baktığımı fark ettim ve evime döndüm. Yine de onu fark etmemek zordu. Bir an için kadının gençliğini ve güzelliğini kıskandığım için kendimden nefret ediyorum. Elimi her hafta daha da büyüyen karnıma koyuyorum ve dokuz aylık hamile olduğumda nasıl görüneceğimi düşünmemeye çalışıyorum. Yakın zamanda ona benzemeyeceğim.

Şu anda kesinlikle ona benzemiyorum. Doğum yaptıktan sonra vücudun doğum travmasını atlatması zaman alıyor. Tekrar daha ince görünmek istediğinizde tüm genetik size karşı oynuyor. Özellikle bir arkadaşım vücudundaki değişikliklerden dolayı zor zamanlar geçirdi. Her zaman karnının etrafındaki gevşek deri hakkında yorum yapıyor.

Elbette çocuğu olduğu için pişman değil ama bebek sahibi olmak her şeyi değiştiriyor, özellikle de vücudunuzu. Son zamanlarda ben de bununla başa çıkmaya çalışıyorum. Tüm hayatım boyunca minyondum. Yanımdan koşarak geçen genç kadın gibi çok çalıştığım için değil, çoğunlukla genetik. Şanslıydım. Her gün pizza yiyebiliyordum, gazoz içebiliyordum, her şeyi yiyebiliyordum ve bu çoğunlukla belli olmuyordu. Daha önce hiç diyet yapmamıştım. İnsanların kilo almasına neden olan ilaçlarımı kullanırken bile kilomu korudum.

Çevresel görüşümde genç kadının yaklaştığını görebiliyorum, sarı saçları hızla sağa sola sallanıyor, köpeği de ona ayak uydurmaya çalışıyor. Yüzü soğukkanlı ve konsantre olmuş gibi görünüyor.

Kaç yaşında olduğunu merak ediyorum. Belki üniversite çağındadır. Şehrin bu bölgesinde yaşayan biri zor durumda olamaz, bu yüzden ailesinin durumu iyi olmalı.

Zamanı geldiğinde bu kadar yakınımızda bir bebek bakıcısının olması harika olur. Her ne kadar annemin bebeğime bakmaktan mutlu olacağından emin olsam da, bir gün güvenilir bir bakıcı bulabilirsek güzel olacak

yakınlarda yaşıyan. Tabii ki bebeğimi birine emanet etmem biraz zaman alacak.

Jameson hafif bir endişe ifadesiyle başını sallayarak evimizden çıkıyor. Güvenilir nakliyecilerimizin yeni evimize ne kadar zarar verdiklerini merak ediyorum. Ben de onun ifadesini paylaşıyorum.

Jameson bana doğru yürüyor ve koşan genç kadını fark ediyor. Kadına uzun süre bakmasa da, rastgele bir insana gereğinden fazla zaman ayırıyor. Kadın açıkça muhteşem, bu beni hemen etkileyen bir şey. Kocamın da aynı sonuca varmış gibi görünmesi beni rahatsız ediyor.

Belki de komşumuzun geleceğinde bir bebek bakıcılığı işi yoktur.

Dönüp kadına tekrar bakıyorum ve ilk düşündüğüm kadar genç olmadığını fark ediyorum. Belki giydiği parlak renklerden ya da fiziğinden, ama yüzü belirgin bir şekilde daha yaşlı. Belki yirmili yaşların sonunda. Belki de daha yaşlı.

Kadın gülümsüyor ve dudağının üzerinde bir güzellik izi fark ediyorum. Bu mu- Hayır, olamaz.

Gülümsüyorum ve bunu düşündüğüm için başımı sallıyorum ve Jameson'a bakıyorum.

Olabilir mi?

Kadına dönüp bakıyorum. Sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi bana yaklaşırken yavaşlıyor ve güneş gözlüklerini çıkarıyor.

Gerçek yüzüme çarptığında yüzümdeki gülümseme kayboluyor. Başını yana eğdi ve gözlerini kısarak bana baktı.

"Nora?" diye soruyor. Sesi hâlâ hatırladığım kadar gür ve kendinden emin.

Ona boş boş bakıyorum, cevap vermiyorum. Nasıl tepki vermem gerekiyor? Kelly Van Patten benim yeni komşum.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Nora

Önce

Sınıfta önümde oturan en iyi arkadaşım Elizabeth Graham elini uzatıp masama katlanmış bir not bırakıyor. İngilizce öğretmenim Bay Johnson'a bakmaya devam ediyorum, o da bu haftanın yazma ödevi hakkında gevezelik ediyor.

Bakışlarımı öğretmenden ayırmadan sessizce açıp içindekilere göz gezdiriyorum.

"Bu gece plajda mısın?" yazıyor. "Evet için sırtıma bir kez vurun. İki hayır."

Gülümsüyorum ve hafifçe sırtına bir kez vuruyorum. Bir an sonra bir not daha uçarak geri geliyor ve göğsüme çarpıyor. Masası benimkinin yanında olan kız güldüğünü gizlemek için yüzünü kapatıyor.

Yeni mesajı sessizce açarken kendimi tutmaya çalışıyorum.

"Ryan McDermott'u davet etmeliyiz."

Ryan'ın diğer futbol arkadaşlarıyla birlikte oturduğu sınıfın arka tarafına bir an bakarak gülümsüyorum. Her zamanki gibi birlikte sohbet ediyorlar ve Bay Johnson'a da dikkat etmiyorlar. Kısa bir an için Ryan bakışlarımı yakalıyor ve bana gülümsüyor. Dudaklarını birleştirip bir öpücük konduruyor ve arkadaşlarıyla birlikte gülüyor.

Zahmetsizce taranmış siyah saçları, kalbimi pır pır ettirecek şekilde alnına düşüyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıp kendine güvenen bir hava yayması beni bir mıknaş gibi kendine çekiyor. Etrafında karşı konulmaz bulduğum bir gizem havası var.

Ryan'ın arkadaşı ona beşlik çakıyor ve havadan öpücüğünün üzerimde yarattığı etkiyi fark ediyor.

İkisi de gülüyor.

"Nora!" Bay Johnson'ın derin sesi gürliyor. Hızla arkamı dönüp ona bakıyorum ve duruşumu düzeltiyorum. "Neden az önce verdiğim yazma ödevi talimatlarını sınıfa açıklamıyorsun, lütfen?" Kaşlarını kaldırıp cevabımı bekliyor.

Her zaman arkamı kollayan Beth, benim yerime cevap veriyor. "*Othello*'daki karakterleri etkileyen kıskançlık ve haset temaları üzerine kısa bir kompozisyon yazmamızı istiyorsunuz."

"Bu doğru Bayan Graham, ama Nora'ya sordum, değil mi?" Bay Johnson masaların arasındaki koridorda benimkine doğru yürüyor.

Yakalanmayı umursamadan Ryan'la ilgili notu hızlıca buruşturup bacaklarımın arasına yerleştiriyor ve eteğimin altına gizliyorum. Bay Johnson masamın üzerine geldiğinde sadece Beth'in yazdığı ilk notu buluyor. Onu aldı ve inceledi.

"Bu gece plajda mı?" diyor gülerek. "Sanırım siz ve Bay McDermott bu gece plajda yazı ödevimi tamamlamayı planlamıyorsunuz, değil mi?"

Sınıf kahkahalara boğuluyor, en gürültülü olanlar Ryan'ın arkadaşları. Ryan McDermott'un yüzündeki ifadeyi fark edene kadar utançtan neredeyse kulaklarımı kapatmak istiyorum. Randevu Beth'le olmasına rağmen, Ryan'ın yüzü hoşnut görünüyor.

Belki de Ryan McDermott'u plaj gecemize davet etmeliyiz.

Tabii ki böyle bir şey olursa ve bana asılırsa Beth mahvolur. Yıllardır ona aşık, her ne kadar ona hiç ilgi göstermemiş olsa da.

Bay Johnson'a bakıyorum, gözlerimle durması için yalvarıyorum ve o da anlıyor.

"Artık sınıfımda aşk notları yok, Nora," diyor kararlı bir şekilde. Onunla tartışmaya zahmet etmiyorum. Notun Beth'ten geldiğini açıklamak istemiyorum. Bunun yerine pes ediyorum ve başımı sallıyorum. Gülümseyerek sınıfa bakıyor. "Bu çoğunuz için lisenin son ayı," diyor. "Kalan küçük dikkat sürelerinizi korumaya çalışın. Önümüzde iyi yapmak isteyeceğiniz bir final sınavı var."

Sınıf kapısının çalınması herkesin dikkatini çekti. Bay Johnson Beth'in notunu masama bırakıyor ve kapıyı açıyor. "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor. Genç bir kadının cevap verdiğini duyduğumda sıramın izin verdiği kadar yana eğilmeye çalışıyorum. Yine de hiçbir şey göremiyorum. Bay Johnson'ın iri bedeni gizemli kızı örtüyor. "Bu harika, içeri gelin... Kelly mi dediniz?"

Bay Johnson sınıfa döndüğünde sarı saçlı, uzun boylu, zayıf bir kızla karşılaşır. Joseph Katolik Lisesi'ndeki çoğu kız öğrenci eteklerini biraz fazla yüksek, gömleklerini de daha açık giyer. Ama bu kız bambaşkaydı. Eteği uzun bacaklarına ancak ulaşıyor gibiydi. Elbise gömleğinin iki, hatta üç düğmesi açıktı ve hayal gücüne çok az şey bırakıyordu.

Sınıfın arkasındaki genç adamlardan birinin bir şeyler bağırması sadece bir an alıyor. Ne dediğini anlayamıyorum ama bu, yeni kızın görünüşünden memnun olduğunun açık bir işareti. Arkadaki çocuklardan bazıları yine gülüyor ve Bay Johnson onları çabucak susturuyor.

"Yeter!" diye bağırır. "Bu Kelly..."

"Van Patten," diyor kız ince bir gülümsemeyle.

"Evet, Kelly Van Patten," diye anons ediyor Bay Johnson. "Toronto'dan Muskoka'ya yeni taşındı." Ona dönüyor. "Neden boş bir masa kapmıyorsun?"

Kelly başını sallar ve odaya bakarak Beth'in yanındakini görür. Hızla koridora doğru yürür ve sırt çantasını onun yanına bırakır.

Kelly ona "Selam," der. Beth de el sallıyor. "Burası boş mu?"

Beth başını sallar. "Ben Beth," diyor. "Ailen Meyers Sokağı'ndaki eve yeni mi taşındı?"

Kelly gülümseyerek, "Bu doğru," diyor.

"Bir blok ötenizde oturuyorum." Beth onun gülümsemesine uyuyor.

Kelly bir kahkaha attı. "Bu küçük kasabada neler olup bittiğini bana anlatman gerekecek."

Arkamdan konuşmalar duyuyorum. Dönüyorum ve Ryan'ın arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldadığını fark ediyorum. Bakışlarının odanın diğer ucuna gittiğini görüyorum ama bu sefer bana değil. Yeni kız, Kelly, tüm dikkatini ona vermiş.

Arkamı dönüyorum ve en iyi arkadaşım ile sohbet etmeye devam etmesini izliyorum. Yeni kızın sırtını dürtmeden önce birkaç dakika onları izledim.

Alaycı bir gülümsemeyle bana döndü.

"Merhaba," diyorum elimi uzatarak. "Ben Nora."

OceanofPDF.com

Bölüm 4

Nora

Present

"Kelly?" Bana doğru yürüyen kadına gülümsüyormuş gibi yaparak "Kelly" diyorum. "Bu sen misin?" Öyle olduğunu bildiğim halde soruyorum. Korkunç gerçeği öğrendiğim için tepki vermemeye çalışıyorum.

"Vay canına!" Kelly diyor ki. "Yani, bu-"

"Evet, sonsuza kadar," diye cevap veriyorum, sonsuzun çok kısa bir süre olduğunu düşünerek.

"Bekle, buraya mı taşınyorsun?" diye sorar, şaşırmış bir halde. "Yok artık! Nora, ben senin hemen yanında oturuyorum."

Öyle olduğunu biliyorum, sanırım. Bu yüzden iki nakliyecime mobilyaları yeni evimden çıkarıp Toronto'ya geri dönmeleri için bağırarak istiyorum. Bunu yaparken eve ne kadar zarar verdikleri umurumda değil.

Artık burada
yaşayamam. "Bu...
delilik," diyorum.

"Neredeyse seni tanıyamayacaktım," diyor, bir an durup beni aşağı yukarı süzerek.

Başımı salladım. "Evet. Senin için de öyle." Hiçbir şey söylemeden bana gülümsüyor. Gençken de bana böyle yapardı. Size aval aval bakar, nasıl cevap vereceğinize dair hiçbir fikriniz yokken bir şey söylemenizi beklerdi. Bu beni hep küçük hissettirirdi. "Şey... Yani, harika görünüyorsun."

Kelly bana el salladı. "Oh, dur! Komşu olduğumuza inanamıyorum."

Jameson yanımıza geliyor ve Kelly'ye elini uzatıyor. "Merhaba," dedi. Kelly elini tutmadan önce bir an ona bakar. Elini bırakmadan önce gülümsüyor.

"Sıkı bir tokalaşma," diye gülüyor. Bir bana bakıyor, bir kocama.

"Özür dilerim," diyorum şaşkınlığımdan sıyrılarak. Yoksa bu bir kâbus mu? "Bu benim kocam, Jameson. Ben artık Nora Bowman'ım." Onu tanıştırmadığımı fark etmem için bir garip an daha geçmesi gerekiyor. "Bu da... yeni komşumuz sanırım, Kelly Van Patten."

Jameson başını sallayarak, "Memnun oldum Kelly," diyor. "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Liseden kankalarım," diye yanıtlıyor Kelly, ama verdiği yanıt beni şaşırtıyor.

"Evet, lise," diye tekrarlıyorum. "Çok uzun zaman önceydi."

Küçük köpeği havlıyor. "Oh, nasıl unutabilirim ki? Bu da Lady." Kelly bana gülümsüyor. "Şu halimize bak, ne kadar da büyümüşüz. Şehrin bu kısmında yaşayacağımız kimin aklına gelirdi ki? Burayı çok seveceksin."

Cevap vermiyorum. Şok hala etkisini sürdürüyor olabilir.

"Teşekkürler Kelly," diyor Jameson gülerek. "Kelly Van Patten demiştiniz, değil mi?"

Kelly ince bir gülümseme verir. "Evet, artık Kelly McDermott."

Neredeyse alay edecektim. Eğer bir içki alsaydım, her yere püskürtebilirdim.

McDermott? Kelly aslında Ryan McDermott ile evlendi. O pislikle kim evlenebilir ki? Tabii ki Kelly olurdu. Doğrusu, birbirlerini hak ediyorlardı.

Yine de Kelly ve Ryan McDermott ile komşu olmayı hak etmiyorum. Şeytani bir çift yan komşum oluyor.

"Oh," diyorum, sonunda sohbete katılıyorum. "Ryan'la mı evlendin? Bu harika. O nasıl?"

Kelly başını öne eğer ve derin bir nefes alır. "Şey, o... o geçti. Yakın zamanda. Yaklaşık sekiz ay oldu." Parmağındaki altın alyansa dokunuyor. "Artık adımları Van Patten olarak değiştirmeliyim, biliyorum. Sadece... dürüst olmak gerekirse ne yapacağımı bilmiyorum. Beklenmedik bir şeydi."

Kelly'nin yüzündeki canlı ifade kayboldu. Onun hakkında bu kadar kötü düşündüğüm için aniden suçluluk duygusuna kapıldım. Bu kadar genç yaşta dul kalmış. Çocuğu olup olmadığını merak ediyorum. Bir an karnıma dokunuyorum, Jameson'ın içinde olmadığı hayatımı düşünmeye çalışıyorum.

Merhametli tarafım geri geliyor ve Kelly'nin omzuna bir el koyuyorum. "Duyduğuma çok üzıldüm. Bu korkunç bir şey." Jameson bizi izlerken sessizdi.

"Hâlâ onsuz bir hayata alışmaya çalışıyorum," diyor Kelly. Yüzünü benden çevirip Jameson'a bakıyor. "Senin de birini bulmana sevindim. Koşuya çıkmadan önce dışarıda duran hoş görünümlü çifti fark ettim. Yan daireye taşınanların iyi insanlar olacağını umuyordum. Artık biliyorum. İsteyebileceğimden bile daha iyi."

Nakliyeciler evimizden çıktılar ve kamyonu geri döndüler. Büyük bir kanepeyi güçlükle dengeleyerek ortaya çıktılar.

Jameson onları takip ediyor. "Ana oturma odası, mutfakın hemen yanında."

"Sorun değil," diye cevap veriyor içlerinden biri, nefesini tutarak.

"Bırakayım da siz işinize dönün," diyor Kelly. Ellerini uzatıp bana sıkıca sarılmadan önce bir an bana bakıyor. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum ama neyse ki hemen bırakıyor. "Komşu olacağımız için çok mutluyum."

"Seni görmek harika Kelly," diyorum gülümseyerek. "Muskoka'da neler olduğunu bana anlatman gerekecek."

Gülüyor. "Her zamanki gibi, bir avuç boş şey. Seninle tanıştığım memnun oldum James."

"Jameson," diye düzeltiyor kocam.

"Doğru, özür dilerim." Dönüp koşusuna devam etmeden önce ikimize de el sallıyor. Küçük köpeği bir an bana baktıktan sonra Kelly tasmağını nazikçe çekiyor ve o da peşinden gidiyor.

Kelly'yi bir süre izledikten sonra, hâlâ yeni komşumuza bakmakta olan kocama bakıyorum.

"Van Patten," diye tekrarlıyor, ona bakmaya devam ederek. "Bana ondan bahsetmiştin, değil mi?"

"Pek sayılmaz," diyorum. Onun hakkında hiçbir iyi olmayan pek çok hikâye anlattım ama Toronto'ya taşındığımda Kelly'yi ve geçmişimi mümkün olduğunca arkamda bırakmanın daha iyi olacağını düşündüm.

Kelly, yıllar önce Muskoka'dan ayrılmamın birçok nedeninden biriydi. Şimdi bu sebep hemen yanımızda yaşıyor.

Jameson başını sallıyor. "Dul." Bana döndü ve gülümsedi. "Sen hayatımda olmasaydın nasıl olurdu hayal bile edemiyorum. O kadın mahvolmuş olmalı."

Başımı sallayarak onaylıyorum. Burada durup hayatımda sahip olduklarımin kıymetini bilemezken, Kelly ile eski kırgınlıklarımı deşiyorum.

Jameson elini belime doladı. "Seni seviyorum, Nora." Eğilip beni usulca öperken ona gülümsüyorum. Diğer elini karnıma koyuyor ve gülümsüyor. "Ve onun için mükemmel bir isim buldum: Oscar."

Gülüyorum. "Oscar the Grouch'taki gibi mi? Ondan nefret ediyorum."

Yüzünü buruşturuyor. "Daha çok boksör Oscar De La Hoya gibi" diyor. "Ama *Susam Sokağı* isimlerine odaklanmamı istiyorsan, onun adı

Kont."

Gözlerimi deviriyorum. "Bence daha fazla kız ismi bulmaya başlamalısın."

"Oh, bende mükemmel bir tane var. Bunu kendime saklıyor, yüksek sesle söylemek için doğru anı bekliyordum."

"Tamam, ne oldu?"

"Helga," diyor kendinden emin bir şekilde.

İç çekiyorum. "Bu daha da kötü. Artık bebeğin adının Oscar olması için dua ediyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 5

Kelly

Bundan daha iyi olamazdı. Nora'nın yüzündeki ifade mükemmeldi.

Nakliye kamyonunun gelmesini kapının önünde saplantılı bir şekilde beklediğime değdi. Nora'yı gözlüyordum. Onu fark etmek kolaydı. Hatırladığımdan biraz daha iriydi ama tabii ki hamileyken bu beklenen bir şey. Emlakçı arkadaşım Shannon'ın Nora hakkında bana söylediği bir şey daha vardı.

Kocasının bu kadar yakışıklı olmasını beklemediğimi söylemeliyim. Elimi sıktağında ön kolundaki kalın damarların koluna kadar uzandığını gördüm. Kısa kollu gömleğinin altında gizlenen şişkin kasları fark etmemek zordu.

Eğer Nora'dan bu kadar nefret etmeseydim, seksi bir koca bulduğu için ona beşlik çakardım.

İlk etkileşimimizin nasıl geçtiğini düşünerek günlük koşuma devam ediyorum.

Eğer Nora bu işe ne kadar kafa yorduğumu bilseydi, çok daha fazla endişelenirdi. Belki de hep birlikte kasabayı terk ederdi.

Umalım da öyle olmasın.

Büyük planımdaki bir sonraki adımı bilmiyor olabilirim ama istediğimi elde edene kadar Nora'nın gidemeyeceğini biliyorum. Ondan sonra, yakın zamanda hiçbir yere gitmeyecek.

Kocasını düşünüyorum ve bu beni üzüyor. O ve Nora gerçekten "mutlu çift" gibi görünüyorlardı.

Bu beni rahatsız ediyor.

Onlar için daha da iyisi, yolda küçük bir bebekleri var. Güzel bir evi, yakışıklı bir kocası ve yakında bir ailesi olacak. Mükemmel değil mi?

Karma değil ama. Ben Nora'nın güzel gününün üzerine yağmak üzere olan kara bulutum.

Konuşmamızdan sonra arkama baktım. Kocasının bana aval aval baktığını görmeyi umuyordum. Ne de olsa bu planın bir parçasıydı. Sadece Nora'nın değil, kocasının da dikkatini çekmek için en güzel egzersiz kıyafetlerimi seçmiştim.

Belki de bu beni kötü biri yapıyor ama Nora'nın yaptığıının yanında hiçbir şey. Lady'nin ayak uydurmakta zorlandığını fark ederek koşumu yavaşlatıyorum ve göle bakan bir çite yaslanıyorum. Burası koşarken mola vermek için en sevdiğim yerlerden biri. Manzara çok güzel. Bu asla alışamayacağım bir şey.

Güzelliğine rağmen, zaman zaman Nora ve bana olanları düşünüyorum. Beth'i düşünüyorum. Düşünmemeye çalışıyorum. Olanları unutmayı tercih ederim ama bunu asla yapamayacağım.

Elizabeth Graham'ın görüntüleri hala aklımdan çıkmıyor. Ryan'a da musallat oldu.

Onu düşünmek yerine koşmaya devam ediyorum. Hareket etmeye devam ettiğinizde geçmişî düşünmekten kaçınmanıza yardımcı oluyor.

Şehir merkezine doğru koşarken, elinde büyük bir fincan gurme kahve ile Ontario Eyalet Polisi otoparkında aracından inen Memur Tallie'yi görüyorum. Kapısını kapatıyor, beni görüyor ve el sallıyor.

Gülümseyip el sallıyorum. İri yarı kadının polis binasına girişini izliyorum. Sandra Tallie de Nora ve benimle birlikte St. Joe Lisesi'nden mezun olmuştu.

Lisedeyken sürekli bundan bahsetmesine rağmen onun bir emniyet mensubu olacağını hiç düşünmemiştim. Çok utangaçtı. O zamanlar onu pek tanıımıyordum. Kimse tanıımıyordu; yalnız biriydi.

Sosyal becerilerdeki eksikliğini kararlılıkla telafi etti. Memleketinde görev yapan bir polis memuru oldu. Her zaman kısa kollu düğmeli gömlek giyer, üstüne de bıçak geçirmez siyah yelek giyerdi.

Bir an durup adımlarımı yavaşlatıyorum, normalden daha ağır nefes alıyorum. Hanımefendi de aynı şekilde çırpınıyor, yalvaran gözlerle bana bakıyor.

Belki de eve dönmek daha iyidir. Artık kendimi Nora'nın hayatına yeniden soktuğuma göre, bir sonraki adımın ne olması gerektiğini düşünmenin zamanı geldi.

Genellikle sabah koşum kendimi merkezde hissetmemi sağlar. Kendimle daha barışık hissederim. Sakinlik duygularımın üstesinden gelir, öyle ki geçmişime karşı hissizleşirim.

Bugün farklı.

Tek düşünebildiğim Nora.

Ne yapmak istediğimi düşünüyorum ve kendimi sorguluyorum. Bunun daha da ileri gitmesine izin vermemek için kendimi durdurma zamanı var.

Ryan gittikten sonra Toronto'ya geri taşınmayı düşündüm. Miller'lar bahçelerine "Satılık" tabelasını astıktan ve ne kadar çabuk satıldığını gördükten sonra, ben de kendiminkini satışa çıkarmayı düşündüm.

Biraz seyahat edebilirim. Dünyayı daha çok keşfedebilirim. Kendimi bulabilirim ya da her neyse.

Annem ve babam bile uzun ve karmaşık boşanmalarının ardından Toronto'ya ayrı ayrı taşındılar.

Beni bu kasabada tutan hiçbir şey yoktu.

Ta ki Nora'nın komşum olacağını öğrenene kadar. Ta ki ondan intikam almak için bir fırsat görene kadar. Onu mahvetmek için. Ya da daha kötüsü.

Bunun daha ileri gitmesine gerek yok, diyor içimden bir ses, bu sefer daha güçlü. Sadece şehri terk et. Bu emlak piyasasında evimi satışa çıkarabilirim ve ben seyahat planlarımı yapamadan satılır.

Ben de hep Avrupa'ya gitmek istemişimdir. Güzel, uzun bir tatil ayarlayabilirim.

Sonra Nora'nın karnındaki küçük yumruyu düşünüyorum. İçinde büyüyen mutluluk yumağını. Kocasını. Sahip olacağı bu mükemmel hayatı.

Böyle düşünmek çocukça olabilir ama bu adil değil.

Kararımı tekrar vermiş gibi hissediyorum. Biraz aşırı oldu ama Nora o.

Başına gelecek her şeyi hak ediyor. Tek soru ş u : İstediyimi elde etmek için ne kadar ileri gitmeye hazırım?

Evimin içinden onları izlediğimde Nora ve kocasının öpüşmesini düşündüm ve yine kararımı verdim.

Ne gerekiyorsa yapacağım.

Dönüş yolunda Nora'nın evinin önünden geçerken onu hiçbir yerde göremiyorum. İki nakliyeciyi ve onları yöneten kocası Jameson'ı görüyorum.

İki nakliyeciyi beni gördüklerinde yavaşladılar. Jameson bana el sallıyor, ben de karşılık veriyorum.

Yanlarından koşarak geçiyorum ve birkaç dakika sonra başımı çevirip arkama bakıyorum.

Beklediğim gibi, iki nakliyeciyi bana aval aval bakıyor.

Yine de çok ilginç bulduğum şey, Jameson Bowman'ın çok.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 6

Nora

Yeni banyomdaki klozetin üzerine eğildim, kendimi tutamadım.

Mide bulantısı geçtiğimiz hafta daha da kötüleşti. Bazen buzdolabını açtığımda bir yiyecek kokusu burun deliklerimi gıdıklıyor ve kendimi rahatlatmak için tuvalete koşuyorum. Birkaç gün önce Costco'da dolaşırken lastik kokusu aldım ve hemen tesislerine doğru yola çıktım, neyse ki tam zamanında geldim. Koku olmasına bile gerek yok. Çiğ tavuğu düşünmek bile midemi altüst ediyor.

Annem bana bebek ne kadar sağlıklıysa o kadar mide bulantısı hissedersin demişti. Buna inanıyor muyum bilmiyorum ama eğer doğruysa, içimde büyüyen bir süper kahramanım var.

İşim bittiğinde sifonu çekiyorum ve bir an için yaptığım pisliğin akıp gidişini izliyorum.

Keşke bu semptomlar daha iyi olsa. Daha çok hamileliğim var ve anladığım kadarıyla yolun geri kalanı pek de iyi geçmeyecek.

Kadınların insanlığı hayatta tutmak için katlandıkları şeyler.

Bu sefer beni neyin hasta ettiğinden bile emin değilim. Belki de Kelly'yi tekrar görmektir. Sevmediğin birini görmek sabah bulantısına neden olabilir mi?

Ayağa kalkmak için acele etmiyorum ve Jameson'ı kapının çerçevesi içinde fark ediyorum, yüzünde her zamanki endişe ifadesi ve elinde bir bardak su hazır.

"Teşekkürler," diyorum, yudumlarken.

"Kokuşmuş nakliyeciydi miydi?" diye sordu yüzünü buruşturarak. "Bıyıklı olanın hamile olmayanları bile rahatsız eden bir kokusu vardı."

Ağzımı kapatıyorum ve durması için el sallıyorum. "Bilmiyorum. Berbat durumdayım."

"*Sıcak* bir karmaşa," diyor şakacı bir şekilde. Şakasına gülüyor ve yanımdan ayrılıyor.

Ağzımı silip ellerimi yıkıyorum ve ona gözlerimi deviriyorum. Genelde şakacı tavırları ortamı yumuşatır ama yan komşumun kim olduğunu öğrendikten sonra hiçbir şeyi komik bulmam zor.

Tekrar mide bulantısı yaşıyorum ve o anda tekrar normal hissedebilmeyi diliyorum.

Elbette bunu kastetmiyorum. Bebek sahibi olmak benim için, bizim için çok önemli. Rahatsız, yapış yapış ve iğrenç olma hissi bazen çok fazla olabiliyor.

Evliliğimizden bir ay önce, yakında hamile kalacağım umuduyla doğum kontrol hapı almayı bıraktım. Başta bu konuda endişelenmemiştim. Gençliğimdeki naif varsayımım, bir penisi düşünürken bile hamile kalınabileceğiydi.

Sekiz ay denedikten sonra endişelenmeye başladım. Olmamasının tıbbi bir nedeni var mıydı? Aylar boyunca en doğurgan olduğum zamanı görmek için yumurtlama testleri aldık.

Yine de hiçbir şey olmadı. Bilim bile bizi hayal kırıklığına uğrattı.

İkimiz de tıbbi açıdan hiçbir sorun olmadığını söyleyen doktorlarla görüştük. Sadece olmuyordu. Bu bana mantıklı gelmedi. İkimiz de diyetlerimizi değiştirdik, vitaminler aldık ve daha fazla çalıştık. Sağlıklı bir çift olduk ama sinir bozucu bir şekilde hamile kalamadık.

Jameson yeni yaşam tarzını gerçekten benimsedi.

Bir süre sonra yumurtlama kiti almayı bıraktık, hatta hamile olabileceğimi ya da vücudumun farklı olduğunu hissettiğimde gece geç saatlerde eczaneye koştuk. Herhangi bir değişikliğe o kadar aşırı odaklanmışım ki neredeyse her ay hamile olduğuma inandım ve hamile olmadığımı anladığımda her seferinde hayal kırıklığına uğradım.

Sadece umursamayı bıraktığımda oldu. Mucizemiz. Bir gece yıldızlar aynı hizaya geldi ve bebeğimize hamile kaldık.

Pozitif gebelik testini tutmak inanılmaz bir duyguydu.

Tamamen iğrenç ama idrar testini bir Ziploc poşetinde sakladık. Kendimi bir ödül gibi hissediyordum. Neredeyse iki yıl sürdü ama Jameson ve ben ebeveyn olacaktık.

Birçok kadının ilk üç aylık dönemde sorunlar yaşadığını bildiğim için kendimi fazla kaptırmamaya çalıştım. İlk üç ay bitene ve bebek hala içimde güvende olana kadar bebeği düşünmemek için elimden geleni yapardım.

Jameson elinde ilaç şişemle banyoya geri geliyor. "Bunları arıyor olabileceğinizi düşündüm," diyor ve şişeyi tezgâhın üzerine koyuyor. Ona teşekkür ediyorum ve tekrar gidiyor.

Haplarım istediğim son şey ama o bunu bilmiyordu. Banyo kapısını kapattım ve şişeyi ecza dolabına koydum.

Derin bir nefes alıyorum, kendimi toparlıyorum, midem düğümleniyor. Elimi karnımın üzerine koyuyorum.

"Sorun ne bebeğim?" Fısıldıyorum. "Bugün seni bu kadar üzen ne?" İç çekiyorum.

Ön kapının çalındığını duyuyorum ve gülümseyerek derin bir nefes alıyorum. Annem sonunda geldi, her ne kadar beklediğimden erken gelse de. Bir yetişkin olarak bile kendinizi iyi hissetmediğinizde ve anneniz yanınızdaysa rahatlatıcı bir şey vardır. Çocukken hastalandığım, üzüldüğüm ve kendimi iyi hissedene kadar annemin beni teselli ettiği zamanları düşünüyorum.

Annem bazen desteğiyle çok fazla olabiliyor, ama her zaman orada olduğunu biliyorum ve benim için en önemli şey de bu. Onun boğucu sevgisine katlanabiliyorum çünkü o beni seviyor. Umarım bir gün bebeğime annemin bana sağladıklarını verebilirim, ama belki biraz daha azını.

Banyodan çıkıyorum, Jameson kapıyı açtığında gülümsemem hâlâ yüzümde. Her zaman yaptığı gibi anneme sarılmak yerine, başını sallayıp "Çok teşekkür ederim" demeden önce bir süre dışarıya bakıyor.

Yavaşça yaklaşıyorum, annem olmadığını fark ediyorum ve Kelly'nin güçlü sesini duyduğumda neredeyse panikliyorum.

"Sorun değil," diyor kocama. Jameson ona doğru eğiliyor, başı dışarıda ve görüş alanının dışında. Neler olduğunu görmek için yana eğildim, gözden uzak kalmak istiyordum.

Jameson elinde ağzına kadar eşyayla dolu büyük bir hasır sepetle içeri geri dönüyor. Bana bakıp el sallıyor, neredeyse sepeti elinden kaçırarak. "Yeni komşumuz hoş geldin paketi getirmiş."

Kelly, "Önemli bir şey değil," diyor.

Yavaşça yanına yaklaşıyorum ve elimi beline koyuyorum, elindeki sepetin büyüklüğü göz önüne alındığında bu zor oluyor.

"Gerek yoktu," diyorum gülümseyerek, "ama teşekkür ederim."

"Keşke yan odaya taşınanın sen olduğunu bilseydim," diyor Kelly. "Hatırladığım kadarıyla kişiselleştirdim. Bunu dün aldım."

Jameson hızla sepetin içine bakar, film sargısının arasından ne olduğunu anlamaya çalışır. "Oh, bir şişe şarap; sanırım onu kendim içmem gerekecek." Bana gülümsüyor.

"Oh!" Kelly yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle söylüyor. "Hamile misin?" Başımı salladım ve gülümsedim. "Evet, şu anda ikinci üç aylık dönemdeyim."

Kelly gülüyor. "Bu inanılmaz! Tebrik ederim. Öyle olabileceğini düşünmüştüm ama bir şey varsaymak istemedim. Asla bilemezsin, değil mi?"

Kilo almış olabileceğimi düşündüğü için ondan nefret ederek tekrar gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Aldıysam ne olmuş yani?

"Teşekkürler Kelly," diyorum. "Her şey için. Harika bir hoş geldin sepeti."

"Bebek doğduğunda senin için bir tane daha almam gerekecek" diyor. Bunu yapma biçiminde beni rahatsız eden bir şey var. Lisedeyken, zorbalık yaptığı insanlarla şakacı bir şekilde konuşurdu. Biliyordum çünkü ilk elden görmüştüm. Sanki bir reklamcıya dönüşmüştü ve size tamamen çöp olan bir alet satıyordu. Bunu Sandy Tallie adında bir okul arkadaşımıza sürekli yapardı. Nedeni ne olursa olsun, Sandy St. Joe'da özel ve kamusal alanda yapılan pek çok şakanın hedefiydi.

"Bu harika olur," diye yanıtlıyor Jameson. "Bunun gibi bir bebek sepeti gelecekteki çocuk odamızı doldurur."

Kelly'nin alt dudağı gerilir. "Bu çok güzel. Çocuk odasını hangi odada yapmayı planlıyorsunuz? Miller ailesi burada yaşarken bu eve birçok kez gelmişim." Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bayan Miller benim şarap arkadaşım, sen de öyle olacaksın-bir kez yapabildiğinde yani." Gülüyor.

Gülümsüyorum. "Ebeveyn yatak odasının yanında bir oda var. Orayı çocuk odası yapmak istedik. Biraz küçük ama büyüdüğünde daha büyük bir odaya geçebilir."

"Doğru," diyor Kelly tuhaf bir ifadeyle. Sanki enerjisi sahte bilgi satıcısından şu anda ne olmaya çalışıyorsa ona dönüşüyor. "Muhtemelen son sahipler hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

İkimiz de başımızı sallıyoruz. "Neden?" Jameson soruyor. "Biz var mı?"

Kelly parmağını kırmızı dudaklarına götürerek, "Bir şey söylememeliyim," diyor. "Önemli bir şey değil. Sadece batıl inançlarım var sanırım."

"Ne oldu?" diye sordum.

Kelly derin bir nefes alır. "Bundan bahsetmeyecektim ama o odayı çocuk odası yapmak istediğinizi söylediğinize göre... Millerlar bir çocuk kaybetti. Bir yaşından küçüktü, belki de sadece altı aylıktı. SIDS'ti. Kimsenin hatası değildi ama Bayan Miller, Patricia, gerçekten çok zor zamanlar geçirdi.

sonra. Sanırım kendini suçladı. Bebeklerini uyutmak için yatırdılar ve... Bu bir trajediydi."

Yüz ifademi tutamıyorum ve bu, ağzını kapatan Kelly için gün gibi açık. "Seni üzmemek istememiştim. Aman Tanrım."

"Hayır," diyor Jameson kasvetli bir ses tonuyla. "Bize söylediğine sevindim. Teşekkürler. O emlakçıyı arayıp bundan bahsetmediği için onu azarlamalıyım."

Kelly başını sallar. "Taşınma gününüze gölge düşürmüşüm gibi hissediyorum. Bunu size asla yapmak istemezdim." Birden tekrar gülümsedi. Bunu yapmasından hep nefret etmişimdir. Bir an üzgünken bir anda tam tersine dönerdi. Bazı insanlar hiç değişmiyor. "İstedliğini söyledin; bu bir oğlun olacağı anlamına mı geliyor?"

Bu sefer ben cevap veriyorum. "Jameson öyle umuyor."

"Doğru değil, doğru değil." Başını sallar. "Ben her şeyi severim. Ancak," diyor Kelly'ye gülümseyerek, "eğer ultrasonda küçük bir erişte fark edersem, bize verdiğin o şarap şişesini açabilirim."

Kelly gülerek elini uzatır ve göğsüne dokunur. "Çok komik! Ben gideyim artık. Sizlere yeni evinizde harika bir ilk gece dilerim."

Yapabilseydim, kocama dokunmadan önce onun küçük elini tokatlardım, ama bunun yerine ona tekrar teşekkür ediyorum. Ben kapıyı kapatırken Jameson ona iyi geceler diledi.

"Ne kadar hoş bir kadın," diyor Jameson ikimiz baş başa kaldığımızda. Mutfak tezgahına doğru yürüyor ve sepetin üzerindeki filmi alıyor. İçindeki eşyaları çıkarmaya başlıyor. Bu kadar çok şeyin sığmasına şaşırıyorum.

Birkaç şişe şarap, özel kahve, taze dilimlenmiş et, kraker ve yumuşak peynirler geldi.

Kısaca, hamileyken sahip olamadığım her şey.

Jameson büyük bir salam dilimini keserken başımı sallıyorum.

Bununla başa çıkabileceğimden emin değilim. Kelly'nin yanında nasıl yaşayabilirim?

Bebeğin üzüldüğü şey beni de etkiledi. Yeni evimize geldiğimizden beri beni de rahatsız ediyordu. Kelly'yi görmek her şeyi daha da kötüleştirdi.

Beth Graham'ın biz gençken nasıl görüldüğünü çok net hatırlıyorum. Onu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Olanlardan sonra Muskoka Gölü'ne geri dönmenin zor olacağını biliyordum. Üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm. Kelly'nin yan komşumuz olması her şeyi değiştirdi.

Tek düşünebildiğim Beth Graham ve yaşanan korkunç olay.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

Nora

Önce

Beth ve ben kısa bir kumsalda bir kayanın üzerine oturduk. Sandaletlerimizi çıkarıyoruz ve sohbet ederken ayaklarımızı soğuk suya daldırmanın keyfini çıkarıyoruz. Su henüz tam olarak tadını çıkarabileceğimiz kadar sıcak değil ama bir hafta kadar sonra olacak.

Burası bizim özel yerimiz. Burayı yakınlardaki bir patikada yürüyüş yaparken keşfettik. Kumsal kumlu değil ama çakıl taşlarıyla dolu. Üzerimize sarkan büyük ağaçlar ve dallar, bulunduğumuz yeri sudaki veya yakındaki patikadaki herhangi biri için neredeyse görünmez kılıyor. Buraya ilk birkaç gelişimizden sonra, tamamen kendimize ait bir yerimiz olduğunu fark ettik.

Sanki kendi kulüp evimiz varmış gibi. Sadece bize özel bir plaj. Beth, Ryan McDermott'u buraya getirmekle ilgili şaka yapsa da, bunu kastettiğini sanmıyorum. Burası bizim yerimiz. Başka kimse giremez.

Burada sırlarımızı paylaşıyoruz. Bazen birlikte şiir yazıyoruz.

Daha önce hiç Beth gibi yakın bir arkadaşım olmamıştı. Elbette arkadaşlarım var ama Beth'in ailesi dört yıl önce Güney Ontario'dan şehre taşındığında hemen kaynaştık.

Yaratıcı yazma tutkumuz vardı, bu da İngilizce dersimizde açıkça görülüyordu. Birbirimizi bu şekilde tanımaya başladık. *Sineklerin Tanrısı* kitabı hakkında bilgi sunmamız gereken bir proje için ortak olmaya karar verdik.

Ayrıca *Gilmore Girls* adlı televizyon dizisine takıntılıydık. ve her hafta birlikte izlerdik.

Onunla konuşmak kolay. Ben kendi hikayemi anlatırken o araya kendi hikayesini sokmaz. Başına gelen bir şeyle ilgili konuşurken beni bir üst seviyeye çıkarmaz. Sizi gerçekten dinler.

Bu onda hayran olduğum bir şey.

"Bugün Bay Johnson'la çok yakındık," diyor Beth ve parmağını suya daldırıp ayağıyla bir demet yosun topluyor. Yosunu suyun üzerinde savururken iğrenç bir surat ifadesi takınıyor.

"Tanrıya şükür diğer notu bulamadı," diyorum gözlerim kocaman açılmış bir halde. "Başımı belaya sokacaksın."

Beth gülüyor. "Üniversitelere başvurmaya başladın mı?"

Konuşmaktan nefret ettiğim bir şey. Beth'in umursamazca bu konuyu açması yıldırım çarpması gibi bir şey.

"Henüz değil," diye cevaplıyorum. Bundan sonra ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yok. Daha on sekizime yeni girdim. Hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğimi nasıl bilebilirim ki? Ben o gün öğle yemeğinde ne yiyeceğime bile zor karar verirken bizden eğitime bir sürü para yatırmamızı bekliyorlar.

Daha da kötüsü, Beth'in kasabada kalmayacağını bilmektir. Sosyal hizmet uzmanı olmak için büyük planları var. Birçok kez sosyal hizmet alanında lisans eğitimi almaktan bahsetti. Toronto Üniversitesi'ne ve Windsor'a çoktan başvurmuş, ancak Toronto'yu daha çok umuyor. Erken başvurmuş ve yakında bir cevap alacağını umuyor.

Sonra da gidecek. O zaman özel plajımız sadece benim için olacak.

Ben de Toronto Üniversitesi'ne başvurmayı düşündüm. Yine de ne alacağımdan emin değilim. Joe's'daki rehberlik danışmanımızla konuşurken, insanların bir bölüm seçmekte zorlandıklarında, bir veya iki yıl boyunca üniversitede genel bir derece alabileceklerini ve bunun onları çok fazla etkilemeyeceğini söyledi. Üniversiteye girdikten ve umarım biraz daha olgunlaştıktan sonra bir bölüm seçebilirsiniz.

"Toronto'ya başvurmalısın," diyor Beth. Bundan ilk kez bahsetmiyor. "Oda arkadaş olabiliriz. Yakınlarda bir daire buluruz. Böylece kampüste kalmak zorunda kalmam." Hemen cevap vermeyince iç geçiriyor. "Hadi ama!" Beni itti, neredeyse kayadan düşmeme neden oluyordu.

"Seçenekleri değerlendiriyorum," diyorum ve elimi suya sokup ona su sıçratıyorum. O da gülüyor ve daha büyük bir dalgayla karşılık veriyor.

"Bugün eve doğru yürüyen yeni kızını gördüm," diyerek konuyu değiştiriyor.

Onu ve bugün sınıfta yaptığımız konuşmayı unutmaya çalışıyordum. "Kim, değil mi?"

"Kelly," diye düzeltti Beth. "Kelly Van Patten. Bana çok yakın oturuyor. Eve dönerken biraz birlikte yürüdük."

Kaşımı kaldırıyorum ve ayak parmağımı suya daldırıyorum. "Bana biraz kendini beğenmiş gibi geldi."

"Gerçekten çok rahat biri olduğumu düşünmüştüm. Güzel olduğu için ben de züppe olacağını düşünmüştüm ama gerçekten iyi biri. Konuşması çok kolay."

Ryan'ın Kelly sınıfa girdiğinde ona nasıl baktığını düşünüyorum. Beth'in yeni kızla selamlaşmak için bu kadar çabuk açılması. Şimdi yürüyorlar.

Birlikte eve.

Başımı eğiyorum. "Sanırım Ryan McDermott ona çoktan vuruldu. Onun ve arkadaşlarının sınıfın arkasında fısıldaştıklarını duyabiliyordum."

Beth'in ifadesi değişiyor ve suya bakıyor. Bunun onu etkileyeceğini biliyordum. Bu plajda kaç kez Ryan McDermott hakkında konuştuk? Kaç kez onu öpmenin nasıl bir şey olacağını hayal ettik?

Birkaç erkek arkadaşım oldu. Hiçbiri uzun süreli olmadı. Yaşadığım üç ilişki birkaç ay sürdü. O çocuklarla gerçekten hiçbir şey olmadı. Bir sürü öpüşme ve sevişme oldu ama o kadar.

Beth'in *çok* daha az deneyimi vardı. Sadece bir hafta süren bir erkek arkadaşı vardı. Onu hiç öpmemişti bile. Ryan McDermott için kendini tuttuğunu söyleyerek şaka yapıyordu. Ona Ryan'ın kendini kimse için saklamadığını söylememe gerek yoktu. Okulda benim yaşadığım üç ilişkiden çok daha öteye giden bir üzü var.

"Eminim pek çok erkek onunla ilgilenecektir," diyor Beth ince bir gülümsemeyle. "O ilginç bir insan."

"Ve muhteşem," diyorum başımı sallayarak. "Mezun olmadan önce erkeklerin yarısını parmağında oynatacak. Kim çocuğunu lise bitmeden bir ay önce yeni bir okula gönderir ki? İyi ebeveynlikten bahsediyoruz."

Beth alay ediyor. Ailesi o küçükken boşanmış. Bu konu hakkında birçok kez konuştuk, özellikle de plajda. Babası hakkında konuşmak onu üzüyor.

Ben de babamla ilgili hikâyeler paylaştım. Annem ve babam birlikte kalmış olsalar da, en iyi zamanlarda bile sallantıdaydılar. Ayrıldıkları ve ayrı yaşadıkları bir yıl oldu. Ben annemle kaldım. Babam altı ay boyunca beni ziyaret etmedi, ta ki sonunda anneme ulaşp beni haftada bir görmeyi ayarlayana kadar.

Annemle babamın nasıl tekrar bir araya geldiklerinden emin değilim ama sonunda bir araya geldiler. Belki de yalnız kalmanın ortak acısından kaynaklanıyordu. Yine de tekrar bir araya geldiklerinde mutluluklarında pek bir fark görmedim. Onlar sadece... farklı insanlar. Birbirlerine tamamen zıt oldukları halde nasıl birbirlerine aşık olabildiklerini merak ediyorum.

Beth uzanıp kayaya yaslanmış sırt çantasını alıyor. "Senin için bir şeyim var," diyor gülümseyerek. "Bunu sana vermek için yıl sonuna kadar bekleyecektim ama neden bekleyeyim ki?"

Ben de gülümsüyorum. "Bu beklenmedik bir şey. Mezun olduktan sonra birbirimize arkadaş hediyesi vermemiz gerektiğini bilmiyordum. Bu senin bana 'seni bir daha asla görmeyeceğim' veda hediye mi?"

Beth gözlerini deviriyor. "Bir anı mahvetmek gibi bir huyun var, biliyorsun." Başımı sallıyorum. "Bana söylendi."

Beth avucunda tuttuğu altın bir kolyeyi çıkarana kadar etrafı karıştırıyor. Kolyeyi açıyor ve içinden ikimizin geçen Eylül ayında çekilmiş bir fotoğrafı çıkıyor.

Gülümsememi engelleyemiyorum. "Bu harika." Bana uzatıyor ve ben de fotoğrafı inceliyorum. Annesi tarafından Harikalar Diyarı'na yapılan bir gezide çekilmiş. Fotoğraf çekildikten hemen sonra Beth'i günün geri kalanında hasta eden bir rollercoaster'a binmiştik.

"Benim için de bir tane var," diyor Beth çantasından bir kolye daha çıkararak.

Hemen boynuma takıyorum ve aşağıya bakıyorum. Kolumu ona doluyorum. "Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."

"Babam geçen hafta sonu beni bu pazara götürdü" diyor. Annemle babam ayrıken olduğu gibi, babam onu haftada bir kez görüyordu ama artık yaşlandığı için ayda bire düştü. "Birbiriyle uyumlu kolyeleri gördüğümde onları almak zorundaydım. Babam adamla on dakika boyunca pazarlık etti, ta ki bana bir anlaşma yapana kadar." Gülüyor. "Yine de gerçek altın değil."

"Beni kandırabilirdin," diyorum. "Bayıldım, teşekkür ederim."

Altın olmaması önemli değil. Bana bir parça ipe dizilmiş Cheerios'tan yapılmış bir kolye de verebilirdi ve ben de kolye ucu ve anlamı nedeniyle bundan mutluluk duyardım.

Başımı eğdim. "Sen gittiğinde bu kasabada ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum."

Beth bana ince bir gülümseme veriyor. "O zaman kalma. Toronto'ya gel." "Henüz kabul edilip edilmediğini bile bilmiyorsun."

Beth başını sallıyor. "Peki, nereye istersen gel. Zaten henüz ne yapmak istediğini bilmiyorsun. Üniversiteye gitmene bile gerek yok. Sadece biraz çalış."

Kolyeme bakıyorum. Gelecek hakkında konuşmaktan nefret ediyorum. Beth şu anda bu özel anı mahvediyor. Gözümden bir damla yaş aktığını hissedebiliyorum. "Hiç senin gibi bir arkadaşım olmadı," diyorum.

Beth sırtımı sıvazladı. "Biliyorum. Ben de aynı şeyi hissediyorum."
Ayak parmaklarımızı daldırarak mavi suya bakıyoruz.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

Kelly
Mevcu
t

Eve dönüyorum ve yüzümde geniş bir gülümsemeyle kapıyı kapatıyorum. Kahkahalarımı tutamıyorum. Düşmemek için antredeki masaya yaslanıyorum.

Masa sallanıyor ve Ryan'ın küllerinin bulunduğu vazo da sallanıyor. Ayağa kalkıp kocamın resmine bakıyorum.

Orada olsaydı o da gülerdi. Bu her zaman paylaştığımız bir şeydi, hastalıklı bir mizah anlayışı. Karanlık zamanlarda evliliğimizde biraz neşenin olması işleri eğlenceli hale getirirdi.

Miller ailesinin "trajedisini" anlattığımda Nora'nın yüzünün aldığı şekil aklıma geliyor ve yine gülmekten ölüyorum.

Tabii ki bu hikaye gerçek olsaydı komik olmazdı. Miller'ların iki çocuğu vardı, şimdi ikisi de yetişkin. Bay ve Bayan Miller yaşlılar. Bir apartman dairesine küçülmek ve torunlarına daha yakın yaşamak için taşındılar.

Ona tadını çıkaramayacağı şeylerden oluşan bir sepet vermek yeterince kötüydü. Umarım ben ayrıldıktan hemen sonra kocası onun önünde bir kısmını yemiştir. Bu tepedeki kiraz olurdu. Keşke evlerinde duvarda uçan bir sinek olabilseydim. Bu çok daha eğlenceli olurdu.

Şimdiden Nora'yla eğlenmeye başladım.

Tekrar gülüyorum ve beni durduran yankım oluyor. Duvarımdaki bir sinek ne düşünürdü?

Bunda acınası bir şey var. Eğlence ve oyunların beni tüketmesine izin veriyorum. Sanki bedenim üzerinde kontrolüm olmayan bir araç gibi. Motorum benzin yerine saf intikamla çalışıyor.

Kahkahalar kesildiğinde, sessizlik beni çarpıyor. Masaya, Ryan "a bakıyorum.

Nora ve kocasını düşünüyorum. Benim önümde kolunu Jameson'a doladığında yüzündeki o memnun ifade. Bunu bilerek yaptı, biliyorum.

Onlara dul olduğumu söyledim. Aniden öldüğünden bahsettim. Devamında bir soru bile sormadılar. "Ne oldu?" ya da "Dul olmak için çok gençsin, bu nasıl olabilir?" demediler.

Artık eğlence ve oyun yok.

Ben güldüm, şimdi nasıl ödeşeceğimi bulma zamanı. Gecenin büyük bir bölümünü fikirler düşünerek geçiriyorum, ya çok uçuk oldukları için ya da yakalanacağımı bildiğim için onları reddediyorum. Planımı uygularken misafirperver komşu imajını korumak da önemli olacak.

Ofisimde bir masada oturmuş, bir not defteriyle oynayarak fikirlerimi yazıyorum. Arada bir pencereden dışarı bakıp Nora'yı evlerinin içinde görmeye çalışıyorum. Geniş bahçelerimiz bizi ayırsa da, evlerinin içini iyi görebiliyorum. Buradan ana yatak odalarını görebiliyorum.

Yaşlı Miller'lar yandaki evde yaşarken bu durum beni ürpertirdi. Geceleri, eğer bir ışık yanıyorsa, bu mesafeden bile içeride neler olup bittiğini gündüz gibi net bir şekilde görebilirdim. Bir gece, Bay Miller yaşlı Bayan Miller ile biraz yakınlaştı. Görüntüyü beynimden atmaya çalışarak hemen panjurlarımı kapattım. Anlaşılan sadece Nora'ya değil kendime de işkence etmekten hoşlanıyorum çünkü Bayan Miller'ın kırılğan görünümlü elinin pantolonunun fermuarını açtığını hâlâ canlı bir şekilde görebiliyorum.

Düşündükçe titriyorum. Yine de onların yaşında olmalarına ve hala sevişmek istemelerine aferin demeliyim.

Evliliğimin sonlarına doğru Ryan bana neredeyse hiç dokunmuyordu. Ne kadar iyi görüldüğümü bilsem de bana elini bile sürmezdi. Onu zorladığım zamanlarda ise çok hızlıydı. Sanki benimle seks yapmak bir angarya gibiydi. Son seferinde ereksiyon olamadı. Ondan sonra denemeyi bıraktım.

Ebeveyn yatak odasında bir ışık yanar ve Nora görünür, ardından Jameson gelir. Birbirlerini öperler ve el ele tutuşarak odanın içinde dolaşırlar. Nora duvarı işaret ediyor. Ne hakkında konuştuklarını tahmin edebiliyorum. Hangi resim buraya ya da oraya konmalı?

Düğün fotoğrafımızı nereye asmalıyız? Birlikte geçirdiğimiz mutlu hayatı temsil eden tüm resimleri göstermek için nereye asmalıyız?

Yine içim ürperdi ve perdeleri kapattım. Nora ve Jameson Bowman'ın birlikte mutlu oldukları bir saniye daha görmektense Miller'ların sevişmelerini izlemeyi tercih ederim.

Derin bir nefes alıp defterimi masamdan itiyorum. Odanın öbür ucuna uçup duvara çarpıyor. Ellerimi alnıma koyup yüzümden aşağı doğru kaydırıyorum. Başımı çeviriyorum ve Lady odanın en sevdiği köşesinde yatıyor. Ne yapacağımı bulmamda bana hiç yardımcı olmayacak.

Birden aklıma bir fikir geldi. Bir süre sonra ya da çaresiz kaldığınızda aklınıza gelmeleri çok komik.

Ya Nora'nın duvarında bir sinek olsaydım?

OceanofPDF.com

Bölüm 9

Nora

Present

Döneli bir gün oldu ve şimdiden Kelly ile iki kez karşılaştım. Annem gerçekten ortaya çıktığında, en azından işleri daha iyi hale getiriyor. Daha idare edilebilir.

Kelly'nin komşum olduğundan bahsetmedim. Annem onu muhtemelen benim küçüklüğümünden hatırlayacaktır. Bugün Kelly Van Patten hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. Kocasını Ryan'ı düşünmek istemiyorum. Beth'i kesinlikle düşünmek istemiyorum.

Hepsi çok fazla.

Annem sadece kısa bir süreliğine geliyor. Bize çay yapıyor ve yeni yemek alanımızda sohbet ediyor. Ona yeni evi gezdiriyoruz ve her mekanda ağzı daha da açılıyor.

Arka bahçeyi seviyor. Kim sevmez ki? Havuzun etrafı yeşillik ve ağaçlarla çevrili. Neredeyse bana Beth ve benim ziyaret ettiğimiz sahili hatırlatıyor.

Annem geri dönmek için sabırsızlanıyor ve hava karardığı için başımızdan uzaklaşmak istediğini söylüyor. Taşınma günü, nakliyecilerin yardımıyla bile olsa bizi kesinlikle yıprattı; Jameson çok yorgun, annemin ziyaretinin çoğunu kanepede uzanarak geçirdi.

Mobilyaları, nakliyecilerin ilk koyduğu yerden benim yönlendirmemle taşıyordu ve bundan nefret ediyordu. Ancak mobilyalar en iyi şekilde yerleştirildikten sonra Jameson yaşam alanlarımızın ne kadar güzel olduğunu gördü. Dekorasyon ve alan yönetimi konusunda yetenekliyim. Jameson sadece insanlara patronluk taslama yeteneğim olduğunu söylüyor.

Eminim gerçek ortada bir yerde yatıyordu.

Tabii ki babam gelmedi. Annem yapacak işleri olduğuna dair bir bahane uydurdu ama sadece geçiştirdiği anlaşıyordu. Tek kızı ona daha yakın olmak için şehre geri taşındı ve spor kanalını kapatıp ziyaret etmeye zahmet edemiyor. Eminim şu ya da bu spor dalında final zamanıdır.

Annem kadar sevgi dolu birinin, babam kadar duygusal olarak kapalı biriyle nasıl birlikte olabildiğini hiç anlamadım. Norman ve Dorothy Cameron nasıl aşık olmuşlardı? Ben onların aşkından nasıl yaratıldım?

"Ebeveynlerimizle evleniriz" sözünü birçok kez duydum ve neyse ki benim için durum böyle değil. Jameson babama hiç benzemiyor. Babam bir tamirciydi, bütün gün elleriyle çalışmaya, nemli bir garajda erimeye alışkındı. Kocam içeride klima ile çalışıyor ve ergonomik bir klavyesi var. Babam becerikliydi, Jameson ise hiç öyle değil.

Bu özellikleri sıraladıkça babam daha çekici geliyor, ama öyle olmadığını biliyorum. O zor bir insan, kendi bencilliği dışında kimsenin duygularına açık olamıyor.

Jameson ise tam tersi. Şefkatli, empatik, hatta savunmasız. İlk buluşmamızda sinemada göz yaşartıcı bir film izlemiştik. Karakterlerden birinin kanser olduğu ve hayatta kalmaları için dua ettiğiniz duygusal filmlerden biriydi ve tabii ki kurtulamadılar. Her zamanki gibi neredeyse hüngür hüngür ağlıyordum ve Jameson'ıma baktığımda gözleri neredeyse terbiyeli bir şekilde ıslaktı.

Babam o anda onu görseydi ne kadar ibne olduğu hakkında şaka yapardı. Babam da duyarsız sözleri önemseyen biri değildi.

Babamın zayıflık göreceği yerde ben koca malzemesi gördüm.

Annem yeni evimizi ziyaret ettikten sonra Jameson ona kocaman bir ayı gibi sarılıyor, her zamanki gibi annem giderken onu karşılıyor. İlk başta bu bir şakaydı, ama kalıcı oldu. Bir süre sonra babam bile bunun komik olduğunu düşündü, özellikle de Jameson annemin doğal coşkusu yakalamaya çalıştığında.

Kucaklaşırken birlikte "Eeeee!" diye bağırırlardı. İzlemesi çok tatlıydı.

Ayrılmadan önce, annem ve ben yarın bebek alışverişi yapmak için plan yaptık. Hazırlanacak çok şey var ve bizim hiçbir hazırlığımız yok.

Baş ağrıları listesine yeni bir çocuk odası bulmak da ekleniyor. Kelly bize önceki sahiplerinin çocuğuna ne olduğunu anlattıktan sonra, o odayı çocuk odası olarak tutmamızın hiçbir yolu yok. Batıl inançlarım yok ama bu fikri düşünmek bile midemi düğüm düğüm ediyor.

Kelly gittikten sonra Jameson bana bir bakış attı ve ne düşündüğünü çok iyi anladım. Bebeğin odasının alt kattaki büyük oda olmasını istemişti.

Salon. Yatak odamıza en yakın olanı istemiştim. Tabii ki, seçimim lanetliydi.

O odada olanları düşünmemeye çalışıyorum ama bundan kurtulmak çok zor. İçimdeki bu harika çocuğun dokuz ay boyunca büyümesini ve dünyaya gelip aynı hızla gitmesini hayal bile edemiyorum.

Miller ailesi nasıl toparlandı?

Evlilikleri çocuklarının vefatından sonra mı dağıldı? Bu yüzden mi mahalleyi terk ettiler?

Jameson ve benim böyle bir trajediden sonra bir eve taşınmamız fikri kalbimi sızlattı. Keşke Kelly bize söylemeseydi ama sonuçta iyi ki söylemiş. Bilseydim, bu kadar güzel olmasına rağmen bu evi satın alabileceğimi hiç sanmıyorum.

Kelly gittikten sonra, bize verdiği sepetteki bazı ürünleri mideye indirirken, Jameson birkaç kez onun ne kadar iyi biri olduğundan bahsetti.

Belki de bu konuda haksız değildir. Belki de geçmişte olanlar yüzünden Kelly'ye çok sert davranıyorum.

Ne de olsa insanlar değişir. Ben kesinlikle değiştim.

Muskoka'dan ayrılmadan önce olanlardan sonra bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı düşündüm. Tek yapmak istediğim kaçmaktı ve Toronto kaçmak için mantıklı bir seçim gibi görünüyordu.

Orada kalmak beni değiştirdi. Geçmişini unutmam uzun zaman aldı ve çok fazla terapi gördüm. Kızgınlıklarımın, öfkemin ötesine geçtiğimi sanıyordum. Üzüntümün. Sonunda her şeyle barışık bir yere ulaştım.

Bugün Kelly ile yaptığım iki ziyaretten sonra durumun böyle olmayabileceğini anladım.

Üst kattaki yatak odamıza çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Jameson'ın oturma odasındaki kanepede horladığını duyabiliyorum. Saat daha gecenin dokuzu ama çok yorgun.

Cep telefonumu çıkarıyorum ve terapistim Dr. Amy Albee'den gelen son mesaja bakıyorum.

"Bu heyecan verici dönemde ailenle birlikte olmak için evine geri dönme konusunda sana en iyi dileklerimi sunuyorum Nora. Eğer konuşmaya ihtiyaç duyarsan, bir telefon görüşmesi ayarlayabiliriz."

Bir hafta önce cevap olarak ona teşekkür ettim.

Kendime karşı dürüst olsaydım, Amy'yi aramalıyım. Ona Kelly Van Patten ile karşılaştıktan sonra bugün tüm güvensizliklerimin nasıl su yüzüne çıktığını anlatmalıyım. Dr. Albee onun hakkında her şeyi duymuştu. Ryan hakkında her şeyi duymuştu. Beth'e ne olduğunu biliyordu.

Dr. Albee ile uzun süre çalıştıktan sonra değiştiğimi düşünmüştüm. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca terapide çok çalışmışım. Travmanın temel nedenini ve neden her zaman bu kadar kötü hissettiğimi keşfettiğimi sanıyordum.

Sayırsız seanstan sonra nihayet neden böyle hissettiğimi anladım ama terapistimin yardımıyla teşhis koymam bile beni nasıl etkilediğini değiştirmede. Hâlâ sinirliydim. Aşırı duygusaldım. Kolayca tetikleniyordum ve kıskanç bir insandım.

Olduğum kişiden nefret ediyordum.

İlaçların benim üzerimde büyük bir etkisi oldu. Doğru reçeteyi ve dozu bulduğumda, beni moleküler düzeyde değiştirdi. Hâlâ duygularım vardı. Bir hap yüzünden robota dönüşmedim. Duygularımın etkisi kesinlikle daha iyiye doğru değişti. Sessizleştiler. İçimde kalan aynı düşüncelere üzülmüyordum.

Dr. Albee bana Konveyör Bant adını verdiği bir ruh sağlığı egzersizi öğretti. Gözlerim kapalıyken, bir taşıma bandının yanında durduğumu hayal etmemi isterdi. Üzerinde yavaşça geçen paketler vardı. Bu paketlerin her biri bir şeyi temsil ediyordu. Bu, babamın yanında hissettiğim yetersizlik duygusu olabilirdi. Bir diğeri, kendimi değersiz hissetmeme rağmen önemli bir kişi olmayı istemek olabilirdi. Bu duygusal paketler yanımdan geçerken, onları aldığımı ve o duyguları hissettiğimi hayal ederdim.

Bu duygusal paketleri elime aldığımda öfke, kıskançlık ya da üzüntü beni ele geçirirdi. Daha sonra onları taşıma bandına geri koyardım ve sonunda bir daire çizerek bana geri gelirlerdi. Egzersizin ana fikri, bu duygusal paketler size geri döndükçe sizi daha az etkileyecek olmasıydı.

Bazen egzersiz işe yarıyor, bazen de onunla mücadele ediyordum. Birkaç ay sonra Prozac reçetem etkisini göstermeye başladığında kendimi neredeyse iyileşmiş hissettim. Aynı egzersizi yapardım, duygusal paketi aldığımı hayal ederdim, ona bağlı duyguları hissetmeye çalışırdım, ancak çok az etkisi olurdu. Ruh halimde bir değişiklik yaratmıyordu.

Harika hissettirdi.

Sonra hamile olduğumu öğrendim. Hem terapistim hem de doktorum ilaçlarımı almaya devam etmemde bir sakınca olmadığını söylediler. Onlara inandım ama korkum beni ele geçirdi. Google'da araştırdım ve bloglar ya da forumlar gördüm.

insanlar, hamileyken ruh sağlığı ilaçları almanın olumsuz etkileri olduğuna inandıkları Şeylerden bahsetmiştir.

Kimseye söylemeden, onları almayı tamamen bıraktım. Soğuk hindiye geçemedim. İnternette bunu yapmanın çok tehlikeli olabileceğini öğrendim. İnsanların Prozac'ı nasıl güvenli bir Şekilde bıraktıklarına dair makaleler buldum. Tamamen bırakmam bir aydan fazla sürdü.

Olumsuz duygu selinin geri gelmesinden endişe ediyordum ama neyse ki hiçbir Şey değişmedi.

İlaçlarımı almayı bıraktığımı söylersem Jameson anlamayacaktır. Dr. Albee de kesinlikle onaylamayacaktır. Ufacık bir olumsuz sonuç ihtimali bile olsa bebeğimin sağlığını riske atmaya değmez. Emzirmeyi bitirdikten sonra ilalarıma devam edebilirim ya da kim bilir belki de tamamen bırakabilirim. Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Hamile olmak beni mutlu etti. Hasta ama genel olarak mutlu.

Kelly ile komşu olmak bunu test edecektir.

Daha da kötüsü, kocama ve Dr. Albee'ye ilaçlarımı almadığımı itiraf edebilirim. Ruh halim büyük ölçüde değişirse ve kendimi eskisi gibi hissedersen, bu konuda bir Şeyler yapabilirim.

Jameson yatak odasının kapısını açar, gerinir ve baş aşağı yatağa düşer.

"Ne gün ama," diyor yatağın içinde.

"Ne gün ama," diye tekrarlıyorum.

Jameson başını çeviriyor ve yatak odasında, özellikle de geceleri pek çok kez gördüğüm bir bakışla bana bakıyor. "Bayan Bowman, yeni evimize taşınmaya doğru bir Şekilde başlamaya ne dersiniz? nce yatak odasını dekore edelim, diye düşünüyorum. Bana çok mantıklı geliyor. Belki mutfak da sonra." Yuvarlanıp üstüme çıkıyor ve bedenimi yastığa yaslıyor.

Ne kadar heyecanlı olduğunu hissedebiliyorum ve keşke ben de aynı Şeyi hissetseydim, ama geçirdiğim günden sonra bunu yapamam. Onaylamayan bir yüz ifadesi takınıyorum, o da bunu kaçırıyor ve boynumun st kısmını, kulağımın hemen altını öpmeye başlıyor. Genelde, bana en ufak bir ilgi gösterdiğinde öpüşmeye başlarız ama bu gece yapamıyorum.

"Kıyafetlerini çıkarmaya başla," diyor.

Heyecan eksikliğimin fark edilmesini umarak nefesimi bırakıyorum ama fark edilmiyor. Elimi göğsüne koyuyorum ve o da doğruluyor.

"Sorun ne?" diye sorar.

"Özür dilerim, bugün kendimi hasta hissediyorum. Bebek beni gerçekten rahatsız ediyor. Bütün gün. Durmak bilmeyen mide bulantısı." Derin bir nefes veriyor ve sanki düşünmem için bana daha fazla zaman vermenin fikrimi değiştireceğini umuyormuş gibi bana bakıyor. "Hiç havamda değilim," diyorum ve bu gece seks yapma fikrinin tabutuna son çiviği çakıyorum.

Jameson başını sallamadan önce uzun bir an daha geçirir. "Sorun değil. Uzun bir gün oldu. Sanırım Kelly'nin şarabını fazla kaçırdım. Ne kadar hoş bir jest."

Ondan uzaklaşıyorum ve yeni yatak odamızın duvarına bakıyorum. Düşünmek istediğim son şey Kelly ve onun bir sepet dolusu şekerlemesi. Bir an için kocamın benimle seks yapmaya kalkışması ve ben onun teklifini reddettikten sonra Kelly'den bahsetmesi fikrinden nefret ediyorum.

Sanki Kelly sadece mahallemi değil, artık yatak odamı da işgal etmiş gibi.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

Nora

Önce

Beth'in annesi Linda, Beth'in küçük kız kardeşi Allison'la birlikte bizi bowling salonuna götürüyor. Neredeyse tüm yolculuk boyunca Linda yaklaşan balodan ve komiteyle birlikte bizim için neler planladıklarından bahsediyor. Annesi baloya kafayı takmış durumda ve Beth ile ben buna dayanamıyoruz. Henüz bir randevumuz da yok.

Muskoka'da bir Cuma gecesi ve eğer gençseniz, muhtemelen burada olacaksınız. Çoğumuz bowlingi sevmeyiz. Neredeyse içki içemediğimiz ya da daha eğlenceli başka bir şey yapamadığımız için gençlerin gittiği bir sosyal kulüp gibi.

Cuma ve Cumartesi geceleri ise Rock-N-Bowl. Bowling salonu ışıkları kapalı ve siyah parti ışıklarıyla en iyi yirmi şarkıyı çalıyor. Ayakkabı kiralama bölümünde çalışan genç bir adam fark ettim ve ne zaman çalışsa tekno çalmayı seviyor. O noktada, bowling salonu neredeyse sarhoş olmayan insanların minyatür bir partisine dönüşüyor.

Sunuş şeklimin aksine, eğlenceli. Ayrıca, başka ne yapabiliriz ki?

Kanada'da 18 yaşında olduğum için tombala salonuna gidebilirim ama dürüst olmak gerekirse,

kulağa bowlingden daha eğlenceli gelmiyor. Bütün gün yaşlı kadınların yanında oturmak, sessizliğin sadece arayan kişinin sayıları bağırması ve ara sıra "BINGO!" diye bağırın kadınların hoşnutsuz sesleri ile bozulması bana pek iyi gelmiyor.

Bir yıl daha ve içki almaya başlayabiliriz. Küçük bir kasabada reşit olmadan içki içmekten kaçmak zordur. Kanıtlamak için ehliyet göstermenize gerek kalmadan herkes yaşınızı biliyor gibi görünüyor. Size içki ısmarlayacak birini tanımanız gerekiyor ki Beth ve ben maalesef bunu yapamıyoruz.

Ev partileri var ama onlara pek sık davet edilmiyoruz. Okulda sosyal merdivenin en alt basamağında olmasak da popüler de değiliz.

Beth bizi götürdüğü için annesine teşekkür ediyor. Küçük kız kardeşi Linda'ya bizimle Rock-N-Bowl'a gelmesine izin vermesi için yalvarıyor ama Linda reddediyor. Allison daha on dört yaşında ve Linda onun henüz bunu yapmasını istemiyor. Kim tahmin edebilirdi ki

Bowling salonu 14 yaşındaki bir çocuk için çok mu fazla? Neyse ki Allison Linda'yla kalıyor. Beth ve Allison su ve yağ gibidir ve en iyi zamanlarda bile zor anlaşılır. Allison klişeleşmiş şımarık küçük kız kardeş olma konusunda harika bir iş çıkarmıştır.

Beth ve ben içeri girmek üzereyken Ryan McDermott ve arkadaşlarının binanın dışında durup sigara içtiklerini fark ediyorum. Gözden kaçırmak zor, hepsinin üzerinde aynı futbol takımının ceketleri var. Önünde St. Joe's Lisesi'ni temsil eden büyük bir J harfi vardı.

Ryan ev partilerine davet edilen bir tiptir. Duyduğuma göre partilerin çoğuna genellikle o ya da küçük çevresindeki arkadaşlarından biri ev sahipliği yapıyormuş. Onu Rock-N-Bowl'da görmek Walmart'ta yürüyen bir ünlüyü görmek gibiydi.

"Bu gece daha da ilginçleşti," diyor Beth gülerek. "İyi ki fosforlu kalemimi getirmişim."

Siyah ışıklar yandığında her şey aydınlanır. Koridorlarda uçan hormonlarla birlikte, siyah ışıkların diğerlerinin görmesi için rakam kupalarını aydınlattığı, deri üzerine yazılmış telefon numaralarının değiş tokuşunu görmek alışılmadık bir durum değil.

Birkaç hafta önce benimkini Curt adında bir çocuğa verdim. Komşu bir kasabadan. Onu daha önce buralarda görmemiştım, bu da onu daha gizemli ve dolayısıyla küçük kasaba tarzında çekici kılıyordu.

Beni hiç aramadığında çok üzülüyordum.

Ryan sigarasını ağzından çimentoya atıyor ve ayakkabısıyla ovarak söndürüyor. Arkadaşlarına da aynısını yapmalarını işaret ediyor. Her biri aynısını yapıyor ve teker teker bowling kulvarına giriyorlar. Ryan girmeden önce başını çeviriyor ve beni fark ediyor.

"Aman Tanrım," diyor Beth. "Gözlerini dikmiş bize bakıyor."

Sanırım biz değiliz. Tam *bana* bakıyor. Ona tekrar bakmadan önce utangaç bir şekilde başka tarafa bakıyorum.

Hâlâ bakıyor.

Kalbimin çırpındığını hissedebiliyorum. Gülümsüyor ve beni hayranlık içinde bırakarak binaya giriyor.

"Sence numarasını istemeli miyim?" Beth diyor ki. "Evet deme ihtimali nedir ki? Yani, bana doğru baktı. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?"

Ryan McDermott'ın ona bakmadığını söyleyecek yüreğim yok. Bunu kendi gözleriyle nasıl göremediğini anlamıyorum. Şaşırmamalıyım.

Gerçi. Kasabaya taşındığından beri Ryan'dan hoşlanıyordu, ama Ryan ona hiç ilgi göstermemişti, sadece onun uydurduğu türden bir ilgi.

Konuyu değiştiriyorum. "Sence yeni kolyem siyah ışık altında nasıl görünecek?" Kolyeyi yakamdan uzatarak soruyorum.

Beth tişörtünün altından kendi tişörtünü çıkarıyor ve hafifçe benimkine vuruyor. "Emin değilim ama giydiğine sevindim." Bu gece onları giymek için sözleşmiştik. Birbirimizi aradık ve hangi kıyafeti giymemiz gerektiği konusunda sohbet ettik. Uzun bir sohbetten sonra Beth düz beyaz bir tişört ve kot pantolonda karar kıldı. Ancak siyah bir sütyen giydiği dikkatimi çekti ve bunu sorguladım.

Ben de giyiniktim. Bazen okul üniforması giymek hoşuma giderdi. Okulda ne giyeceğimi bulmak için çok düşünmeme gerek yoktu, çünkü her zaman aynıydı. Odaklanmam gereken tek şey makyaj ve saçtı. İkisinde de çok iyi değilim ama Beth internetten dersler araştırıyor ve bana püf noktalarını gösteriyordu.

Beth'e danıştıktan sonra koyu renk, zayıflatıcı siyah bir gömlek ve mavi kot pantolon giymeye karar verdim. Vücuduma tam oturmuştu ve bu gece dikkatleri üzerime çekmek istiyordum.

Curt bu gece Rock-N-Bowl'daysa beni fark etmesini ve arayabilecekken aramadığı için kendine kızmasını istiyordum. Ryan McDermott'un burada olmasını beklemiyordum.

İçeri girdiğimizde, Ryan bana ne kadar ilgi gösterirse göstere, harekete geçmeyeceğime çoktan karar vermiştim. Koluma parmaklarını yazdığını hayal ediyorum ve kendimi okuldaki yakışıklı erkeklerin piyangosunu kazanmış gibi hissediyorum. Kızlar kolumdaki parlak sarı rakamlara hayranlık duyacak ve kıskançlıktan çatlayacaklar.

Ama bu Beth'i üzecektir. Arkadaşlığımız benim için bir çocuktan daha önemli. Ryan ne kadar tatlı, ne kadar seksi görünürse görünsün, sahip olduğum en iyi arkadaşlığı mahvedecekse bunların hiçbir önemi yok.

Hemen tekno müzik normalden daha yüksek sesle çalmaya başladı. Bowling ayakkabısı kiralama tezgahına bakıyorum ve artık ona Techno Boy dediğimizi fark ediyorum. Uzun kıvrıkcık saçlarıyla ne kadar tuhaf görünse de, sanki seksenlerden fırlamış gibi, buraya getirdiği atmosferi seviyorum. Okuldan bir grup insan zaten atari alanının yakınında dans ediyor, yumruklarını ritme göre pompalıyor.

Ayakkabılarımızı almak için tezgâha gittik. Hiçbirimiz bowling oynamasak da, eğer kalmak istiyorsanız ayakkabı kiralamak zorunluydu. Her hafta sonu sadece ayakkabılardan para kazanıyor olmalılar. Techno Boy'a üç kez bağırdım.

Ayakkabı numaramın kaç olduğunu anlamadan önce. Bir şerit isteyip istemediğimizi sordu, ama tabii ki reddettim.

Çoğunlukla atari salonunda takılıyoruz. Ben de yanımda bir torba bozuk para getirdim, çünkü gece ilerlerken atari oyunları oynamayı seviyoruz.

Yine de bu gece farklı. Havadaki titreşimi hissedebiliyorsunuz, sadece Techno Boy yarattığı için değil. Harika bir gece olacağını şimdiden biliyorum. Öncelikle, Ryan McDermott ve ekibi burada. İkincisi, Curt'ü bir grup erkekle birlikte oyun salonunun arkasında gördüm bile.

"Biraz oyun oynamak ister misin?" Beth'e soruyorum. Bas gitarın ritmine başını sallayarak cevap veriyor. Her ne kadar ben sormadan önce bunu zaten yapıyor olsa da, bunun kabul ettiği anlamına geldiğini varsayıyorum.

Dans eden gruba yaklaştıkça, özellikle de müziğin ritmi yükseldikçe, ister istemez biz de katılıyoruz. Başımı çeviriyorum ve Curt'ün beni fark ettiğini görüyorum. Beth'e bakıyorum ve dans etmeye devam ediyorum, arada bir dikkatini çektiğimden emin olmak için bakıyorum. Birden hiç umursamadığını fark ediyorum. Etrafı arkadaşlarıyla çevrili, uzun bacaklı bir kız, bir tanesi *Ms. Pac-Man* makinesine yaslanmış. Kim olduğunu anlamam bir an daha alıyor.

Bunu ilk söyleyen Beth oldu. "Hey! Ben Kelly!" diye yüzüme doğru bağırdı. Ona doğru yürümeye başladı ve ben de kolumu ona doladım.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum. Kelly'nin burada olması neden önemli olsun ki? Biraz üzülüğüm tek şey konuştuğu grup. "Kelly'ye bu gece gelmesini söyledim!" Beth bağılıyor.

"Ne?" Beth bundan bana daha önce hiç bahsetmemiştir. Buraya gelmeden önce telefonda yaklaşık bir saat konuşmuştuk. Annesi beni aldı ve yol boyunca Kelly Van Patten'ı davet etmekten hiç bahsetmedi.

Beth'in omzunun üzerinden bakıyorum ve çoktan Curt'le konuştuğunu görüyorum. Curt siyah ışıklar altında ona gülümseyip dişlerini gösterdiğinde içimi bir öfke kaplıyor.

Herkesin ona olan bu takıntısı da ne? Beth bile onun büyüüne kapıldı.

"Kelly'ye bu gece gelmesini söyledim!" Beth ilk seferinde duymadığımı varsayarak tekrarlıyor. Atari salonunun arka tarafına doğru yürümeye devam ediyor.

Kelly onu görür görmez coşkuyla kollarını havaya kaldırır ve ona doğru koşarak sarılır.

"Hey!" diye bağıyor ve Beth'i sıkıyor. Bıraktığında Kelly beni görüyor ve gülümsüyor. "Hey Nora!" Kısa bir el sallıyorum ve ben de ona gülümsüyorum. Kelly suratını asıyor ve şiddeti giderek artan şarkının ritmine uyarak kafasını vuruyor. "Bana burada harika müzik olduğunu hiç söylememiştin!" diye bağıyor.

"Tekno Çocuk!" Beth de bağıyor. "Ne?" Kelly kafası karışmış bir şekilde sorar.

"Tekno Çocuk!" Çılgılık atıyorum. "Ayakkabı reyonundaki garip çocuk. Çalışırken hep bu müziği çalar."

"Evet, Techno Boy!" Kelly diyor ki.

"Konuştuğun çocuk kim?" Beth soruyor.

"Kimin umurunda?" Kelly müziğe daha yoğun bir şekilde ayak uydurmaya başladığını söylüyor. Dans ediş şekli bile mükemmel. Parlak beyaz bir atlet ve dar mavi bir kot pantolon giyiyor. Gömleği siyah ışık altında parlıyor.

Beth ve benim taktığımız kolyeler donuk ve karanlık.

Gözleri tamamen Kelly'ye odaklanmış olan Curt'e bakıyorum. Nefes veriyorum. Genelde Rock-N-Bowl birkaç saat sürer. Birlikte dans eden Beth ve Kelly'ye bakıyorum. Kelly vücudunu bir atıştırmalık gibi kaydırırken, Beth gülüyor ve onu taklit etmeye çalışıyor.

Olay çıkarmadan nasıl gideceğimi merak ediyorum. Dans edecek havada olduğumdan emin değilim. Techno Boy'un müziği, atari salonu ya da bu gece üçüncü tekerlek olmak için havamda değilim. Curt'ün Kelly'ye bir çocuğun çikolataya baktığı gibi bakmasını izliyorum. Bütün gece Yeni Kız'ın tüm ilgiyi üzerine çekmesini de kesinlikle izleyemem.

Kelly arkasına uzanır ve kotunun arka cebinden bir şey alır.

Elindeki küçük votka şişesini bana doğru sallıyor. "Kim tatmak ister?" diyor gülerek.

"Votka mı aldın? Nasıl aldın onu?" Beth soruyor.

"Benim de kendime göre yöntemlerim var," diye gülüyor Kelly, kırmızı kapağı çıkarıp bir içki alıyor. Bana uzatıyor ama ben elimle onu geri çeviriyorum.

"Votkadan nefret ederim," diyorum yüzümü buruşturarak.

Beth şişeyi kapar ve uzun bir yudum alır. Kelly gülüyor. "Hey!" diye bağıır. "Paylaşmak önemsemektir. Hepsini içmeden önce geri ver."

Şişenin tamamının aralarında boşalması uzun sürmüyor. Kelly'nin biraz çakırkeyif olduğunu söyleyebilirim ama Beth aşırı sarhoş görünüyordu. Şişede o kadar çok olduğunu düşünmemiştim.

Onlara ara veriyorum ve atari oyunlarını oynayacağımı söylüyorum.
Kelly yanıt vermiyor ama Beth yine de başıyla beni onaylıyor,

Beni gerçekten duydu mu yoksa sadece müziğe mi eşlik ediyor emin değilim.

"İşiniz bittiğinde dans pistine geri dönün," diye bağıyor bana. "Daha yeni başlıyoruz!" Beth elini başının arkasına koyuyor ve bir bacağını kaldırarak her ikisini de ritme göre sallıyor.

Kelly histerik bir şekilde güler. "Bu da ne böyle?"

"Fıskiye!" Beth çılgık atıyor. "Toronto'da fıskiye yok mu?"

"Hayır! Lütfen fıskiye'yi kapatın!" Kelly diyor ve ben dönüp oyun salonunun arkasına doğru ilerlerken ikisi de gülüyor. Beni fark etmek için başını bile çevirmeyen Curt'ün yanından geçiyorum. *Ms. Pac-Man*'in yanında duruyordu, ben de başka bir oyun oynamaya karar verdim. Eğer oynamasaydım, o ve arkadaşları muhtemelen bana ateşli sarışın arkadaşımın kim olduğunu soracaklardı. Bu fikirden tiksindim.

Beth ve benim oynamayı en sevdiğimiz ikinci oyun *Dance Dance Revolution*. Arkada Sandy Tallie okuldan başka bir kızla oynuyor. İri bir kıza göre, Sandy oyunu nasıl hızlı oynayacağını biliyor.

Oyun bitti ve Sandy ile arkadaşı çıktılar. Beni gördüğünde gülümsedi.

"Hey, Nora!" diye sesleniyor.

"Sandy!" Ben de karşılık verdim. Asık suratımı gizleyemediğimi hissediyorum. Yüzümden tamamen okunuyor olmalı.

"Sen ve Beth buraya yeni mi geldiniz?" diye soruyor. Sorusu beni rahatsız etti. Neden birlikte geldiğimizi düşündü ki? Beth ve ben birbirimize bağlı falan mıydık?

"Evet," dedim. "Makinede işin bitti mi?"

"Evet, buyurun. Sadece benim en yüksek skorumu geçme," diye güler. Arkadaşı Sandy'nin sırtını sıvazlar ve ona bir şeyler fısıldar. "Ugh, o!" diye bağıyor. Dans pistine bakıyor ve yardım edemem ama Beth ve Kelly'ye baktığını fark ediyorum.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Hiçbir şey," der Sandy. Yine de aklından geçenleri söylemeye devam etmesi sadece bir an alır. "Beth ve Kelly Van Patten arkadaş mı?"

"Hayır, sadece komşular," diyorum kendimden emin bir şekilde. Okulumuza geleli sadece bir hafta oldu. Beth onunla nasıl bu kadar çabuk arkadaş olabildi?

"Güzel," diyor Sandy.

"Ondan hoşlanmıyor musun?" diye sordum.

"Yeni kızdan yani." Sandy başını sallıyor.

"Önemli bir şey değil."

"Çünkü ondan hoşlanmıyorum," diyorum. "Onda bir şeyler var."

Sandy başını sallar. "Yine de bu konuya girmek istemiyorum. Sen Beth ile arkadaşsın. Lütfen ona ya da Kelly'ye bir şey söyleme." Sandy bana el salladı ve atari salonundan ayrıldı.

Dance Dance Revolution'a girdim ve bir tur oynadım. Genelde oyun aynı anda iki oyuncu içindir ama bu gece sadece ben varım. En yüksek skoru alamıyorum ya da Sandy'nin rekoruna yaklaşamıyorum. İkinci bir oyun oynamaya karar veriyorum ama her nasılsa daha da kötüsünü yapıyorum.

İşim bittiğinde Beth'i bulmaya çalışıyorum ama onu dans pistinde bulamıyorum. Uzun boylu sarışın kızı arıyorum ama ikisini de bulamıyorum.

Değişiklik olsun diye, dans pistinin dışında, bowling kulvarlarının yakınında büyük bir kargaşa duyuyorum. Kelly'nin topu kulvardan aşağı attıktan sonra kollarını salladığını ve topun hemen oluğa gittiğini görüyorum.

Ryan McDermott histerik bir şekilde gülerek onu işaret ediyor. Beth top pistinden bir top kapıp arkasından fırlatıyor ve karşı taraftaki oluğa çarpıyor. Ryan ve arkadaşları gülmeye devam ederken Kelly Beth'e sarılarak onu teselli eder.

Ağzım açık kaldı. Bir kere, insanlar Rock-N-Bowl'da gerçekten bowling oynuyorlar. Daha da şaşırtıcı olanı Beth'in Kelly, Ryan ve arkadaşlarıyla oynuyor olması. Utana sıkıla yanlarına gidiyorum ve bana ilk bağırın Kelly oluyor.

"Nora!" diye bağırıyor. "Neredeydin?"

Cevap vermeden gülümsedim. Beth ve Kelly'ye nereye gittiğimi söyledim ve neden beni de yanlarına almadıklarını merak ettim. Beni atari salonunda bıraktılar.

"Bir top kap!" Beth bağırıyor.

Birden Ryan McDermott elindeki topla yanımdan geçti. Topu benimkine bıraktı. "Benimkini al. Sıra sende." Ekrana baktım. Görünüşe göre, sıra "Butthead "deydi. Ryan gülüyor. "Skor tutmuyoruz, kimin umurunda?"

Şeritte yürüyorum ve bir çizginin üzerinden bir adım atıyorum, neredeyse kayıyorum. Ben duruşumu yeniden kazanırken Kelly gülüyor. Ryan'ın bowling topu elbette benim seçeceğimden çok daha ağır. Topu ellerimin arasına alıyorum, büküyorum ve iki kolumla fırlatıyorum. Top yavaşça kulvarın ortasına doğru ilerliyor ve lobutlara çarparak çoğunu hemen yere düşürüyor. Tek bir lobut, sonunda düşen meslektaşlarına katılana kadar sallanmaya devam ediyor.

Beth coşkuyla çığlık atıyor, onu Kelly takip ediyor. Bazı arkadaşları bana bağırırken Ryan alkışlıyor.

Arkadaşlarından biri "O bir iğne suikastısı!" diye bağırır ve güler.

Ryan bana gülümsüyor. "Bowlingde iyi olduğunu bilmiyordum," diye gülüyor.

"O her zaman çalar!" Kelly benim hakkımda hiçbir şey bilmemesine rağmen benim yerime cevap veriyor. Kelly'nin ardından Ryan ve arkadaşlarının da aynı şekilde gülmesi, artık bana tezahürat yaptıklarını değil, böylesine ezik bir sporda ne kadar iyi olduğumla dalga geçtiklerini hissettiriyor. Beth kahkahalara katılmıyor. İnce bir gülümsemeyle bana baktığını fark ediyorum.

"Hey," diyor Ryan, kolumu tutarak. "Sonra benim eve gidiyoruz. Sen ve arkadaşların da gelmek ister misiniz?" Utangaç bir ifadeyle gözlerimi kaçırıyorum ve o da dikkatimi çekmek için yanıma dokunuyor. Kesinlikle dikkatimi çekti. "Gel hadi. Sadece gel." Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve yüzünde geçen gün sınıfta ve bu gece bowling salonunun dışında takındığı ifadenin aynısı var. Bir kadının çok iyi bildiği bir bakış.

Beth'e bakmıyorum bile. Umarım Kelly de izliyordur. "Evet, çok isterim."

Ryan'ın gülümsemesi genişliyor. "Güzel. Arkadaşlarına söyle. Yakında gideceğiz."

Bowling oynamaya devam ediyoruz, tabii buna bowling denebilirse. Ryan ve benim dışımda neredeyse herkes kötü oynuyor. Ryan bir kez isabet kaydediyor ve çocuklar zıplayıp ona bağırırlar.

Ryan ve arkadaşları sigara içmek için dışarı çıktıklarını söylediler.

Onlar gittikten sonra Beth kollarını bana doladı. "Sanırım buraya gelmeden önce bir şeyler yemeliydim."

Gülüyorum. "Bence Kelly'yle o mickey'i yemeden önce bir şeyler yemeliydiniz."

"Bana biraz patates kızartması getirebilir misin?" diye yalvarıyor.

"Sorun değil," diyorum gülerek. Beth bir elini başına koyarak bizim şeridimizdeki koltuğa oturuyor.

"Merak etme," diyor Kelly, onun yanına oturarak. "Buna ben bakarım. Büyük boy patates kızartması al. Ben de açlıktan ölüyorum!"

Kelly'ye hiçbir şey almayı teklif etmediğimi düşünerek gülümsüyorum. "Sorun değil." Binanın arka tarafına, mutfakın olduğu yere gidiyorum. Uzun bir grup insan sipariş vermek için ayakta ya da etrafta toplanmış, yiyeceklerini almak için bekliyor. Bir büyük boy patates kızartması ve birkaç içki sipariş etmek sonsuza kadar sürüyor. Bir yanım Ryan'ın bizsiz gidip gitmediği konusunda endişeleniyor. Beth kendini hasta hissetmeseydi, kontrol etmek için uzun zaman önce sıranın dışına çıkmış olurum.

Nihayet yemeğimizi aldıktan sonra şeridimize doğru yürüyorum. Sonra onları gördüm ve olduğum yerde durdum.

Ryan McDermott duvara yaslanmış, Kelly'yi tutkuyla öpmektedir. İnce bedenine yaslanırken kolunu beline doluyor. Yol

öpüşüyorlar, sanırsınız ki odada sadece onlar var.

Siyah ışıktaki Kelly'nin kolundaki fosforlu kalemle yazılmış yedi rakamı fark etmek çok kolay.

OceanofPDF.com

Bölüm 11

Nora

Önce

Onlar sert öpüşme seanslarına devam ederken yanlarından geçip gidiyorum. İkisi de beni fark etmedi. Bowling salonuna döndüğümde Beth tek başınaydı, sandalyesine yığılmıştı.

Ona bakıcılık yapmak buraya kadarmış. Kelly kalacağını söyledi.

Beth yemeksizlik ve aşırı içkinin etkisindeyken, Kelly'nin alternatif planları vardı. Ryan'la nasıl bu kadar çabuk takılabildi? Onlardan sadece yirmi dakika kadar ayrıldım. Bu süre içinde Kelly Van Patten bir şekilde pençelerini ona geçirdi. Odanın öbür ucuna bakıyorum ve hâlâ dudak dudağa olduklarını görebiliyorum. Ama şimdi Kelly elini başının yanına koymuş, onu okşuyor.

Beth'in yanına oturdum ve patates kızartmalarını aramıza koydum. Bir tane aldım ve boş bowling şeritlerine bakarak çiğnedim.

"Oh, şükürler olsun... yemek," diyor Beth, bir avuç patates kızartması kaparak. "Sen bir meleksin, Nora."

Eğer ben meleksem, Kelly ne oluyor?

Beth kasabaya geldiğinden beri yeni kıza iyilikten başka bir şey yapmamıştır ve Kelly buna nasıl karşılık verir? Beth'in aşık olduğu çocuğu çalıyor.

Patates kızartmalarını teker teker yemeye devam eden Beth'e bakıyorum. Ne kadar berbat görüldüğüne rağmen Techno Boy'un müziği eşliğinde başını sallamaya devam ediyor.

Bir an için ona söylememeyi düşündüm. Zaten perişan görünüyor. Neden gecesini daha da kötüleştiririm? Ona yeni *arkadaşının* hoşlandığı çocuğu çaldığını söylemek onu mahveder.

Kelly, Beth'in arkadaşı değil tabii ki ama ben arkadaşım. Bir şeylerin yanlış gittiğini arkadaşıma söylemek gibi bir yükümlülüğüm var, bu onun duygularını incitse bile.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diyorum ona. Beth şekilsiz bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Merak etmeyin. Bana bir şey olmaz. Ryan'ın partisine gitmeyi hâlâ çok istiyorum, hem de çok." Gülüyor ve kızartmasına bir tane daha koymaya odaklanıyor

ağız, ilk başta kayıp.

Odanın diğer ucuna bakıyorum. Otururken bile Ryan ve Kelly "yi karanlık köĞede görebiliyorum, kafalarının uçları önümdeki sandalyelerin tepesinde gözle görülür bir Çekilde kenetlenmiÇ.

"Biliyor musun bilmiyorum," diyorum derin bir nefes alarak. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyor.

"Bunu sana söylemenin kolay bir yolu yok, o yüzden sadece söyleyeceğim." Beth bana şaşkın şaşkın baktı. "Kelly ve Ryan şu anda takılıyorlar."

Beth hemen şaşkın görünüyor. "Ne?"

Başımı salladım. "Şu anda odanın arka tarafında öpüşüyorlar. Sana söylemek zorundaydım. Tam oradalar." Onları işaret ediyorum ve Beth parmağımı takip etmeye çalışıyor. Tabii ki bunu yaptığında Ryan ve Kelly birkaç kez daha öpüşüyorlar ve sonunda herkesin içinde olduklarını fark edip tekrar nefes almak için öpüşmeyi bırakıyorlar. Beth'in muhtemelen bunu zamanında görememiş olmasına üzülererek ona bakıyorum. Baş öncekinden daha da fazla öne eğilmiş.

Ugh. Kaçırdı.

Arkama bakıyorum, Ryan ve Kelly yavaşça bize doğru geliyorlar. Acele etmiyorlar, bize ulaşana kadar birbirlerine söylenenler hakkında gülüyorlar.

Kelly, Beth ve benim başımda duruyor. "Hey, hadi gidelim buradan," diyor. "Ryan'ın evine gitmeye hazır mısınız?" Beth'e bakıyor ve üzgün bir yüz ifadesi takınıyor. "Ah, tatlım. Sen iyi misin?"

Elini Beth'in sırtından çekiyorum. "O hasta. Çok fazla içmiş." Bir an Kelly'ye, sonra Beth'e bakıyorum.

"Hâlâ gelmek istiyor musunuz?" Ryan soruyor.

Beth cevap vermeyince ben verdim. "Sanırım Beth'in eve dönmesine yardım edeceğim. Sana iyi eğlenceler," diyorum Kelly'ye bakarak. O da bana gülümsüyor ama yüzündeki ifadeye karşılık vermiyor.

Arkadaşımı hasta etti. Takıntılı olduğu çocuğu çaldı. Geceyi nasıl daha da kötüleştirebilir?

"Tamam," diyor Kelly. "Pazartesi günü okulda görüşürüz çocuklar."

Beth bir şey söylemiyor ve ben de Kelly'nin gidişini izlemekten memnun bir şekilde gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Ryan McDermott'la birlikte olduğu için öfkeliyim.

Beth'e bakıyorum, o da pozisyonunu değiştirmiyor. Başını eğmeye devam ediyor.

Elimi sırtına koydum. "Beth? İyi misin? Ayılmak istersen sana da bir gazoz getirdim."

Kelimelerle cevap vermiyor ama Techno Boy'un müziği eşliğinde ağlamasının hafif sesini duyabiliyorum.

Pazartesi geldiğinde, St. Joe'daki neredeyse herkes haberi duyar. Ryan McDermott ve yeni kız Kelly birlikteler. Duyduğum bazı söylentilere göre gerçekten çıkıyorlarmış. Sandy Tallie ders sırasında bana Ryan'ın evinde seks yaptıklarını söyledi. Koridorlarda dedikodular uçuşuyor ve kime inanacağımı bilmek zor.

Herkesin bildiği tek şey Ryan ve Kelly arasında bir şey olduğu.

Cumartesi ve Pazar günü Beth'i aramaya çalıştım ama telefonlarımı açmadı ya da geri dönmedi. Bay Johnson'ın sınıfında Beth iyi görünüyor. Kelly masasında onun yanında oturuyor. Hatta Beth'i hiçbir şey olmamış gibi Kelly'ye gülümserken yakaladım.

Beth dönüp bana bakmıyor. Bana not göndermiyor. Bana neredeyse hiç ilgi göstermiyor. Bunun sebebinin Ryan'ın odanın arka tarafında arkadaşlarıyla oturuyor olması olduğunu fark ediyorum. Beth'in isteyeceği son şey şu anda arkasına dönüp onu görmektir.

Hayal kırıklığını iyi saklıyor olmalı. Zor bir gün geçiriyor olmalı. Muhtemelen Rock-N-Bowl'dan sonra berbat bir hafta sonu geçirdi.

Kelly eğilir ve Beth'e bir şeyler fısıldar. Beth gülümser, başını sallar ama cevap vermez.

Bir an için Beth'in bana kızgın olduğundan endişelendim. Bana neredeyse hiçbir şey söylemedi. Şimdi Kelly'nin yanına oturuyor ve onu onaylıyor. Elçiye zeval olmaz derken bunu mu kastediyorlar? Beth ona Kelly ve Ryan'dan bahsettiğim için bana bir şekilde daha mı kızgın?

Bunu fazla düşündüğümün farkındayım. Kolyeyi takıyor. Ben de benimkini takıyorum. Eğer bana gerçekten kızgın olsaydı, hiç takmazdı. Sorun olmadığına dair kendimi rahatlatıyorum. Muhtemelen şu anda çok fazla duygu yaşıyor.

Öğle yemeğinde genellikle oturduğumuz masanın yanında bekliyorum. Beth genellikle daha dakiktir, ilk o gelir ve beni bekler. Bugün görünürde yok. Yerimize oturup beklemeye devam ediyorum. Zaman geçtikçe öğle yemeğimi paketinden çıkarıyorum ve annemin yaptığı sandviçi yemeye başlıyorum.

Sandy Tallie elinde yemek bölümünden aldığı bir tepsi yiyeceklerle yanımdan geçiyor. "Seninle oturabilir miyim?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

Birlikte yemek yedik ve ben Beth'in gelmesini beklerken havadan sudan konuştuk. O gelmedi.

Öğle yemeğinden sonra Sandy ve ben okulun arka tarafındaki tenis kortuna doğru yürürüz. Tipik bir öğle tatilinde, Beth ve ben yemeğimizi bitirmek için bölgede dolaşmayı severiz.

Şaşırtıcı bir şekilde Beth orada, ama yalnız değil. Kelly onun yanında duruyor ve sigarasından derin bir nefes çekiyor. Kalın bir duman tülü üflüyor ve bana el sallayarak başını sallıyor.

Ben de ince bir gülümsemeyle karşılık verdim. Kelly bir nefes daha çekerken Sandy ve ben onlara doğru yürüdük.

"Hey, ben de seni arıyordum," diyorum Beth'e.

Beth de gülümsüyor. "Evet, masamızın yanından geçtim ama seni görmedim."

Kelly gülüyor. "Öğle yemeği için bir yeriniz var mı?" Gözlerini deviriyor ama neden böyle tepki verdiğini açıklamıyor. Bir arkadaşınızla öğle yemeğinde buluşmak için gittiğiniz bir yer olması garip bir şey mi? Yorumunu omuz silkerek geçiştiriyorum ve sinirlenmemeye çalışıyorum ama sigara içmesi beni rahatsız ediyor.

"Sigara içtiğini bilmiyordum," diyorum, dumanı yanıma doğru sallayarak yüz.

Kelly bir kaşını kaldırır. "Kilo kontrolü için harika. Ben nadiren öğle yemeği yerim. Akşam yemeğine kadar canım yemek istemiyor." Yanımdaki duvara garip bir şekilde yaslanmış olan Sandy'ye bakıyor. "Sen de bir tane denemelisin Sandra." Gülümsüyor.

Sandy iç çekerek başını eğiyor. "Hey, Nora. Belki okuldan sonra sana yetişirim. Görüşürüz." Sandy Tallie arkasına bile bakmadan avluya doğru koşarak hızla bizden uzaklaşıyor ve ben bunun nedenini çok iyi biliyorum.

Kelly'ye sert bir tonla, "Ona kötü davranmak zorunda değilsin, biliyorsun," diyorum.

Kelly bir nefes daha çekiyor ve cevap vermeden önce ikinci el dumanını bizimle paylaşıyor. Sigarayı Sandy'ye doğru tutuyor. "Onu mu kastediyorsun? Kötü davranmıyordum. Ona sigara içmeyi teklif ediyordum. Yapılacak en güzel şey bu."

"Kilo kontrolü için, değil mi?" Alay ediyorum.

Kelly bana dönmeden önce bir an Beth'e baktı. "Biliyor musun, biraz gergin olabiliyorsun. Sigara içmek ister misin? Esrar değil ama belki seni sakinleştirir."

Beth iç çekti. "Biraz kilo kontrolüne ihtiyacım var." Kelly'nin ağzındaki sigarayı alır ve bir nefes çekerek korkunç bir şekilde öksürür.

Kelly gülüyor. "Öyle değil."

Ona yaptıklarından sonra Beth neden Kelly ile takılıyor? Kelly'nin hayatını nasıl mahvettiğini nasıl göremiyor? Şimdi Beth'i sadece içmeye değil, sigara içmeye de zorluyor.

"Ryan'ın evi nasıldı?" Kelly'ye Beth'e ince bir gönderme yapmaya çalışarak soruyorum.

"Eğlenceli," diye cevap veriyor sertçe.

"İkinizin çıktığını duydum," diyorum boş boş. Hiçbir şeyi ballandıra ballandıra anlatmayacağım. Beth'in bunu kendi ağzından duyması gerekiyor ki Kelly'nin ne kadar çürümüş biri olduğunu gerçekten anlayabilsin.

Kelly gülüyor. "Biriyle çıkmak çok fazla olabilir. Gerçekten ne olduğumuzu bilmiyorum."

"Senin de onunla sonuna kadar gittiğini duydum," diyorum, Beth'e bakmak için kısa bir an ayırarak.

Kelly sigarasını içine çekiyor ve burun deliklerinden dumanı dışarı üflüyor. "Bu küçük kasabada konuşacak daha çok şey bulmalısınız." Yine de soruya cevap vermiyor.

"Ee, yaptın mı? Sonuna kadar gittin mi?"

Kelly bir Beth'e bir de bana baktı. "Bunu yapmam senin için sorun olur mu?"

Alay ettim. Konuşmaya devam edemedi uyarı zili çalıyor. "Spor salonuna gitmem gerek," diyor Kelly.

"Beth ve benim matematik dersimiz var," diyorum.

Kelly sigarasını fırlatır ve beyaz ayakkabısıyla ovarak söndürür. "Peki, okuldan sonra görüşür müyüz?" diye sorar Beth'e.

Beth, "Evet, eve yürüyerek gideriz," diye cevap veriyor.

Kelly, "Belki eve dönerken bana bahsettiğin o sahil bölgesini gösterebilirsin," diyor. Nabzımın hızlandığını hissedebiliyorum. Eğer bir çaydanlık olsaydım, gözle görülür bir şekilde buğulanırdım.

Beth başını sallıyor ve ben de Kelly'nin diğer yöne, sınıfına doğru ilerleyişini izliyorum. Ne kadar kızgın olduğumu zar zor gizleyebiliyorum. Patlamak ve aklımdan geçen her şeyi Beth'e kusmak istiyorum.

Beth'e tek kelime etmeden onunla matematik dersine doğru yürüyorum.

Beth gerçekten Kelly'yi ormandaki plaj alanımıza davet etti mi? Aklımdan ne geçiyor?

Kelly arkadaşına ne yaptı? Sevdiği çocuğu çaldı. Beth'i arkadaş olduklarını düşünmesi için kandırdı. Kelly Van Patten ne kadar kindar olabilir?

OceanofPDF.com

Bölüm 12

Kelly
Mevcu
t

Bir saplantım var. Hastalıklı olduğumu biliyorum. Bir tren enkazını izlemek gibi, sadece kendimi ve ne kadar... garipleştiğimi görüyorum. Normal bir günüm böyle geçmezdi.

Nora'nın evine bakmaya ara vererek dürbünü bir an için yere bıraktım.

Sanırım delirmiş olmalıyım. Son bir saattir başka hiçbir şey yapmadan onun evini izliyorum. Genelde böyle bir şey yapabilen biri değilimdir. Genelde telefonumla uğraşır ya da televizyon izlerdim.

Komşumun evine bakmak benim için normal bir Salı gecesi değil.

Ben.

Bu noktada yapabileceğim bir şey yok. Sanki merak bedenimi ele geçirdi ve ben sadece gezintiye çıktım.

Yaşlı bir kadının Nora'nın evine girişini izledim. Nora'nın ona etrafi göstermesini izledim. Nora'ya olan benzerliğinden dolayı annesi olduğunu düşündüm. Gerçi onu bizim gençliğimizden hatırlamıyorum. Belki de sadece bir ya da iki kez karşılaşmıştım.

Nora'nın ailesi hakkında pek konuştuğunu hatırlamıyorum. Kadın gittikten sonra Nora ve Jameson'ın bavullarını boşaltmalarını izlemeye devam ettim.

Görebildiğim kadarıyla Jameson kanepede sızmıştı, ancak perdeler yarıya kadar inmişti ve net bir şekilde görmemi zorlaştırıyordu.

Ne yaptıkları neden umurumdaydı ki? Bir yanımdan bundan sonra ne yapacağıma dair fikir edinmek istiyordu.

Nora'nın bir yetişkin olarak kim olduğunu anlamak istedim. Kocasının kim olduğunu.

Bunu bilirim planımdaki bir sonraki adımı daha kolay atabilirim.

Bir özel dedektifin ne yapacağını düşünüyorum. Bir hedefleri var ve onu daha iyi anlamaları gerekiyor. Bunu yapmak için hedeflerinin hareketlerini izler ve rutinlerini anlamaya çalışırlar.

Bir özel dedektif rutinlerimi anlamakta zorlanmaz. Her gün aynı saatlerde egzersiz yapma eğilimindeyim. Her gün aynı sosyal etkinliklere giderim.

hafta. Benimle ilgili gizemli bir şey yok.

Nora'yı görmeyeli yıllar oldu. Ne tür şeylerle ilgilendiği ya da zamanını nasıl geçirdiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bunu bilmek onun için planladığım şey için önemli olacak.

Tam olarak ne planladım? Şey, bununla mücadele ediyorum.

Ana planım için fikirlerimi yazdığım not defteri, üzeri çizilmiş aptalca fikirlerle dolu.

Onu izlemeye başladığımda ne yapmam gerektiği konusunda daha fazla ilham alacağımı umuyordum. Hareketlerini izledim ve çok fazla olmayan gözlemlerimi yazdım.

Sadece birkaç yazılı not aldım. "J, N'yi öpüyor." Eminim bunu çözmek kolaydır. Bunu birkaç kez yazdım. Sonra "Mutlu görünüyorlar" yazdım ve üstünü çizdim.

Jameson karısıyla tamamen mutluysa, neden beni keserken yakaladım? Bunu manipüle etmem için bir yol olmalıydı, biliyorum.

Nora'yı yatak odasına girip kapıyı kapatırken izliyorum. Kısa bir süre sonra Jameson koltuktan kalkıp yatak odasına geliyor.

Burada bırakıyorum ve dürbünümü indiriyorum. Merak, demeye devam edeceğim, odanın içini izlemek için dürbünü tekrar kaldırmama neden oluyor, ama o zamana kadar eylem tamamlanmış oluyor. Nora yatağın kendi tarafına dönmüş, Jameson da diğer tarafına.

Miller'larda bile Nora ve Jameson Bowman'dan daha fazla aksiyon vardı.

Bir şey görmek istediğim için bile kendime lanet ediyorum.

Uyuduklarından emin olduğumda masamdan kalkıyorum. Bütün gece en sevdiği köşede oturan Lady de aynısını yapıyor ve beni yatak odasına kadar takip ediyor.

Yatağıma uzanmış, günü ve yaptıklarımı düşünüyordum. Lady'ye bakıyorum ve o yine sızmış. Bazen hayvanları kıskanıyorum. Yaptıkları şeyler, başkalarına karşı işledikleri yanlışlar ya da verdikleri zararlar hakkında suçluluk duymadan kolayca uyuyabiliyorlar.

Huzurlu olmalı.

Hayatımın bir döneminde meditasyon yapıyordum. Kulağa garip gelse de, meditasyon yaptığımda kendimi daha merkezde hissediyordum, ancak bunu denemeyeli uzun zaman oldu. En son Ryan gitmeden önce içsel benliğimi bulmaya çalışmışım.

Ondan sonra hayatım daha kaotik bir hal aldı. Polisle görüşmeler. Sigorta şirketleriyle görüşmeler. Avukatlarla uğraşmak. Biraz istikrar bulana kadar hayatım korkunç bir kabustu.

Şimdi Nora geliyor, geçmişimden bir kabus, hayatıma geri dönüyor, hem de yan komşum olarak. İlk başta, potansiyelin farkına varana kadar lanetlendiğimi düşündüm.

Bugün ne kadar güçlü olduğumu sorguluyorum. Söylediğim yalanları. Yarın için de ne planladığımı düşünüyorum. Acaba Nora'nın kendisini nelerin beklediğine dair bir fikri var mı?

Muhtemelen hayır. Eylemlerimi gizleyerek iyi bir iş çıkardım.

Yarın bunu yapmak çok daha zor olacak.

Sam'in Ana Cadde'deki Casus Dükkânı sabah dokuzda açılıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

Nora

Annemin minibüsünün garaj yoluna çıktığını görünce heyecanlandım. Hemen ön kapıyı açıyorum ve ona gülümsüyorum.

"Hey, anne," diye seslendim.

Sevinç çılgınlıklarıyla camı indiriyor. "Bebeğimi bebek alışverişine götüreceğime inanamıyorum. *Bu çok* heyecan verici. Bugün bir sürü şey alacağım!"

Onun da isteyeceğini biliyordum ama Jameson bugün ortak kredi kartımızı yanıma almamı sağladı ve özellikle büyük eşyaların parasını benim ödememi talep etti.

Anneme bir parmağımı kaldırarak ben içeri koşarken bana biraz zaman vermesini işaret ediyorum. Yemek masasında dizüstü bilgisayarını açmış oturan Jameson'a sesleniyorum. Tam olarak ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok. Bir günlük tüccar ağı olmadan nasıl ticaret yapabilir? Kablocular haftaya geliyor. Jameson birkaç şey yapması gerektiğini söyledi, her ne demekse.

Günlük yatırım dünyası bana pek mantıklı gelmiyor ve anladıklarım da beni korkutuyor. Bir gün birkaç bin kazanabilirsiniz ve bir sonraki gün tüm hesabınız birkaç hatayla silinebilir. Jameson birkaç yıldır bu işi yapıyor ve daha önce bankacıydı. Onun tüm dünyası para ve risk, bu yüzden ona güveniyorum. Onun işi sayesinde, istemesem de çalışmak zorunda kalmıyorum. Onun geliri bir ailenin geçimini sağlamaya yeter de artar bile.

Her ne kadar evimiz çok büyük olsa da ve mali durumu ben kontrol ediyor olsaydım her gün ne kadar saçımı başımı yolacağımı hayal edebilsem de Jameson bana iyi durumda olduğumuzu söylüyor. Hayatımızın para yönüyle ilgili hiçbir şey yapmazsam ikimiz de daha iyi oluruz.

Ona doğru koşuyorum ve mutfak masasında bir şeyler yazarken kollarımı beline doluyorum. Yanağından öpüyorum.

"Birilerinin keyfi yerinde," diyor gülümseyerek.

"Eve dönmek çok güzel," diyorum. Bugün her şey hakkında daha iyi hissediyorum. Annem ve ben bütün gün alışveriş yapmayı planladık. Bütün bir gün

bebeğim için. "Bugünü dört gözle bekliyordum. Bu yüzden döndük, annem yardım edebilsin diye."

"Bu doğru. Annenin minibüsünü bebek eşyalarıyla doldurmamaya çalış. Artık bavulları boşaltamam," diye sızlanıyor. "Dünden beri hâlâ yorgunum."

Yanağından tekrar öpüyorum. "Seni seviyorum. Muhtemelen yemekten sonra döneceğim."

Alışverişi bitirdikten sonra babamı ziyarete gideceğiz."

Jameson yüzünü buruşturur. "İsteddiği zaman gelmesini söyle." Bana ne düşündüğünü söylemek zorunda değil. Geçmişte babam hakkında birçok kez konuşmuştuk zaten. "Ona selamımı söyle."

"Olur, teşekkürler."

Çantamı ve ayakkabılarımı hızla toplayıp kapıdan çıkıyorum. Annemle geçireceğim eğlenceli günü düşünerek gülümsüyorum. Onu gördüğümde yüzümdeki ifade kayboluyor.

Kelly minibüsün yanında durmuş annemle konuşuyor. Uzun bacaklarına tam oturan siyah Lululemon taytı ve bol bir tişört giymiş. Yine pembe spor sütyenini giymediğine ya da dikkat çekmeyi sevdiği için üstsüz çalışmadığına şaşırdım.

Çok yaklaştığımda küçük beyaz köpeği bana havlıyor.

Minibüse binerken yüzümü saklamaya çalışıyorum. Kelly beni gördüğünde gülümsüyor. "Günaydın güzelim, ya da şimdi öğleden sonra sanırım," diyor ukala sesiyle. "Size yetişmek güzeldi Bayan Cameron. Bir ara çay içmeliyiz. Üçümüz hasret giderebiliriz." Kelly bana ve anneme el salladıktan sonra aşağıya doğru yürümeye başladı, köpeği de ona ayak uydurmak için elinden geleni yapıyordu.

Minibüse bindim, yüzümde mutluluk belirtisi yoktu.

"Kelly'ydi, değil mi? Kelly Van Patten," diyor annem boş boş. Bana bakıyor.

"Evet, o benim komşum."

Annem başını sallıyor. Emniyet kemerimi takıyorum ve minibüsü geri vitesine takmasını bekliyorum ama onun yerine garaj yolunda oturuyoruz. Ona bakıyorum ve annemin yüzünde daha önce birçok kez gördüğüm endişeli ebeveyn ifadesi var. Babamla ayrıldıklarında da birçok kez aynı yüzü takınmıştı. Annem yatak odama gelir ve sürekli aynı endişeli yüz ifadesiyle nasıl olduğumu sorardı.

"İyi misin?" diye soruyor, sadede gelerek.

"Evet. Olanların hepsi geçmişte kaldı."

Annem yine başını sallıyor ama içimdeki korkuyu hissedebildiğini biliyorum. Bu bir annelik içgüdüğü olmalı. Umarım bir gün ben de kendi çocuğumla böyle bir şey yaşarım.

"Ben iyiyim," diye tekrarlıyorum, ancak kimi ikna etmeye çalıştığımdan emin değilim, annemi mi yoksa kendimi mi?

"Döndüğünüzden beri *onu* ziyaret ettiniz mi?"

Annem bana kimden bahsettiğini söylemek zorunda değil. "Hayır, kasabaya döndüğüm ilk gündü," diyorum gergin bir kahkahayla. "Ağır bir gün olmasını istemedim. Mutlu bir gün olmasını istedim."

"Elizabeth'i görmeye gitmek istediğinde, istersen ben de seninle gelebilirim."

Başımı eğiyorum. "Bir ara gideceğim. Bugün biraz eğlenemez miyiz? Bunların hiçbirini hakkında konuşmamayı tercih ederim."

"Senin için endişelendim," diyor annem. "*Onun* komşusu olma ihtimalin nedir? Bilmem gerekirdi."

Muskoka Gölü oldukça küçük ama her evde kimin yaşadığını bilecek kadar da küçük değil. Tahammül edemediğim birinin yanındaki evi satın alması Jameson'ın suçu değil. Bilmemek annemin suçu değil. Kelly'nin bile suçu değil.

Kelly'yi hayatıma geri getiren bir dizi mutlu olay oldu. Önce Jameson'la tanışmak. Hamile kalmak. Memleketime geri taşınmak istemesi. Hayatımı daha iyi hale getiren ve şimdi geçmişimdeki korkunç biri tarafından gölgede bırakılmış gibi hissettiren her şey.

Belki de dramatik davranıyorumdur.

Uzanıp annemin elini tutuyorum. "İyi olacağım anne, gerçekten."

"Sadece strese girmenden hoşlanmıyorum. Şu anda olumsuz bir şey yaşamayı istemiyorum. Hamilesin. Hâlâ o psikiyatristle konuşuyor musun?"

"O bir psikolog ve bir çeşit," diye yalan söyledim. "Bazı telefon randevularımız olacak. Benim için endişelenmene gerek yok anne. Ben iyiyim."

Annem başını sallar. "Tamam, sadece her şeyin eskiden olduğu gibi olmasını istemiyorum. Yardıma ihtiyacın olursa bana ve psikiyatristine ulaşacağına söz ver."

"Psikolog, anne. Dr. Albee bir psikolog ve tabii ki psikolog olacağım."

Bu kimsenin suçu değil, kendime hatırlatıyorum. Beth'e olanlar korkunç bir kazaydı. Benim hatam değildi. Kelly'nin de değil. İnsanlar kötü kararlar verir.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

Kelly

Bugünkü koşum her zamankinden daha geç oldu ve çok daha kısa bir mesafede tamamlandı. Hanımefendi bu sabah bana ayak uydurmakta zorlanıyor gibiydi, neredeyse eve dönmem için yalvarıyordu. Kaldırımın ortasında aniden durdu ve birkaç kez neredeyse ona takılıp düşmeme neden oldu.

Nora ve annesinin gittiğinden emin olur olmaz hızla evime doğru döndüm.

Ne kadar süre uzakta kalacaklarına dair hiçbir fikrim yoktu ve mümkün olan her anı değerlendirmem gerekiyordu. Bayan Cameron'dan biraz bilgi almaya çalıştım. Bugün bebek için alışveriş yapacaklardı. Bu bir saat ya da birkaç saat uzakta olacakları anlamına gelebilirdi. Daha fazla bilgi alamadan Nora sözümüzü kesti.

Eve gider gitmez hemen duş aldım ve üstümü değiştirdim. Ryan hazırlanmamın bu kadar uzun sürmesinden her zaman nefret ederdi ama ben zamanında hazır olduğumu düşünüyordum. Bir saatten kısa bir süre içinde şık bir restoranda özel bir randevu gecesi ya da Netflix'le evde takılmak için hazır olabilirdim.

Jameson'ın ne kadar rahat giyindiğini göz önünde bulundurduğumda, daha sade bir görünümün ideal olacağını düşündüm. Nora'nın kocasını gördüğüm iki gün boyunca kolları kıvrılmış bir flanel gömlek giymişti. Ben de aynısını yapardım. Güzel bir yeşil ve siyah pazen gömlek giydim ve kollarımı yukarı doğru kıvrıdım. Gömleğimin düğmelerini ilikledim, içimdeki beyaz atleti göstermek için birkaçını açık bıraktım. Ryan'ın sevdiği bir kıyafetti ve dikkat çekeceğini biliyordum.

Nora'nın evine yürüyorum ve kapıyı çalıyorum. Jameson kapıyı açtığında göğsüme bakmamak için elinden geleni yapıyor ve iyi de yapıyor.

"Hey, komşu," diyorum.

"Kelly, nasıl gidiyor?" diye soruyor, eliyle saçlarını geriye iterek. "Nora'yı arıyorsan, az önce annesiyle birlikte çıktı. Sanırım akşam yemeğine kadar burada olmayacak."

Bunu bilmek harika. Çok zamanım var.

"Bunu sormam klişe olacak ama bir fincan şekere ihtiyacım var. Yemek yapıyorum ve tamamen bitti."

Jameson bir kaşını kaldırır. "Vay canına, şekerim? Sanırım onu dün

açmıştığ. Umm... içeri gel. Bakalım bulabilecek miyim?"

Ona teşekkür ediyorum ve içeri giriyorum. Onu mutfığa kadar takip ediyorum ve biraz eskimiş olduğunu düşünsem de mobilyaların ne kadar güzel yerleştirildiğini yorumluyorum.

"Hepsi Nora, tabii ki. Ben sadece burada çalışıyorum." Gülümsüyor ve saçlarını tekrar geriye itiyor. O dolapları karıştırırken ben adanın tezgahındaki tabureye oturuyorum. "Şeker... şeker. Nerede- ah." Büyük bir torba çıkardı. "Ve bir fincan," diyor düşünceli bir şekilde. Lavabonun yanındaki dolabı açıyor ve bir fincan alıyor. Şekeri döküyor, neredeyse tepesine kadar dolduruyor. Bana dönüyor ve fincanı tezgahın üzerinden kaydırıyor. "Al bakalım. Bir fincan şeker. Belki resmi bir fincan boyutu değil ama benim versiyonum. Gülümsüyor ve ben de onun şakasına normalde güleceğimden biraz daha coşkulu bir şekilde gülüyorum.

"Nora'yla nasıl tanıştın?" Ben sordum. Gerçekten ilgileniyorum. Jameson varlıklı, yakışıklı ve eğlenceli bir mizah anlayışına sahip görünüyor. Benim tanıdığım Nora'nın iki senti bile yoktu ve olabildiğince sıkıcıydı. *Sade* onu tanımlamak için cömert bir sıfat olurdu.

"Ben onun banka temsilcisiydim," diyor gülümseyerek. Ben de gülümsüyorum ama gözlerimi devirmek için içindeki dürtüyle savaşıyorum. Nasıl tanıştıkları bile sıkıcıydı. "Üniversiteye gittiğinde krediye ihtiyacı vardı ve her dönem bankada benimle buluşurdu. Mezun olduktan sonra ona çıkma teklif ettim."

Mutfak tezgâhındaki dizüstü bilgisayarının arka bahçeye ve tertemiz görünen güzel havuza baktığını fark ettim. Emlakçı bana hızlı bir satış için havuzu profesyonelce temizlettiğini söylemişti.

"Normalde artık evden mi çalışıyorsun?" diye sordum. "Hâlâ bankada mı çalışıyorsun?"

Jameson başını sallar. "Evet, her gün evden çalışıyorum. Aslında artık bir günlük tüccarım."

"Ohhh," diyorum hayretle. "Kulağa tehlikeli geliyor."

"Olabilir," diyor gülümseyerek. "Riskle nasıl başa çıkacağınızı bilmelisiniz. Bir işlemin potansiyel sonuçlarını değerlendirmelisiniz. Çok fazla araştırma ve biraz da şans... ya da belki tam tersi. Tam olarak emin değilim ama bir süredir bu işi yapıyorum ve hala buradayım."

"Risk değerlendirmesi mi?" Tekrar ediyorum. "Jameson, senin daha heyecanlı bir adam olduğunu sanıyordum ve bu kulağa... sıkıcı geliyor. Risk almaz mısın?"

Jameson gülüyor. "İş yerinde değil, hayır. Yapmamaya çalışıyorum."

Arka bahçedeki havuza bakıyorum. "Her zaman kıskandığım bir şeydi havuzunuz. Arka bahçeniz çok güzel. Uzaktan hep hayranlıkla izlerdim."

"Teşekkürler," diyor Jameson. "Sizinkinin de büyük olduğunu fark ettim. Ve havuzunuz da var."

"Yine de bakımı çok zor olabiliyor," diyorum. "Havuzumu gerçekten özledim. Astarı değiştirmem gerekiyor ve ısıtıcı bozuldu. Tekrar havuza girebilmek için bazı teklifler bekliyorum. Şu anda yaz olduğu için şirketlerin çoğu Ağustos sonu ya da Eylül başına kadar sıraya girmiş durumda. Bu çok kötü. Yüzme yapabileceğiniz en iyi egzersizlerden biri."

Jameson başını sallar. "Madem komşuyuz, istediğin zaman gelip bizimkini kullanabilirsin."

Beklediğim fırsatı yakaladığım için gülümsüyorum. "Gerçekten mi? Bu rahatsız edici olmaz mı?"

"Hayır, hiç de değil. Ne de olsa siz sadece Nora'nın arkadaşı değil, aynı zamanda komşumuzsunuz."

Arkadaş mı? Gülüyorum. Nora ona benim hakkımda pek bir şey anlatmamış mıydı? "Teşekkürler," diyorum. "Muhtemelen çok şey istiyorum ama... şey, şimdi yüzmeye gitsem olur mu?"

Bölüm 15

Nora

Önce

Balodan bir hafta önce

Lise hayatımdan geriye kalan günleri neredeyse ellerimle sayabilirim. Bu sinir bozucu. Herkesin hayatında bir sonraki adımın ne olacağına dair bir fikri var ve ben bunu neredeyse hiç düşünmedim. Daha çok bunu düşünmekten başka bir şey yapmamaya çalışıyorum.

Beth geçen hafta bir mektup aldı. Toronto Üniversitesi sosyal hizmet programına kabul edilmiş. Eğer bir roket olsaydı, içinde biriktirdiği heyecanla havaya uçardı.

Kelly'yi düşünüyorum. O da benim gibi hayatta bundan sonra ne yapmak istediğine dair pek bir şey paylaşmadı. O da Muskoka Gölü'ne yeni taşındı.

O ve Ryan McDermott artık *resmileşti*. Erkek arkadaş ve kız arkadaş. Baloya sadece birkaç gün kalmışken ve onlar IT çifti olmuşken, Balo Kralı ve Kraliçesi olarak tacı almalarını görmek çok kolay.

Önemli olduğundan değil.

Gitmemeyi düşündüm. Beth'e bile söyledim. Yakın zamana kadar birlikte gideceğim kimse yoktu. Beth'in annesi gitmeme konusundaki konuşmalarına kulak misafiri oldu ve gitmemi istedi. Ben güzel bir kızım ve bana baloya gitmem gerektiğini söyledi. Güzelliğin abartılı bir lise partisine gitmekle ne alakası var emin değilim. Beth'in annesi bizim yaşımızdayken kendi balosuna hiç gitmediğini ve çok pişman olduğunu anlatıp durdu.

Bir hafta sonra, Rock-N-Bowl'da Curt'e tekrar rastladım. Konuşmaya başladık ve bu sefer beni arayacağını söylediği zaman gerçekten aradı.

O iyi, sanırım.

Ben de onun okul balosuna gitmeyi kabul ettim. Böylece hiç baloya gitmezken iki baloya gitmiş oldum. Beth'in annesi haberi verdiğimde çok sevinecek.

Onun da bir parçası olduğu balo komitesi bütçeyi spor salonunu onarmak için harcamış. Bir sebepten dolayı orman temalı bir şey yapmak istediler. Bunun ne kadar sembolik olduğundan emin değilim.

Gençler artık ormanda dolaşmakta özgür mü? Birçoğunun üç ila

dört yıl daha lise sonrası eğitimi var. Tam olarak özgürlük sayılmaz.

Beth'in annesi okulu büyük hafta sonuna hazırlamakla çok meşgul. Beth ve ben yardım etmek için işe alındık. Bazen bu gönüllü olmuyor.

Bazen yardım etmemek için bahaneler buluyorum. Partiler için dekorasyon yapmak beni pek heyecanlandırmıyor. Yine de bu noktada neredeyse yardım etmek zorunda kalan Beth için üzülüyorum. Annesinin yüzünde, sürekli bahsettiği gibi büyük günün mükemmel olması için yaşadığı stres hissediliyor.

Mezuniyet balosuna hazırlanırken, Beth'in annesine gerçeği söyleyip söylemediğini merak ediyorum. Sevgilisi yok.

Beth'in de baloya gitmemesiyle tarih tekrür etmeye mahkum gibi görünüyor.

O ve ben durmadan kimin onunla gitmesini isteyebileceğini konuştuk, ancak geriye çok az seçenek kalmıştı. Yine de bunu anlamış gibi görünmüyordu. Bir erkeğe karşı belli bir düzeyde çekim hissetmek istiyordu, bunu anlıyordum. Yine de yüksek standartları vardı. Çocuğun onu baloya davet etmesini istiyordu. Bana defalarca böyle olması gerektiğini söyledi.

Curt'ün arkadaşları vardı. Hatta onunla bu konuda konuştum ve muhtemelen Beth'i arkadaş olarak götürecek birini tanıdığını söyledi. Bu şekilde, dördümüz çok eğlenebilirdik. Balodan sonra bir parti bulabilir ya da kendi başımıza eğlenebilirdik. Beth Curt'ün arkadaşını tanımasa da biz birlikte olurduk, Curt ve arkadaşı da birlikte olurdu. Eğlenceli olabilirdi.

Elizabeth'in partisini bozmak için değil tabii ki.

Sadece adamın çekici olmasını, *onu* baloya davet etmesini değil, aynı zamanda *onu* en azından bir düzeyde tanımak istiyordu.

Hafta sonu yaklaşırken Curt'le bunu ayarlamak imkansız olurdu.

Balo için Beth ne yapacaktı? Bir mucize... ya da bekarlığa veda, ki bana bunu yapmayacağını söylemişti.

Okul koridorunda, etrafımdaki her zamanki gürültünün ortasında yürüyorum. Ders aralarında birçok öğrenci bir sonraki ders için metinlerini almak üzere dolaplarına koşuyor.

Beth ve Kelly'nin bana doğru yürüdüğünü fark ettim.

Uzun bir süre Beth ve ben dinamik bir ikili gibi hissettik. Kelly resme girdi ve aniden işleri değiştirdi. Planlarımıza giderek daha fazla dahil oluyordu. Birkaç hafta önce, Kelly resmi olarak Ryan'la çıkmaya başlamadan önce bir kez birlikte sahile gitmiştik.

O gece sahilde geçirdiğim en kötü gece olmalıydı. Kelly'nin tek konuştuğu Ryan'a ne kadar aşık olduğuydu. Dinlemekten nefret ediyordum. Bu konudan bahsederken Beth'in üzerinde gördüğüm etkiden daha da çok nefret ediyordum. Beth'in Kelly'ye Ryan'la olan geçmişinden bahsedip bahsetmediğini merak ediyordum.

Neyse ki arkadaşlıkları yavaşladı. Resmi olarak birlikte olduktan sonra Kelly, Ryan ve arkadaşlarıyla daha fazla zaman geçirdi. Beth ve Kelly'yi koridorda birlikte yürürken görmek şaşırtıcıydı. Tekrar ikili olmaya alışıyordum.

Ryan ve Kelly'nin ilişkilerinin ne kadar süreceğini merak ediyordum. Lisedeki çoğu ilişkinin raf ömrü kısadır. Birkaç hafta. Uzun olanlar belki birkaç ay. Umarım Kelly ve Ryan sonsuza dek birlikte olurlar. Beth ve ben onun arkadaşlığını ve Ryan'ı geride bırakabiliriz. İkisi de Beth ve benim için iyi değildi. Umarım bir gün Beth bunu kendisi de görür.

"Hey," diye sesleniyor Kelly bana. Beth'e dönüp bakıyor ve gülüyor. "Okuldan sonra görüşürüz." Kelly koridorda ilerlemeye devam ediyor. Adımlarından çıkan bir rüzgar, o geçerken panoya asılmış bir mezuniyet balosu posterini dalgalandırıyor.

"Okuldan sonra ne var?" Beth'e sordum. "Kelly'yi bu akşam bizimle sahile gelmesi için davet ettim."

Tabii ki yaptı.

"Ryan'la birlikte değil mi?" Diyorum. Beth cevap olarak omuz silkiyor. Nasıl umursamadığını anlamıyorum. Bunu iyi saklıyor olmalı.

O yanımda durup beklerken ben dolabımı açıyorum. Sırada birlikte jeoloji dersimiz var. Dolabımı niyetlendiğimden biraz daha yüksek sesle, hayal kırıklığıyla kapatıyorum. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye soruyorum.

"Ne?" diyor.

"Ryan ve Kelly? Birlikte!"

"Biraz sessiz olabilir misin?" diyor alçak sesle. "Kelly o ana kadar ona karşı bir şeyler hissettiğimi bilmiyordu."

"Yani ona söyledin mi?"

Beth başını sallar. "Evet, bahsetmişim. Önemli bir şey değil. Ryan ve o... birbirlerine çok yaklaşıyorlar. Artık bu konuda konuşmayı keser misin? Bunu daha sonra konuşabiliriz. Burada değil."

"Tamam, özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Okuldan sonra sana gelebilir miyim?"

Beth başını sallıyor. "Annemin balo konusunda başının etini yemesine aldırmadığın sürece sorun yok... Bu beni deli ediyor."

"İyi niyetli," diyorum. Zil çalıyor ve günün son dersine yetişmek için acele ediyoruz.

Okulun son dönemi her zaman en kötüsüdür. Sonsuza kadar sürüyor ve jeoloji gibi bir konuda, öğretmeni dinlemekten çok kafamı duvara vurmak istiyorum.

Neyse ki ders normalden daha hızlı geçiyor. Beth'e el sallıyorum ve ders bitiminde onunla dolabında buluşacağımı söylüyorum. Okuldan ayrılmadan önce birkaç eşyayı yerleştirmek istiyorum. Bunu yaptıktan sonra hızla Beth'in dolabına doğru ilerliyorum. Kalabalık gençlerin arasından onu fark ediyorum ama bir şeyler ters gidiyor gibi. Yanımdan geçen öğrencilerin arasında neler olduğunu daha iyi anlıyorum.

Beth'in kafası dolabına dayanmış. Hafifçe metal kapıya vuruyor. Dolabının kapısına balo için küçük bir poster yapıştırılmış. Hiç şüphe yok ki bunu oraya asmak annesinin fikriydi, kızının en önemli gayrimenkulü olan dolap alanını kullanan diğerlerine tanıtımını yapmak için. Beth başını hafifçe dolaba vuruyor, bu sefer daha sert bir şekilde, postere çarpıyor.

"Beth?" Yaklaşırken soruyorum. Beni görmezden geliyor ve kollarıyla yüzünü kapatıyor. Kendini gizleme çabalarına rağmen, gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını görmek çok kolay.

Etrafıma bakıyorum ve neyse ki başka kimse fark etmiyor. Günün sonu. İnsanlar dolabının başında ağlayan bir kızı fark etmektense okuldan mümkün olduğunca çabuk ayrılmakla daha çok ilgileniyorlar.

"Sen iyi misin?" Anlamaya çalışarak soruyorum. Koridorun diğer tarafında Kelly'nin Ryan'ın kollarına sarılmış olduğunu görüyorum. Bir dolabın önünde öpüşüyor ve birbirlerine sarılıyorlar. Onları izlemek bir lise aşk filmini izlemek gibi.

İkisi birlikte mükemmel görünüyorlar, ancak Beth'in neden bu kadar perişan olduğunu şimdi anlıyorum.

"Seni daha önce üzdüysem özür dilerim," diyorum. "Kelly ve Ryan hakkında söylediklerim için."

Beth ellerini indirir. "Hiçbir fikrin yok. Annemin şu anda üzerimde ne kadar stres yarattığını biliyor musun? Her gün bana ne kadar başarısız olduğumu hatırlatıyor. Bunu doğrudan yapmıyor." Sesi yükseliyor ve artık diğerlerinin de dikkatini çekiyor. Etrafıma bakıyorum ve ince bir gülümseme veriyorum. "Seni baloya davet eden bir çocuk oldu mu canım? Neredeyse her sabah ve akşam soruyor. Çok güzelsin canım, neden olmasın? Ugh!"

"Sonra konuşalım," diyorum. "Sahilde. Hadi gidelim."

"Şimdi gitmek istemiyorum," diyerek arkasını dönüyor. Elini dolaba vurarak birkaç öğrencinin daha dikkatini çekiyor. Onlardan biri Sandra Tallie. Kelly ve Ryan hâlâ farklı bir romantik boyutta, var olan tek şeyin ikisinin öpüşmesi olduğu bir boyutta.

"Sahile gidebiliriz, sadece biz," diyorum. "Sadece ikimiz olunca daha iyi oluyor zaten. Elimi omzuna koyuyorum, ama Beth hemen elimi fırcalıyor. "Şu anda senden hiçbir şey istemiyorum. Sadece beni yalnız bırak."

Beth hızla koridorda ilerlerken Ryan ve Kelly'nin kucaklaşmasına bakmak için yavaşlıyor.

Onu fark etmiyorlar.

Sandy yanımda duruyor. "Beth iyi mi?"

Derin bir nefes alıyorum. "Emin değilim."

Daha iyi bilseydim, Beth'e koşar ve o şekilde gitmesine engel olurum. Onu ikna etmek için daha çok uğraşırdım. Kelly ve onun pislik erkek arkadaşı Ryan'la yüzleşirdim.

En iyi arkadaşım Elizbeth Graham'ı canlı olarak gördüğüm son gün olacağını o anda bilmeme imkân yoktu.

Bölüm 16

Nora

Present

Jameson'ın kabusu gerçek oluyordu.

Annem alışveriş gezimizde neredeyse her şeyi satın almakla kalmıyor, aynı zamanda minibüs de eşyalarla dolu. Gerçi her şey bebek için gerekli. Annem emekli olduğu ve babam da yakında iş gücünden ayrılacağı için annem bana fazladan geliri olduğunu ve bunu en önemli şeylere harcamak istediğini söyledi. Babamın çocuğum için yapılan savurganlığı onayladığını söylemesi beni duygulandırıyor.

Bebeğin cinsiyetini bilmemek işleri daha da zorlaştırıyor.

Diğer annelerden biliyorum ki ilk birkaç ay çoğunlukla uyumak, yemek yemek ve bez değiştirmekle geçiyor. O dönemde illa ki sevimli bebek kıyafetlerine ihtiyaçları yoktur. Bebek büyüyene kadar cinsiyet ayrımı gözetmeyen kıyafetler iyi olacaktır.

Mükemmel beşiği şehir merkezindeki Main Street'te bulunan ve sevgiyle Boots and Mittens olarak adlandırılan bir mağazada buldum. Mağazanın tüm camlarında mutlu müşterilerin bebekleri tarafından yapılmış çocuk el ve ayak izleri var. Kasada ebeveynlerin süslemelere katkıda bulunabileceklerini bildiren bir tabela görüyorum. Müşterilerin Walmart'a gitmesi yerine şehirdeki mağazalarına bağlılık oluşturma'nın sevimli bir yolu.

Yine de böyle özel taktiklere ihtiyaçları yok. Bebek eşyalarının kalitesini büyük mağazalarda bulamazsınız.

Bu rustik ahşap çerçeveli beşiğe sıırılsıklam aşık oldum. Annem ilgimi fark edip kredi kartına uzandığında emin değilmişim gibi davranıyorum. Yine de Jameson'a sormam gerektiğini söyledim. Bunun ve diğer birkaç beşiğin fotoğrafını çektim. Anneme Jameson'ın da beşik kararının bir parçası olmasını istediğimi söylüyorum, her ne kadar bu tür şeylere pek önem vermediğinden emin olsam da.

Çocuk odası dekore etmek onu benim kadar heyecanlandıran bir şey değil. Evlendikten ve gebe kalmaya çalıştıktan sonra, bunu yapma fırsatım olacağı fikrinden neredeyse vazgeçmişim. Hamile olduğumu öğrendikten sonra, doğmamış çocuğum için hangisinin doğru olacağını bulmak için Google'da çocuk odası resimleri arıyordum.

Beşik mükemmel ve sevdiğim bir resimle eşleşiyor. Bebeğin cinsiyetini öğrendikten sonra onu çocuk odasına uygun şekilde giydirebiliriz.

Annem uzun araba yolumuza park ettiğinde, çıkmadan önce tüm eşyaları kapıya kadar taşımama yardım ediyor. Akşam yemeği için aileme gitmem gerekiyordu ama alışveriş günü beni çok yordu. Dinlenmek istiyorum.

Annem üzgündü ama anlayışla karşıladı. Eminim babama gelmeyeceğimi söylediğinde o da üzülecektir. Evet doğru, o gün o gün olacak.

Yine de gelip beni ziyaret edebilir. Artık saatlerce uzakta yaşamıyorum. Birkaç dakika sonra tek kızını görebilir.

Ön kapıyı açıp Jameson'a sesleniyorum. Aldığımız şeylerin sayısını gördüğünde yüzünün düşeceğini biliyorum.

Fuayeye geliyor ve elimdeki poşetlere bakıp başını sallayarak gülümsüyor.

"Gördüğüm kadarıyla başarılı bir alışveriş gezisi," diyor gülerek.

"Dışarıda daha çok çanta var." Gülümsüyorum. "Kendime engel olamadım. Her şey çok şirin ve minik... ve sevimli." Elimi karnımın üzerine koyuyorum. Emin olamasam da, yeni evimize taşındığımızdan beri daha da büyüdüğünü hissediyorum, sadece bir gece olmasına rağmen.

Jameson poşetleri elimden alıp mutfak tezgahına getiriyor.

"Çantaları çocuk odasına götürebilir misin?" diye sordum. Başını salladı ve bana döndü. "Peki hangi oda bu?"

Ona bir bakış attım. Belli ki Kelly'nin bize bahsettiği oda bu değil. İpucunu aldı ve çantaları konuştuğumuz diğer odaya götürdü.

Kelly'yi düşünmek mideme huzursuzluk veriyor. Ayrılmadan önce annemle minibüste yaptığımız o garip konuşmadan sonra ondan, hatta Beth'ten bile bahsetmedik.

İkisini de düşünmemek güzeldi. Eve gelene kadar Kelly'nin yan evde yaşadığını neredeyse bir anlığına unutuyordum.

Alışveriş maceramız sırasında annem daha da heyecanlıydı. Bebeğim hayatı boyunca şımartılacak. Sadece annem tarafından değil, Jameson ve ben tarafından da. Annem ve babam maddi olarak iyi durumda olsalar da, hiçbir zaman gerçekten varlıklı olmadılar. Yaşam tarzımızı tamamen değiştirmek zorunda kalmamıza her zaman bir ya da iki maaş çekimiz vardı.

Jameson yine de zengin. Her gün günlük ticarete kumar oynadığı finansman dışında bankada parası var. Ben buna

Kumar. Belli ki ne yaptığını biliyor ve ben ona güveniyorum.

Yakında kuracağımız ailemizi riske atacak bir şey yapmayacağını bilecek kadar ona güveniyorum.

Mutfak tezgahına oturup sandaletlerimi çıkarıyorum. Neden bütün gün sandaletlerle yürümenin iyi bir fikir olduğunu düşündüğümünden emin değilim.

Dışarıdan bir su sesi geldiğini fark ediyorum. Acaba biri havuza mı düştü diye ağaçların dallarına bakıyorum. Havuzumuzun lagün görünümünü çok seviyorum. Bu evi satın almadan önce bizzat görseydim, zaten ona aşık olurdum.

Havaya daha fazla su fişkırıyor ve uzun bir kolun suya doğru sallandığını görüyorum, ardından bir başkası geliyor. Çok geçmeden bir kadın bedeni havuzda sallanmaya başlıyor. Göğüs vuruşuyla karşıya geçerken hareketleri dingin.

Kelly'nin havuzumda olduğu gerçeğiyle yüzleştüğimde ağzım bir karış açık kalıyor.

Havuzum.

O neden benim havuzumda?

Kelly kenara yaklaştığında döner ve kendini dışarı çeker. İnce vücudu dalların arasından süzülen güneş ışığında parlıyor. İki parçalı bikinisini hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor.

Kelly neden benim mülkümde? Havuzumda?

Kocamın sözde bütün gün çalıştığı mutfak masasına bakıyorum. Üzerinde dizüstü bilgisayar, üzerinde bir sürü rakamın yazılı olduğu bir not defteri ve bir kahve fincanı vardı. Benim gibi oturduğu sandalyenin arka bahçedeki pencereye baktığını ve doğrudan havuza baktığını fark etmediğiniz sürece, çoğu kişi için sıra dışı görünecek hiçbir şey yok.

Kocam gösteriden keyif alıyor muydu? Kelly'nin yüzmesini izlemek ona istediğini verdi mi?

"Hey," diyor Jameson geri dönerken, "söylemeyi unuttum, komşumuz havuzu kullanıp kullanamayacağını sordu. Ben de sorun olmayacağını düşündüm."

"Havuzu var," dedim boş boş. Taşındığımız gün fark etmiştim. Kelly'nin eviyle ilgili pek çok şeyi onun yan komşum olduğunu fark ettiğimde fark ettim. Bunlardan biri, neyse ki onun evinin benimkinden çok uzakta olması ve burada yaşarken kendimi daha rahat hissedebilmemdi.

Artık Kelly arka bahçemi kullanabileceği bir yer olarak gördüğü için bunun bir önemi yok gibi görünüyor.

"Tamir altında olduğunu söyledi ve bizimkini kullanmak istedi" diyor. "Ve sen de ona izin mi verdin?" Kafam

karişti.

Jameson omuz silkiyor. "Evet, neden olmasın?"

"Sen-" Arka bahçenin veranda kapısı açılır ve Kelly havluyu göbeğine sarmış halde içeri girer. Bikini üstünü gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Konuşmayı kesiyorum ve öfkemi gizlemeye çalışıyorum. "Dışarıda daha çok çanta var," diye hatırlatıyorum Jameson'a.

Bana bakıyor, şaşırıyor ve başını sallıyor.

"Bebek alışverişi nasıl gitti?" Kelly mutfak tezgahının diğer tarafına geçerek soruyor.

"Harika," diyorum sertçe. "Havuzunuzda bir sorun olduğunu duydum."

"Evet," diyor elini kaldırarak. "Yeni bir kaplamaya ihtiyaç var. Isı pompası çalışmıyor. Yüzmeyi özlemişim. Seninkini kullanmama izin verdiğin için teşekkürler. Tuzlu su pompasına bayıldım. Bunu havuzuma monte ettirmeyi düşünmeliyim."

İnce bir gülümseme veriyorum. "Sorun değil."

Kelly kilerde açık duran hoş geldin sepetini görür. "Görünüşe göre sepeti beğenmişsiniz."

"Evet," dedim. Kelly'nin her zaman başkalarından teşekkür ve ilgi talep eden bir tarzı vardı. Sanki nazik davranışlarının bedeli her zaman sizin için yaptıklarını hatırlamakmış gibi. "Yine çok düşüncelisin. Teşekkürler."

Kelly bana el salladı. "Sorun değil, aşkım." Saçlarını geriye taradı ve bunu yaparken ince vücudunun doğru yerlerde hareket ettiğini ve sallandığını fark etmemek zordu.

Bu beni iğrendiriyor.

Vücudum pek çok değişimden geçmeye devam ediyor ve onunki hala bir genç kız gibi görünüyor.

Çocukça gelebilir ama bu adil değil. Ben kendim pahasına bu dünyaya bir hayat getiriyorum ve Kelly sadece kendini düşünerek bir model gibi görünmeye devam ediyor.

Mutfak tezgahına ve Jameson'ın dizüstü bilgisayarının bulunduğu yere bakıyorum. Ne kadar üzgün olduğumu belli etmemeye çalışarak Kelly'ye bakıyorum ama şu anda Jameson'ı boğabilirim.

"Şey," diyorum ayağa kalkarak, ayaklarım beni öldürüyor ama acıyı göstermemeye çalışıyorum, "günlük geziden bavulları boşaltacak çok şey var."

Kelly mutfak tezgâhının etrafında dolanıyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. "Yan evde yaşadığın için ne kadar mutlu olduğumu tekrar söylemek istedim." Jameson mutfığa geri dönüyor ve tezgahın üzerine birkaç poşet bırakıyor. Kelly ona bakmıyor ve bana bakmaya devam ediyor.

mavi gözler. "Arayı daha iyi kapatabileceğimizi umuyordum. Yarın uğrasam sorun olur mu? Birlikte şarap içmek yerine çay saati gibi bir şey yapabiliriz."

Jameson bir kaşını kaldırarak bana bakıyor. Neredeyse aklından geçenleri okuyabiliyorum.

Evet de, onunla arkadaşlık kur.

Her şeyi bilmiyor. Tarihimizi bilmiyor.

"Çok isterdim," diye cevap veriyorum, zorlayarak ve ben devam edene kadar bir an gülümsüyor, "ama burada daha yapacak çok işimiz var. Bavulları açacak çok şey var ve Jameson tekrar işe başlamadan önce bunların çoğunu bitirmeyi umuyordum."

Jameson konuşmaya karışıyor. "Ben iyiyim bebeğim, gerçekten. Bugün çok şey yaptım. Siz ikiniz arayı kapatabilirsiniz. Önemli bir şey değil."

Ağır ağır nefes alıyorum. Bir şey söylememi bekleyen Kelly'ye dönüp bakıyorum. Göğüsleri mayosu tarafından zar zor kapatılıyor.

"Belki başka zaman," diyorum.

Kelly başını sallar. "Elbette. Acelem yok. Bir yere taşınacak değilim." Gülümsüyor. "Ziyarete gelmek istediğinde bana haber ver. Benim ya da senin evinde yapabiliriz."

Gülümsüyormuş gibi yapıp ona teşekkür ediyorum. O da havuz erişimi için teşekkür etti. Jameson sepet için tekrar teşekkür etti. O gidene kadar büyük bir teşekkür gösterisi oldu.

Kocama dönüyorum ve üzgün olduğumu hemen anlıyor.

Bölüm 17

Kelly

"Yani şimdi Kelly her gün *benim* arka bahçemde mi olacak?" Nora Jameson'a diyor ki.

"Hâlâ sorunun ne olduğunu anlamıyorum?" diyor masumca.

Nora sesli bir şekilde alay eder. "Eminim öyledir. Artık onu her gün bikiniyle izlemekten zevk alıyorsun, değil mi?"

Görüntü olmadığı için Jameson'ın ne dediğini anlamak zor ama aptalı oynadığını tahmin edebiliyorum. "Onu izlemiyordum."

Kulaklığımı takıp Nora ve kocası arasında evlerinde geçen konuşmaları dinlerken gülümsüyorum. Dinleme cihazlarının iyi çalışmayacağından endişe ediyordum. Neyse ki her şeyi sanki yanlarındaymışım gibi duyabiliyorum. Keşke bir kameram olsaydı da Nora'nın yüz ifadesini görebilseydim.

Belki de Sam's Spy Store'a bir gezi daha yapmalıyım. Gülümsüyorum.

"Mutfaktaki çalışma masan arka bahçeye bakıyor," diye bağıyor Nora. "Kelimenin tam anlamıyla en ön sırada oturuyordun."

"O geldiğinde ben bu tarafta oturuyordum. Beni neyle suçluyorsun ne?"

"Hiçbir şey!"

"Hayır, söyle," diyor Jameson sert bir ses tonuyla. "Seni seviyorum, Nora. "Seni seviyorum, Nora.

arka bahçemde üstsüz yüzen Playboy tavşanları olsa bile umurumda değil. Evlendiğim kişi sensin. Sen benim çocuğumun annesisin."

Uzun bir sessizlik dönemi oldu. Bir süre sonra ekipmanı doğru kurmadığımdan endişelendim. Mağazadaki görevli bana son derece kullanıcı dostu olduğunu söyledi. Hatta dinleme cihazlarını evin her yerine atabileceğinizi ve çok küçük oldukları için fark edemeyeceğinizi söyleyerek şaka bile yaptı, ben de tam olarak bu yüzden birkaç tane satın aldım.

Jameson'ın çalıştığı mutfak masasının altında bulduğum bir köşeye bir böcek yerleştirdim. Mutfak masasından başka nereden daha ilginç bilgiler edinebilirdim ki? Ryan'la yaptığım kavgaların çoğu bizimkindeydi. Pek çok aksiyon ve tartışmanın yemek sohbetlerinden kaynaklandığını sanıyordum.

Hızlıca ana yatak odasına girmeyi başardım ve bir tanesini yatak başlığının arkasına koydum. Ses kalitesinin nasıl olacağından endişeliydim.

Cihaz. Umarım bu gece öğrenirim. Böceği düzgün bir şekilde açmadığım için endişelenmeye başladım. Sadece kırk sekiz saatlik pil ömrü var ki bu kadar küçük bir şey için şaşırtıcı. Böcekler öldükten sonra onları nasıl geri getireceğime dair bir plan yapmam gerekiyor.

Yarın evlerini ziyaret etmek için bir bahane bulmak bence hoş bir dokunuş oldu. Çay saati, üç dinleme cihazını fark edilmeden geri getirmeye çalışmak için pek çok fırsat sunabilir gibi görünüyor.

İlk ektiğim böcek en çok sorguladığım böcektir. Belki de endişe ve telaş aklımı başımdan aldı. Bir banyo şimdi o kadar da iyi bir fikir gibi görünmüyor. Yatak odalarındaki ebeveyn banyosu bile değildi. Jameson'a yakalanma konusunda çok gergindim.

Utanc içinde alnımı kapatıyorum. Bir banyo. Orada tam olarak ne duymayı bekliyordum?

Gizli bir casus olarak yaptığım hatayı düşünmemeye çalışıyorum. Bu benim günlük işim değil. İlk kez böyle bir şeye kalkışıyorum ve bu işte fena olmadığımı söylemeliyim.

İlk denememde hedefimin evine sızdım ve üç dinleme cihazı yerleştirdim. Bir tanesi kesinlikle çalışıyor. Umarım diğer ikisi de kalite açısından aynı derecede iyidir.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Jameson diyor ki. "Tek istediğimin sen olduğunu biliyorsun." Tekrar sessizleştiler. Hareket duyabiliyorum.

Birkaç dakika sonra dudakların birbirine çarpma seslerini duyabiliyorum. "Seni istediğimi biliyorsun," diye fısıldıyor Jameson.

"Hayır," diye sertçe karşılık veriyor Nora. "Sadece dur," diyor daha yüksek sesle. "Ne?" Sesindeki teslimiyeti neredeyse duyabiliyorum.

"Bütün gün Kelly'yi havuzda izliyorsun ve şimdi beni mi istiyorsun?" diyor soğuk bir şekilde. "Şimdi de seks yapmak istiyorsun. Neden acaba?"

Jameson alay ediyor. "Sen ne diyorsun be?"

"Ne dediğimi çok iyi biliyorsun. Bu muhteşem kızı bikinili görüyorsun ve o gittikten sonra şişman karınla seks yapmak mı istiyorsun?"

"Dur!" Jameson bağırır. "Bunu duymak istemiyorum. Dün gece seninle seks yapmak istedim ve sen hayır dedin. Ben sadece *seni* istiyorum, karımı. Bu çok mu yanlış?" Tekrar gülümsüyorum. Keşke bunu durdurup

bir paket patlamış mısır alabilseydim. Evlerinden ayrıldıktan sonra dinlemeye başlamak için koşarak evime döndüm. İçeri girdiğimde her zamanki gibi şefkat arayan Lady'yi atlattım ve sadece bu konuda başarılı olmadığımı fark ettiğimde neredeyse sevinçten zıplayacaktım. Cihazların dikilmesi ama gerçekten çalışması.

Şimdiden casusluk oyununda çivileme oynuyorum. Bu gidişle bir sonraki James Bond bir kadın olacak.

"Dün gece kendimi iyi hissetmiyordum," diyor Nora.

"İstiyorum, gerçekten." "Pekala," diyor Jameson. "Sadece-"

"Beni yalnız bırak," diye tersliyor Nora. Mikrofondan yeniden bir hareketlenme ve Jameson'dan belli belirsiz bir iç çekiş duyabiliyorum.

Birden masamdaki diğer cihazımın yeşil ışığı yanıyor ve bana aktif olduğunu bildiriyor. Bu banyo böceği.

Dinlemek için hemen ona taktığım ayrı kulaklıkları alıyorum.

Hafif ağlama seslerini duyabiliyorum. "Ondan nefret ediyorum," diye fısıldıyor Nora. "Bu onun hatası." Bir an için bu yorumla ne demek istediğini merak ediyorum. Birkaç dakika sessizlik oluyor. Banyo cihazımdan vazgeçmek üzereyim, tesisi kullanan Nora'dan bir dizi osuruk ve diğer bedensel sesler duymaya başlayacağımdan endişeleniyorum.

"O sadece... kötü biri," diyor Nora.

Benden bahsediyor, biliyorum ve bir an için kendimi çok kötü hissediyorum. "O korkunç bir insan." Nora'nın banyoda nerede olduğunu merak ediyorum.

Benim hakkımda konuşuyor. Onu aynanın önünde durmuş, kendi kendine konuşurken hayal ediyorum. "O hep böyleydi, bunu biliyordun. Bu onun DNA'sında var."

Bu yorumu yaptığında kaşlarımı kaldırıyorum. Klozet kapağını kaldırırken çıkardığı sesi duyuyorum ve hemen kulaklığı çıkarıyorum.

Yaptığı son yorumu düşünerek gülümsüyorum.

Tabii ki. Planımı nasıl bir araya getireceğimi bulmaya çalışıyordum ve Nora bana cevabı verdi.

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve aramaya başladım.

Bölüm 18

Nora

Kendimi toparlamam biraz zaman alıyor. Jameson'ın olduğu mutfağa geri dönmüyorum. Şu anda onunla yüzleşemem.

Bir yanıma aşırı tepki verdiğimi biliyor. Bunu yaptığımda kendimden nefret ediyorum. Eskiden daha kötüydüm. Eskiden *çok* daha kötüydüm.

Dr. Albee'nin benimle güvensizliklerim hakkında konuştuğunu neredeyse duyabiliyorum. Birlikte yaptığımız seanslardan sonra ruh halimi yükselten tetikleyiciler üzerine düşünmek için ev ödevi yaptım. Kendimi nasıl s a k i n l e ş t i r e b i l e c e ğ i m e dair stratejiler geliştirdim. Mola vermek bunlardan biriydi. Destek ağım ile konuşmak da bir diğeri.

Annemi görmekten yeni döndüm. Şimdi onu aramak istemiyorum. Jameson destek ağımın büyük bir parçası ve sorunlarımın kaynağı o olduğu için onunla konuşamıyorum. Toronto'dan bazı eski arkadaşlarımı aramayı düşünüyorum.

Hiçbiri Muskoka'da yaşarken nasıl bir insan olduğumu bilmiyor. Kelly Van Patten hakkında hiç konuşmadım. Özellikle Beth hakkında hiç konuşmadım.

Toronto'ya bu şehirdeki her şeyi geride bırakmak için gittim. Şimdi döndüğümde ise aynı sorunlar beni tokat gibi karşılıyor.

Sorunlarınızdan kaçamazsınız.

Bu cümleyi daha önce duymuştum ama buraya gelene kadar tam olarak anlamamıştım.

Eğer Dr. Albee bugün tetikleyicilerimin neler olduğunu yazmamı isteseydi, kalın harflerle yazardım: Kelly.

Kadını düşünmemeye çalışıyorum. Geri taşındığımdan beri tek yapabildiğim bu. Kafamın içinde, kirasız ve onu dışarı çıkaramıyorum.

Hâlâ yarısı Prozac dolu olan hap şişesini düşünüyorum.

Onları tekrar almaya başlayabilirim. Onları başarılı bir şekilde bıraktım ve eminim benzer bir şekilde yeniden başlatabilirim. Yine de etkilerini bir süre hissetmeyeceğim.

Kendime söylediğim tek şey bu. Kafamda kimyasal bir dengesizlik var ve ilaçlarım bana bu konuda yardımcı oldu. Onları almayı asla bırakmamalıydım. Ne kadar aptal olduğumu şimdi anlıyorum. Sonuçta bir şeker hastası sebepsiz yere insülin almayı bırakır mı?

Kot pantolonumun cebinden cep telefonumu çıkardım. Koridorda sessizce yürüyorum, yeni kreşin kapısını açıyorum ve arkamdan kapatıyorum. Boş beyaz odaya bakıyorum. İçeride benden başka sadece bugün annemle birlikte aldığımız poşetler dolusu bebek eşyası var.

Kişi listemde Dr. Albee'nin adına tıklıyorum ve yeşil düğmeye basıyorum. Telefon çalmaya başlıyor ve onun sakinleştirici sesini duymayı beklerken kendimi başarısız hissediyorum.

Jameson ve ben bu odayı nasıl dekore edeceğiz merak ediyorum. Yakında çok fazla sevgiyle dolacak. Bebeğimiz burada uyuyor olacak. Telefonumu indiriyorum, açmayacağını fark ediyorum ve bunun için şükrediyorum. Aramayı kesiyorum ve cebime geri koyuyorum.

Bunu yapabilirim, kendime söylüyorum. İlaç almama gerek yok. Almayı bırakmamın bir sebebi vardı. Bebeğin sağlığı için endişeleniyordum. Bu değişmedi. Tetikleyicimin Kelly olduğunu biliyorum. Bunu bilerek ev ödevimi yapmalıyım. Dr. Albee bana bununla başa çıkmam için gerekli araçları verdi. Onları kullanmaya başlamalıyım. Hayatın önüme koyduğu her sorunla terapistime koşarak hayatıma devam edemem.

Cebimde telefonum çalıyor. Çıkardım ve Amy Albee'nin aradığını fark ettim. Derin bir nefes alıp telefonu açıyorum.

"Dr. Albee? Hey," diyorum şaşırarak. "Sadece kontrol mü ediyorsunuz?"

"Selam Nora," diyor her zamanki sakin sesiyle. "Az önce aradığını gördüm. Sohbet etmek ister misin?"

Yalan söylüyormuş gibi ellerimi kaldırıyorum, sanki odada benimle birlikteymiş gibi. "Hayır, bu garip. Seni kışından aramış olmalıyım."

"Taşınma süreci nasıl gidiyor?" diye soruyor.

Bir an durdum. "Harika. Geri dönmek harikaydı. Annemle bebek alışverişinden yeni döndüm."

"Bu harika, Nora. Senin adına çok mutluyum."

Sanırım bu yarı gerçek. Annemle geçirdiğim zaman harikaydı. Daha fazlası için sabırsızlanıyorum. Sadece Kelly faktörüyle daha iyi başa çıkmayı öğrenmem gerekiyor.

"Prozac reçetenizi yeniden dolduracak bir doktor bulabildiniz mi?" sorar.

"Şimdilik sadece bir yürüyüş," diyorum, bu sefer tamamen yalan söylüyorum.

"Mükemmel, Nora. Taşınırken ne kadar endişelendiğinden bahsettiğimizi biliyorum.

Ama görünüşe göre her şeyin üstesinden çok iyi gelmişsiniz."

"Burası çok yoğundu," diyorum, odada olmamasına rağmen sahte bir gülümsemeyle. "Eşyaları yerleştirmekten, yapacak fazla zamanım olmadı.

başka bir şey."

"Fırsatın olduğunda bana yeni adresini mesaj atarsan çok sevinirim. O özel gün geldiğinde bebeğiniz için bir şeyler göndermeyi çok isterim."

"Elbette," diyorum.

"Sana bir bebek sepeti göndermeyi çok isterim," diyor ve ben de Kelly'nin bize verdiği ve kilerimde duran paketlenmemiş sepeti düşünerek yüzümü buruşturuyorum. "Cinsiyetini yakında öğrenecek misin?"

"Birkaç hafta içinde. Öğrendiğimde sana mesaj atarım."

"Sen ve Jameson için çok heyecanlıyım. Dr. Albee sözlerine şöyle devam ediyor: "Şehre döndüğünüz için herhangi bir kötü belirti yaşamıyor musunuz? Kabusların yeniden başlamasından endişeleniyordun."

"Hayır," diyorum, yine tamamen yalan söyleyerek. Dün gece kan ter içinde, nefes nefese uyandım. Buna Beth'i düşünmenin mi yoksa Kelly'yi görmenin mi neden olduğundan emin değildim. Kendimi sakinleştirdim ve gecenin geri kalanında uyumayı başardım. "İyi idare ediyorum."

"Harika. Ekstra desteğe ihtiyacın olursa beni arayabilirsin. Seninle konuşmak için her zaman yer ayırabilirim, Nora. Lütfen bunu bil."

"Teşekkürler, Amy." Bunu duymak güzel. Bu yüzden Dr. Albee ile çalışmayı sevdim. Empati kurmanın onun işi olduğunu biliyorum ama bunu o kadar iyi yapıyor ki bazen terapist olduğunu unutuyorsunuz.

"Sizi nasıl faturalandıracağımızı daha sonra düşünebiliriz," diyor sert bir şekilde. Bu yorum beni gerçeğe geri döndürdü. Dr. Albee benim arkadaşım değil. Sıkıntılarım hakkında konuşabileceğim bir dost değil. Bu onun işi.

Ben onun işiyim. Olan biten her şeyi ona anlatmadığım için birden kendimi çok daha iyi hissettim.

Artık birinin işi olmaya ihtiyacım yok. Yine de gerçek bir arkadaşaya ihtiyacım *var*.

Bir şeye ihtiyacım olursa arayacağıma dair ona güvence verdikten sonra görüşmemizi sonlandırıyoruz.

Başımı eğip odanın etrafındaki çantalarda bulunan bebek kıyafetlerine ve eşyalara bakıyorum.

Beth'i tekrar düşünüyorum, onun son görüntüsünü aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Kasabadan ayrıldığımdan beri uyurken ve uyanıkken beni rahatsız eden bir şeydi bu.

Fotoğraflarımızın olduğu kutunun nerede olduğunu merak ediyorum. Birkaç tanesini saklamıştım ve zaman zaman, genellikle kötü bir gün geçirdiğimde onlara bakardım.

Kutuyu aramayı düşünüyorum ve bunun ruh halimi iyileştirmeye mi yoksa daha da kötüleştirmeye mi yardımcı olacağını merak ediyorum. Bunun yerine telefonumda bir arama açıyorum. Tarayıcıya onun adını yazıyorum. Karşıma çıkan ilk makaleyi okurken derin bir nefes alıyorum.

Yerel Kız Muskoka Gölünde Ölü Bulundu. Faullü Oyundan Şüpheleniliyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 19

Nora

Alçak dalları iterek özel plajımıza doğru ilerliyorum. Yanımdakilere bakıyorum ama Beth orada değil. Bu patikadan kaç kez geçtik? Tabanı ince, tepesi mantara benzeyen garip şekilli kayanın yanından geçip patikayı terk ediyorum ve kuzeye doğru ilerliyorum. Etrafta bizi duyacak başka kimsenin olmadığını bildiğimizde sahile giden yolun geri kalanında nasıl gülüp dedikodu yaptığımızı hatırlıyorum.

Şimdi yalnızım. Gece vakti. Geri dönmeyi düşünüyorum ama devam etmeliyim.

"Gitme."

Bir fısıltı duyuyorum ve başımı çeviriyorum ama kimse yok. Kesinlikle Beth yoktu.

"Yapma," diye sesleniyor ses.

Ses alçak olsa da hemen tanıyorum. Kelly Van Patten'ın sesi güçleniyor. "Bu senin hatan." Sesi sert ve emredici. Gerçeği bilmeme rağmen, bu sözleri söylediğinde neredeyse inanacağım.

Sahile varıyorum, başka bir dalın altına giriyorum. Etrafa bakıyorum ama Beth'i hâlâ göremiyorum.

Loş ışıklı sahile bakıyorum.

Sonra suyun üstünde yüzen beyaz kütleyi görüyorum. Yaklaşıyorum, soğuk göle adım atıyorum. Yavaşça ona doğru yürümeye devam ediyorum, su karnıma çarpıyor. Soğuk olduğunu biliyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum.

Yüzen beyaz kümeye yaklaştığımda, parmaklarımı suya daldırıyorum ve aralarında bir şeyin kaydığını hissediyorum. Elimi kaldırmaya çalışıyorum ama kıyıya yakın büyüyen deniz yosunlarına takılıyor. Sertçe çekiyorum ve elimdeki su bitkilerine bakıyorum. Yeşille karışık kahverengi iplikçikler var.

Uzun, ince, kahverengi tellerin bitki olmadığını hemen anladım.

Saç.

Aşağı bakıyorum ve ellerin her iki taraftan da uzandığını fark ediyorum. yüzen beyaz malzeme. Kahverengi saçların kalçalarımda süründüğünü hissedebiliyorum.

Dalgalar bedenime çarptıkça, beyaz kütle suyun içinde hareket ediyor, sallanıyor ve bana yaklaşıyor. Bu bir elbise. Beyaz bir elbise. Suyun içindeki kişinin yakasından altın renkli bir zincir görünüyor. Ellerimi suyun altına daldırıyorum, dantelli malzemeye dokunduğumda ürperiyorum. Cesedi yavaşça ters çeviriyorum.

Ağzımı kapatıyorum, çığlık atmak istiyorum ama hiçbir kelime kaçmıyor.

Yatakta uyandığımda hızlı bir nefes aldım. Terliyorum ve kalbimin küt küt attığını hissediyorum. Oturup nabzımı sakinleştirmeye çalışıyorum.

Jameson yanımda değil.

Dün gece benimle yatmadığını fark edene kadar panikledim. Yatak odasından çıkıp sessizce oturma odasına doğru yürüyorum. Jameson'ı kanepede sızmış, ağır ağır nefes alırken görünce nefesimi bırakıyorum.

Nedense evde olmadığından endişelendim. Başka nerede olabilir ki? Bu kadar telaşlandığım için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Ben çocukken annemle babamın büyük tartışmalar yaşadığını hatırlıyorum. Genellikle babam hışımınla çıkıp bir ya da iki geceyi başka bir yerde geçirirdi.

Jameson değil ama.

Yatmadan önce tartışmamızdan nefret ediyorum. Genellikle yatmadan önce işleri yoluna koyarız, böylece hep birlikte uyuruz. Dün gece farklıydı. Ben mi çok inatçıydım yoksa o mu emin değilim.

Öpüşüp barışmak yerine, kavgamızın tüm düşünceleri kafamda tazeyken uyumak zorunda kaldım ve gözlerimi huzurla kapatmama izin vermedi.

Bir süredir böyle tartışmamıştık. O zamandan beri.

Yatak odasına dönüp kıyafetlerimi yerleştiriyorum. Uzun bir duş aldıktan sonra güne hazırlanıyorum. Jameson'ın dün gece hakkında konuşmak için kapıyı çalmasını bekliyorum ama çalmıyor. Üstümü değiştirip sabah rutinimi tamamladığımda, o hâlâ kanepede oturuyordu.

Mutfaktaki ocağa bakıyorum ve saati görmek için gözlerimi kısıyorum. Saat neredeyse sabahın dokuzu ve kocam henüz uyanmamış. Bu onun yapacağı bir şey değil. Genellikle sabahın köründe kalkar, hisse senetlerinin çubuk grafiklerine bakar ve piyasa öncesi hareketliliği analiz eder. Bugün öyle değil.

Dün gece ne kadar uyanık kaldı merak ediyorum. Üzgün olduğumda bu kadar inatçı olabildiğim için kendimden nefret ediyorum. Çoğu zaman konuşmak için yanıma gelmesini beklerim.

Dün gece uyumakta o kadar zorlandım ki, değişiklik olsun diye önce yatak odasından çıkıp barışa aracılık etmeliydim.

Ana caddedeki bebek mağazası artık açık. Geri dönüp bir gün önceki beşiğe bakmak istiyorum. Jameson ayaktaysa onunla alışveriş hakkında konuşabilirim. Küçük kavgamızdan sonra tekrar konuşmak için iyi bir yol olabilir.

Ugh. Kavgaya ne hakkındaydı ki? Tam olarak neden üzgündüm? Beni aldatmadı. Benim önümde Kelly ile flört etmiyordu. Kelly arka bahçemizde yüzmek için kendini zorladı ve kocam da olabildiğince iyi bir adam olarak buna izin verdi.

Gerçi dizüstü bilgisayarını arka bahçenin penceresine bakıyordu. Bu kısım beni rahatsız ediyor. Dün gece birçok kez annemle evden çıkmadan önce nerede oturduğunu hatırlamaya çalıştım ama bir türlü hatırlayamadım.

Jameson ona güvenmemem için bana hiçbir sebep vermedi. Peki neden hemen çıldırdım?

Aldatan biri değil, biliyorum. Kelly'e güvenmiyorum. Nasıl güvenebilirim ki? Kadın *çok* zorba ve agresif. Kim yüzmek için komşusunun evine gelir ki?

Jameson'a havuzunun tamire ihtiyacı olduğunu söylemiş. Zengin değil mi? Lanet havuzunu tamir et. Benimkinden uzak dur!

Jameson'a bakıyorum, mışıl mışıl uyuyor ve huzurlu. Bir topak tükürük dekoratif kanepenin yastığını lekeliyor. Benim yüzümden burada uyuduğunu bildiğim için buna üzülmemeye çalışıyorum.

Mutfaktan anahtarlarımı alıp dışarı çıkıyorum ve ön kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum.

Jameson'ı rahatsız etmek istemiyorum. Beşiği ben alırım. Zaten hangisini seçeceğimizi pek umursamayacaktır. Döndüğümde dün gece hakkında sohbet edebiliriz.

Özür dileyeceğim.

Beni rahatsız eden Kelly, o değil. Onun benim tetikleyicim olduğunu unutmamalıyım, kocam değil.

Ona kabuslardan da bahsetmeliyim. Beni rahatsız ettiklerinde destek ağımlı da dahil etmem gerekiyor. Jameson rüyalarımı daha önce de duymuştu. Beni dinlemek için her zaman oradadır.

Değişiklik olsun diye beni güçlü görmesini istiyorum. Sürekli benim için endişelenmemesini istiyorum. Yaşadığım onca şeyden sonra bana ya çalışmayı bırakma ya da yarı zamanlı çalışmaya geçme seçeneği sundu.

Zaman. İş beni zorluyordu ve o da bunu biliyordu. İzin almamı ve kendime odaklanmamı istedi. Tabii ki ilk yaptığım şey hamile kalmak oldu.

Arabamı çalıştırdım ve dikiz aynasına baktım.

Kasabaya döndüğümde beri Kelly bana gerçekten ona karşı kin besleyebileceğim ne yaptı? Bana bir hoş geldin sepeti aldı. Bu çok hoştu. Kelly hakkında hiçbir şey bilmeseydim, jestine bakarak onun harika bir komşu olduğunu düşünürdüm.

Sorun şu ki, Kelly'yi tanıyordum.

Yine de gençtik. Dikiz aynasını düzelttim ve kendim

. Beth'e olanlar Kelly yüzünden değildi.

Bir zamanlar onun bir rol oynadığından emindim. Yıllar sonra Terapiyi bıraktım.

Daha ne kadar her şey için onu suçlayacağım?

OceanofPDF.com

Bölüm 20

Nora

Arabamı ana caddeye park ettim. Bu kadar kalabalık olmasına şaşırdım. Bir gün önce annemle birlikte Muskoka şehir merkezinin hatırladığımdan çok daha hareketli olduğunu fark etmiştim. Küçük bir kasabada beklemeyeceğiniz kadar çok sayıda yeni restoran var, çoğu franchise.

Birkaç yıl önce annem beni aradı ve yakınlarda bir Costco inşa edildiğini heyecanla duyurdu. Ayrıca bir dizi yeni ev inşaatı da devam ediyordu. Sanki küçük, şirin kasabam ben gittiğimden beri değişmişti. Daha gösterişli hale gelmiş, çağa ayak uydurmuştu.

Yeni binaların sayısına rağmen, Ana Cadde hala her zamanki gibi rustik görünüyordu, bu yüzden geçen gün buraya gelmeyi çok sevdim.

Örneğin Boots and Mittens mağazası. Annem, ben bebekken aynı mağazadan benim için bir beşik aldığını söylemişti. Aynı şeyi çocuğum için yapabilmek güzel bir duygu. Arabamdan inip yaya geçidinden karşıdan karşıya geçiyorum.

Caddenin her iki tarafındaki arabalar geçmeme izin vermek için hemen duruyor, bu da üstesinden gelemediğim bir şey.

Toronto gibi bir mega kent merkezinde işlek bir caddede karşıdan karşıya geçmeye çalışsaydım, birkaç adım sonra hiçbir sürücü durup beni kontrol etmeden defalarca ezilirdim.

Bu kasabada sadece durmakla kalmıyorlar, sürücüler ben geçerken gülümseyip el sallıyorlar. Ben de utangaç bir şekilde el sallıyorum. Sanırım artık küçük kasaba cazibesine ve nezaketine alışkın değilim.

Sıra sıra ağaçlar caddeyi kaplıyor. Tüm geçit törenleri de burada yapılırdı. Bir gün Jameson ve bebeğimizle buraya gelmek için sabırsızlanıyorum. Jameson'ın büyük şehir zihniyetini bir kenara bırakıp küçük bir kasabaya taşınması çok zaman aldı. Buradaki tüm sevimli ve eğlenceli aile etkinlikleriyle, taşınmaktan mutlu olacağına eminim.

Çocuk mağazasının birkaç bina aşağısında Ontario Eyalet Polisi'nin ofisi bulunuyor. Birkaç polis aracı dışarıdaki arsaya ve caddeye park etmiş durumda. Yanından geçip çocuk mağazasına doğru ilerliyorum ve sonra kapı açılıp neredeyse bana çarpıyor.

Çıkan kişiye şöyle bir bakmak için arkamı dönmek üzereyim onun sesini duyduğumda *takdir* ediyorum.

"Çok teşekkürler memur bey." Kelly olduğunu hemen anladım. Nedense *memur* kelimesini komik bir şekilde, neredeyse küçümseyerek söylüyor. Arkama bakmıyorum ve çocuk mağazasına doğru adımlarımı hızlandırıyorum.

Kapının arkamdan kapandığını duyduğumda, Kelly'nin benimle aynı yoldan yürümemesi için dua ediyorum. Dün gecedен sonra onunla konuşmak istemiyorum. Jameson'la kavga etmemizin sebebi oydu. Kimin gerçekten hatalı olduğu konusunda karışık duygular içinde olmama rağmen, bir kez olsun Kelly'yi düşünmeden ya da görmeden günümü geçirmeyi tercih ederim.

Onun gürültülü adımlarının karşı yöne doğru yürüdüğünü duyuyorum ve tuttuğumu bilmediğim bir nefes veriyorum. Neredeyse her an kibirli sesinin adımı söylediğini duyacakmışım ve onu selamlamak zorunda kalacakmışım gibi hissediyorum.

Çocuk mağazasının kapısına varıyorum ve açıyorum. İçeri girmeden önce arkama bakıyorum ve Kelly'nin sıcak pembe Porsche'sinin kapısını açtığını görüyorum; bana bir dizi araba fotoğrafı verseniz ve hangisinin Kelly'ye ait olabileceğini sorsanız, kesinlikle bu olurdu. Parlak, pahalı ve güzel.

Daha önce bir arabaya bakarken hiç bu kadar rahatsız olmamıştım. Kelly arka koltuğa filmle sarılmış büyük bir sepet attı. İçinde çikolata, kesilmiş meyve ve başka şeyler var gibi görünüyor.

Karakoldan bir hediye sepetiyle mi çıktı? Kelly kaç tane hediye sepeti dağıttı?

Neden oradaydı?

Uzun zaman önce kasabaya ilk taşındığında herkesin olduğu gibi polisin de Kelly'nin büyüğü altında olup olmadığını merak ederek iç geçiriyorum. Şimdiye kadar kasabadaki herkesi parmağında oynatmış olmalı.

Dik dik baktığımı ve arabasına binmek için arkasını döndüğünde hareket etmezsem Kelly'nin beni aval aval ona bakarken kolayca fark edebileceğini fark ediyorum. Hemen mağazaya giriyorum.

Etrafıma bakarken tekrar nefes alıyorum. Havayı mis gibi pamuk kokusu kaplıyor ve canlı renklerdeki minik giysiler, yumuşacık battaniyeler ve pelüş oyuncaklar hemen dikkatimi çekiyor.

Mağazada olmak sinirlerimi hemen yatıştırıyor.

Elimi karnıma koyuyorum ve gülümsüyorum. Geçen gün annemle buradayken de aynı memnuniyet hissini yaşamıştım. Bebek için

alabileceğim her şeyi almak için bu mağazada daha çok zaman geçireceğimi biliyordum.

Bir satış elemanı beni karşıladı ve yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu. Ona baktığım beşik hakkında hemen bilgi verdim. İstedigimi tarif ettim ve o da bunu tam olarak anladı.

"Çok güzel değil mi?" diye soruyor. Başımı sallayarak onaylıyorum. "Mağazadan aldığımızda nasıl görüldüğüne bayıldım. Bu arada ben Theresa."

Elini sıktım. "Nora."

"Biliyorsunuz," diye devam ediyor, "beşikle uyumlu, gömme alt değiştirme masası olan bir şifonyerimiz de var."

Harika bir satış elemanı, çünkü hemen ilgimi çekti. Bana şifonyerin yerini gösteriyor ve beşiğe aşık olduğum gibi ona da aşık oluyorum. Bir gün önce fark etmediğime şaşırdım ama Theresa dün gece geç saatlerde monte edildiğini ve bugün sergi alanına konulduğunu söyledi.

Sadece bu da değil, beşik alırsanız şifonyer almak için yüzde yirmi indirim var. Şanslı günümdeyim, diyor Theresa ve ben de bunu hissediyorum. Jameson, eminim, paraları harcamama aldırmayacaktır. Bu mobilyalara ihtiyacımız var ve değişiklik olsun diye indirimli bir şey aldığım için mutlu olacak.

Beni ödeme alanına götürüyor ve gelecek hafta teslimatı ayarlıyorum. Theresa'ya tekrar teşekkür ediyorum ve Jameson'a göstermek için aldıklarımın fotoğraflarını çekerek gösteri alanına geri dönüyorum.

"Nora?" Arkamdan bir ses duyuyorum. Yavaşça dönüyorum. Allison Graham bana gülümsüyor. "Buna inanamıyorum. Seni hiç görmedim-"

"Sonsuza dek," diyorum gülümseyerek. Kollarını açıyor ve hızlıca sarılıyoruz ama koca göbeği araya giriyor.

"Şu haline bak," diyorum. "Kaç aylıksın?"

"Yedi aylık," diyor Allison, bir eli karnında. "Buraya..."

"Kendim," diyorum. "Neredeyse dört aylık hamileyim. Senin kadar çok göstermiyorum." Gülüyorum. "Yine de sabırsızlanıyorum."

Gözlerini deviriyor. "Sadece bu şeyin içimden çıkmasını istiyorum." Gülüyor ama ben şaşıyorum. "Üzgünüm, sadece onun gelmesine hazırım."

"O," diye tekrarlıyorum. "Bunu duymak çok güzel."

Gülümsüyor. Allison için çok mutluyum. Çocukken Beth'le gelecekteki çocuklarımıza ne isim vereceğimizi konuştuğumuzu hatırlıyorum, çoğunlukla şakalaşır ve saçma fikirler üretirdik. Bir keresinde Allison sohbe burnunu soktu ve hiç çocuk istemediğini söyledi. Dikkatinizi çekerim, o sadece

O zamanlar on dört yaşındaydı. Vücudunuzu mahvediyorlar, dedi, genç bir kızın bundan bahsetmesi garipti.

Allison artık bir yetişkindi ve içinde bir kız bebek olan kocaman karnıyla bana bakıyordu.

Allison bana hamileliğimle ilgili soru sormadan önce de böyleydi. Çocukken bile her zaman kendine odaklanmaya meyilliydi, bu yüzden Beth insanları memnun eden biri olarak küçük "şımarık" kız kardeşiyle asla anlaşamadı. Allison bencil bir çocuktı, Beth ise kendisi donuyor olsa bile biraz üşdüğünüzde ceketini çıkarıp size verirdi.

"Yakında bizimkinin cinsiyetini öğrenmek için ben de ultrasona gireceğim," diyorum. "Kocam Jameson erkek olduğunu düşünüyor ama içimde bir his kızım olacağını söylüyor."

Allison tekrar gülümsüyor. "Tebrik ederim. Seninle burada karşılaştığım inanamıyorum. Anneni mi ziyaret ediyorsun?"

"Aslında yine şehirde yaşıyorum. Winchester bölgesine taşındık."

"Vay canına," diyor Allison. "Beth ve ben o bölgeyi çok severdik. Her zaman

evlerin içini gözetlemek için orada bisiklet."

Gülüyorum. "Biz de öyle yaptık."

Sanki hepimiz onunla geçirdiğimiz zamanı hatırlıyormuşuz gibi bir an sessizlik oldu. Neyse ki Allison sessizliği bozdu.

"Sanırım bu, ikimizin de aynı anda doğum iznine ayrılacağı anlamına geliyor. Biz-"

"Evet," dedim. "Seni tekrar görmeyi çok isterim." Numaralarımızı değıştik ve biraz daha sohbet ettik. Ben ona kocamdan bahsediyorum, o da bana kocasından bahsediyor. O da finans işinde ve Jameson'ın hisse senedi ticaretine girene kadar nasıl bankacı olduğundan bahsediyorum.

İkimiz de iyi anlaşacakları konusunda hemfikirdik ve bir erkekle buluşma ayarlamayı konuştuk. Jameson bu konudan hiç bahsetmemiş olsa da Toronto'dan ayrılmanın onun için nasıl bir şey olacağı konusunda endişeliydim. Gençliğinden beri aynı sosyal gruba sahipti. Benim için toparlanıp Toronto'dan ayrılmayı kabul etse de, şimdi arkadaş eksikliğiyle nasıl başa çıkacağını merak ediyordum.

Sosyal bir insan. Sempatik. Çoğu zaman çok uyumludur. Ayrıca evden çalışıyor. İş yerinde başka erkeklerle tanışması için çok fazla fırsat olmayacak. Bir yetişkin olarak arkadaş edinmek zorunda olmak garip bir kavramdı.

Yakında bir bebeğimiz olacak ve yeni doğmuş bir bebeğe bakarken yeni insanlarla tanışma fırsatları daha da azalacak. Allison'ın kocasıyla Jameson'ın bir şekilde anlaşması güzel olurdu.

Allison'ı tekrar görmek de güzel. Bana Beth'i düşündürüyor tabii ki. Kelly ile olduğu gibi değil ama. Kelly bana olan tüm korkunç şeyleri düşündürdü. Allison'ı görmek Beth'le geçirdiğim mutlu zamanları düşündürdü.

"Bölgenizde başka kimler yaşıyor biliyor musunuz?" Allison diyor ki. "Kelly Van Patten'ı hatırlıyor musun?"

İçimi çektim. "O aslında benim komşum."

Gözleri büyüdü. "Çık dışarı!" Elini koluma koydu. "Beth'in ondan ne kadar çok bahsettiğini hatırlıyorum, sanki bir tür tanrıçaymış gibi. Ondan hep nefret ettim."

Birdenbire Allison'la çok kolay anlaşacağımızı anlıyorum. "Ugh," diyorum iç çekerek. "Ona katlanamıyorum."

"O sadece çok fazlaydı! Dinle beni, yıllar geçmesine rağmen onun hakkında kötü konuşuyorum. Hatırladığımdan daha iyi bir insan olduğuna eminim. Olanlardan sonra onun için üzülmemek elde değil."

"Kocasını Ryan'ı mı kastediyorsun?"

Allison başını sallıyor ve alt dudağını sıkıyor. "O adam da tam bir aptaldı. Beth ona takıntılıydı. Nedenini anlayamadım. Kelly ona ilk ulaştığında mutlu olmuştum, ama o-" Cümlesini bitirmeden kendini durdurdu. "Her neyse, yine de olanlar gerçekten üzücü."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey söylemedi mi? Sanırım, neden söylesin ki?"

"Ona ne oldu?" Ben sordum. Bu benim de düşündüğüm bir şeydi. Ryan henüz otuzlu yaşlarındaydı. Aniden vefat eden genç bir adam. Kelly'nin ondan bahsetme şeklinden kanser ya da korkunç bir hastalık olduğunu düşünmüştüm.

"İntihar." Allison başını sallıyor. "Kelly'nin de onu bulduğunu duydum. Kendini vurmuş."

"Kendini öldürdü," diyorum şaşırarak.

Başını sallıyor. "Korkunç. Tam oturma odasında. Eve gelip de böyle bir şeyle karşılaşmayı hayal bile edemiyorum."

"Neden?" diye sordum. "Bir not bıraktı mı ya da Kelly hiç bir şey söyledi mi?" "Bu sadece birkaç ay önce oldu. Bu kasabada söylentiler çok hızlı yayılıyor,

Ama bunu neden yaptığından emin değilim. İstanbul'da birkaç fast-food dükkanı vardı.

Kasaba. Olaydan sonra birkaç tanesi kapandı. O da zengindi. Hep mükemmel bir hayatları olduğunu düşünmüştüm. Özellikle Kelly," diye iç geçiriyor. "Ona her baktığımda kendimi koca bir göt gibi hissediyorum." Elini kaldırıyor. "Biliyorum, biliyorum, hamileyim ama... bu kadın sahip olduğum her güvensizliği bana göstermenin bir yolunu buluyor."

Gülüyorum. "Anladım."

Biz ve kocalarımız için bir buluşma planlamak hakkında biraz daha konuşuyoruz. Ayrılmadan önce Allison bana gülümsüyor. Neden gülümsediğinden emin değilim ve gözünden bir damla yaş aktığını görene kadar tuhaf geliyor.

"Bize bak," diyor. "İkimiz de hamileyiz. Kocalarımız için bir buluşma ayarlamaktan bahsediyoruz. Beth birbirimizle konuştuğumuzu bilse çok mutlu olurdu." Arkasını dönüyor ve gözlerini siliyor. "Kazadan bu yana çok zaman geçti ve ben hala duygusalım."

Buna kaza dediğini fark ettim. Bazen ben de ona olanlardan bu şekilde bahsediyorum. Yine de birçok kez, ölümüne gerçekten neyin sebep olduğunu sorguladım.

"Ben de onu özlüyorum," diyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 21

Nora

Mezar taşının yanında duruyorum, bu amaçla gelmiş olsam da ona bakmak istemiyorum. Onu ziyaret etmeyeli on yıllar olmuştu. Üzerinde adının yazılı olduğu soğuk taşa bakmayı midemin kaldırabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekiyor.

Elizabeth Graham, kalın harflerle yazıyor. Sağ üst köşeye melek şeklinde bir yazı kazınmıştır.

Mezarlığın ön tarafında geniş ve güzel bir bahçe vardır. Bahçe çok bakımlı. En iyi arkadaşımın ebedi istirahatgahına bakarken yeni kesilmiş çimlerin kokusu beni rahatlatıyor.

Beth'ten bu yana pek çok arkadaşım oldu ama hiçbiri onun gibi olmaya yaklaşamadı. O özel biriydi. Birlikte takıldığımızda, sanki dünyada sadece iki kişi varmışız gibi hissederdim. Karnımız ağrıyana kadar gülerdik. Beni kusurlu bir insan olduğum için kabul etti ve ben de onun için aynısını yaptım, en azından öyle umdum.

Yaşadığımız tüm güzel anılar ve şimdi o toprağın altında ve ben onun üzerinde duruyorum.

Altı metre aşağıda Beth'ten geriye kalanların çürümeye devam etmesi ürkütücü bir düşünce.

Kumsaldaki vücudunun görüntüsü gözümün önüne geliyor ve beynimi daha mutlu bir zamanı düşünmeye zorluyorum.

Yıllar önce onu bulan bendim. Mezuniyet balosundan sadece birkaç gün önceydi. Annesi Linda o gece beni ev telefonundan aradı ve onu görüp görmediğimi sordu. Ona Beth'i o gün okuldan beri görmediğimi ve bir tartışma yaşadığımızı söyledim. Beth'in bir şeye üzüldüğünü düşündüm ama bana her şeyi anlatmadı. Kelly ve Ryan'ın çıkmasına daha çok üzüldüğünü düşünmeme rağmen bana kızgın görünüyordu.

Linda ne düşüneceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu. Gece yarısından sonra beni tekrar aradı, onu görüp görmediğimi ya da ondan haber alıp almadığımı sordu, ama ben görmemiştim.

İkimiz de endişelendik. Polisi aradık. Eve dönmezse sabaha kadar onları aramalarını söylediler. Genç kızların üzgün olduklarında evden kaçmaları alışılmadık bir durum değildi.

Ama Beth'i tanımıyorlardı. O asi bir genç değildi. O, daha iyi bir kelime bulamazsam, iyi bir kızdı.

Ertesi sabah Kelly'nin kapısını çaldım. Beth'in annesiyle de konuşmuştu ve Beth'i de görmemişti. Yarı yarıya yalan söylediğini ve Beth'in evde bir yerlerde saklandığını, her zamanki gülümsemesiyle ortaya çıkmaya hazır olduğunu ve bizi boş yere endişelendirdiğini umuyordum.

Her nasılsa, durumun böyle olmayacağını biliyordum. Dolabının yanındaki değiş tokuştan sonra bütün gün midemde kötü bir his vardı.

Kelly onu aramak için benimle bowling salonuna gelmeyi kabul etti. Cuma değildi ve o gece Rock-N-Bowl da yoktu ama yine de orada olmasını umuyorduk. Kelly Techno Boy'u gördü ve onu uzun süre sorguladı, Beth'in neye benzediğini açıkladı ve o gün orada böyle bir kız görüp görmediğini sordu. Görmemişti.

Yerel alışveriş merkezine gittik, eğer öyle denebilirse. Büyük bir binanın içinde bir avuç mağaza ve küçük bir yemek alanı vardı.

Her dükkânı aradık ama onu bulamadık.

Olabileceği yerleri düşünmeye çalıştık.

Sahil. Bizim plajımız. Beth geceleri patikaya asla tek başına gitmezdi. Dışarının bu kadar karanlık olmasından nefret ederdi.

Geceyi bizim evde tek başına mı geçirecekti? Yanında başka biri var mıydı? Eğer öyleyse, Kelly değildi.

Beth'in annesine sorduğumda herhangi bir giysinin kaybolduğunu ya da buna benzer bir şey fark etmediğini söyledi. Odasında Beth dışında hiçbir şey yoktu.

Beth kaçacak bir tip değildi ama belki de o kadar üzölmüşü ki, inanması ne kadar zor olsa da, sahilde tek başına uyumaya karar vermişti.

Kelly'ye söyledim ve Beth'in orada olduğunu göremedi. Öğrenmek için benimle gelmesini istedim ama reddetti. Okula gideceğini ve oradaki bazı kızlarla konuşacağını söyledi. Bir gün önce Beth'i gördüğünü hatırlayan biri olup olmadığını öğrenmek için bulabildiği her öğrenciyle konuşacaktı.

Sahile tek başıma gittiğim için kendimi huzursuz hissediyordum.

Kelly'yi benimle gelmesi için tekrar ikna etmeye çalıştım. Sanki suda ne bulacağımı zaten biliyordum.

Kelly yine reddetti ve ben de arkadaşımı bulmaya ya da orayı onun olabileceği bir yer olmaktan çıkarmaya kararlı bir şekilde tek başıma gittim.

Komik şekilli kayayı görene kadar patikada yürüdüm. Ağaçların arasına doğru yürüdüm, sahile varana kadar alçak dalları geçtim.

Sonra onu buldum. Cesedi suda sallanıyordu. Çığlık atıp göle koştuğumu ve ölü arkadaşımın nabzını kontrol ettiğimi hâlâ hatırlıyorum. Cildi soğuktu. Öldüğünden mi yoksa sudan mı kaynaklandığından emin değildim. Mavi gözleri ardına kadar açık, bana boş boş bakıyordu.

Beth'in mezar taşına bakarken bu korkunç anıları düşünüyorum. Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissediyorum. Birini siliyorum ve elimi soğuk taşın üzerine koyuyorum.

Polis ölümünü araştırdı. Başlangıçta, birinin ona korkunç bir şey yaptığını düşündüler. Su sadece birkaç metre yüksekliğindeydi. Birisi orada kazara nasıl boğulabilirdi? Beth yüzmeyi biliyordu.

Yıllar sonra polisin tırnaklarının altında ona ait olmayan deri hücreleri bulunduğunu okumuştum. Bu bir tesadüf gibi görünmüyordu. Ona zarar vermeye çalışan biriyle dövüşmüş olmalı. Bu kişi onu öldüren kişi de olabilir.

Polis, kadının vücudunda boğuşma olduğunu düşündürecek herhangi bir iz ya da çürük bulamadıklarını söyledi. Sahilde küçük bir şişe votka bulundu.

Polis ya kazayla boğulduğu ya da kendini öldürmek istediği sonucuna vardı. Ailesi ve ben aynı fikirde değildik. Bu hiç mantıklı değildi.

Sonunda, ölümünün kazara boğulma olduğuna karar verildi.

Votka şişesini tam olarak nereden aldığını biliyordum. Bunu polise de söylediğimden emin oldum. O gece başka yerde olduğunu kanıtlayan Kelly Van Patten'ı zaten sorguladıklarını söylediler. Eminim Ryan McDermott polise Kelly'yi herhangi bir şeyle ilişkilendirmeyi imkânsız kılacak bir hikâye anlatmıştır.

Beth'in ailesi onun ölümüne çok üzüldü elbette. Daha on sekiz yaşındaydı. Önünde koca bir hayat vardı. Annesi uzun bir depresyona girdi. Allison okul yılının geri kalanında okula gelmedi.

Beth'in annesi balo planlaması ve hazırlıklarıyla çok yoğun bir şekilde ilgilendiğinden, olanlardan sonra hiçbir şekilde bitiremedi. Bir öğrencinin ölümü üzerine, okul onun bıraktığı yerden devam etmemeye karar verdi.

Beth'in annesi kızının baloya katılmasını çok istemişti ama korkunç bir ironi vardı ki o yıl kimsenin balosu olmayacaktı.

Ben de bir randevu ayarlamıştım. Balo iptal edildikten ve Beth'le olanlardan sonra çocukla konuşmayı bıraktım.

İlk çöküşümü o sıralarda yaşadım. Akıl sağlığımın ne kadar bozulduğunu fark etmemiştim. Bir ceset bulmanın herkesi etkileyeceğinden eminim. En iyi arkadaşınızın cansız bedenini bulmak ise bambaşka bir seviyeydi.

Beth'i suda bulduğum günü hala hatırlayabiliyorum. Her ne kadar olanları hayal etsem de, bazen onu bulduğumda altın dostluk kolyesini takmadığını unutuyorum. Bu sadece beynimin yaptığı acımasız bir şaka.

Kolyesine ne olduğunu hiç öğrenemedim. Yatak odasında olduğunu sanıyordum. Annesine onu gömmek için tabutuna koyup koyamayacaklarını sordum ama Linda onu bulamadığını söyledi.

Orada olması gerekiyordu, eminim. Başka nerede olabilir ki? Onu bulmak için evlerini kendim aramak istedim. Öürken bile bunu takması ya da en azından yanında bulundurması doğru görünüyordu. Onun yerine ikimizin bir fotoğrafıyla yetindim. Kolye için kullandığı fotoğrafın aynısıydı.

Kolyemi Beth'le birlikte gömmeyi düşündüm ama bir türlü bırakamadım. Bu fikirle uzun süre mücadele ettim. Kolyenin bugün nerede olduğunu bile söyleyemem.

Beth'in ölümünden kısa bir süre sonra Muskoka'dan ayrıldım ve Toronto'ya taşındım. Sosyal hizmet okumak için Toronto Üniversitesi'ne kaydoldum. Daha önce sosyal hizmetlere hiç ilgi duymamıştım ama Beth'in yapmak isteyeceği şeyi devam ettirmeyi ona borçlu olduğumu hissettim.

Yıllarca terapi gördükten sonra tüm bu olanlarla ilgili duygularımdan kurtulabileceğimi düşünmüştüm. Sanırım terapiye gitmek duygularınızı engellemiyor, sadece etkilerini azaltıyor. Dr. Albee'nin bana öğrettiği taşıma bandı egzersizini düşünüyorum. Birçok kez Beth'in ölüm paketini alma alıştırmaları yaptık. Ancak ilaçları aldıktan sonra beni o kadar etkilemedi.

Bir elimi karnıma, diğerini de mezar taşına koyuyorum. "Keşke şu anda beni görebilseydin," diyorum ince bir gülümsemeyle. "Keşke bebeğimi görebilseydin. Keşke burada olsaydın. Aynı yaşlarda bebeklerimiz olabilirdi. Çocuklarımız birbirlerini iyi tanırdı. Hatta belki bizim gibi en iyi arkadaş olurlardı." Başımı eğiyorum, bir gözyaşı daha oluşuyor.

Gülüyorum. "Kelly'nin artık benim komşum olduğunu bilsen komik bulurdun." Nedense Beth'le sanki oradaymış gibi konuşuyormuşum gibi davranmak kendimi daha iyi hissettiriyor. "O senin komşunken arkadaş olmuştunuz. Şimdi o benim ve keşke tekrar taşınabilsem, çok çok uzağa." Tekrar gülüyorum.

Allison'ın bugün çocuk mağazasında bana söylediklerini düşünüyorum. Ryan McDermott kendini öldürmüş. Kelly onu bulmuş.

Tıpkı benim Beth'i bulduğum gibi.

Bir nefes verdim. "Sanırım Kelly ve benim ortak bir noktamız var, değil mi?" Mezar taşına söylüyorum.

Acaba Beth o anda yanımda olsaydı bana ne cevap verirdi? Kelly'den bu kadar hoşlanmamamdan hep nefret ederdi. İkimizin iyi geçinmesini dilerdi. Öyle olmasını umardı. Muhtemelen üçümüzün çok iyi arkadaş olmasını dilemiştir.

Yine Kelly'yi düşündüm. Her nasılsa, sevdiği birinin ölümünün onu da etkilediğini bilmek, onunla empati kurmamı sağladı.

Kafamda onun hakkında ne uydurursam uydurayım, Kelly o kadar da kötü biri değildi. Gençken onunla iyi geçinememiş olabilirim. Aptalca nedenlerle onu kıskanmış olabilirim ama o bana karşı hiçbir zaman doğrudan kötü davranmadı. Şimdi bile, yetişkinler olarak, bana karşı hoşgörülü olmaktan başka bir şey yapmadı.

Dr. Albee'yi ve yaptığım terapiyi düşünüyorum. Kendime verdiğim emeği. Geçmişimden ders alamazsam her şey boşa gidecekmiş gibi hissediyordum. Gençliğimde beni en çok etkileyen şey güvensizliğimdi. Kelly'yi kıskanıyordum. Görünüşünü. Beth ile olan ilişkisini. Ryan McDermott'un onu seçmesini bile.

Bunların hiçbirisi beni daha az insan yapmadı ama nedense kendimi onunla kıyasladım ve küçük hissettim.

Şimdi bir yetişkin olarak ben de aynısını yapıyorum.

Beth'in mezar taşına veda edip mezarlıktan ayrılıyorum. Yol boyunca Kelly'yi düşündüm. Normalde bu tansiyonumu yükseltirdi ama şimdi değil.

Şimdi, yeni komşumdan kaçmamam gerektiğini anlıyorum. Kucaklamam gerekiyor. Onu.

Beth de bunu isterdi.

Evimin önüne park ettim ve onun evine baktım. Başımı eğiyorum, kendime çalışıyorum. Sonunda ayaklarımı Kelly'nin evine doğru ilerletip ön kapısına geliyorum. Zili çaldım ve sabırla bekledim. Köpeği Lady havlamaya başlıyor ve bir an için geri dönmeyi düşünüyorum, ta ki kapının açıldığını duyana kadar.

Kelly bana bakıyor, kafası karışmış.

"Selam," diyorum ona. Onun yanından geçip küçük bir masaya bakıyorum. Hemen Ryan ve Kelly'nin bir resmini ve bir vazoyu görüyorum. Fotoğrafta daha yaşlı görünüyor. Saçları hatırladığımdan çok daha kısa, ama yüzü hâlâ lisedeki kadar yakışıklı.

"Hey, Nora," diyor Kelly. "Yardımcı olabilir miyim?"

Doğru kelimeleri bulmak için bir an düşünerek başımı sallıyorum. Güzel mermer zemine, arkadaki büyük beyaz mutfığa ve açık konsept odanın etrafına serpiştirilmiş sayısız bitkiye bakıyorum.

"Evini bu şekilde dekore etmene bayıldım," diyorum. Bir bahane uydurup hemen gitmeyi düşünüyorum ama kendime kalmam gerektiğini söylüyorum.

Kelly geniş bir gülümsemeyle arkasına ve bana bakıyor. "Teşekkürler."

Sinirlerimin gerildiğini hissediyorum ama sormayı başarıyorum: "Bu akşam çay içeceğimizden bahsetmiştin. Yemekten sonra evime gelersen çok sevinirim. Seninle hasret gidermek isterim."

Kelly'nin gülümsemesi genişler.

OceanofPDF.com

Bölüm 22

Kelly

Bu mükemmel. Bowman'ların evine nasıl geri döneceğimi düşünürken Nora bir davetle kapımı çaldı.

Sadece yeniden gizli ajan rolü oynayıp dinleme cihazlarını almam gerekmiyor, aynı zamanda artık yeni ana planım da var.

Baştan sağlam bir plan oluşturma konusunda iyi değilim. Bu artık çok açık. Anlık düşünmem gerekiyor ki bu da şimdiye kadar çok işe yaradı.

Plan basit ama karmaşık. Kendimi, kişiliğimin farklı bölümleriyle dolu bir odada konuşurken ve planı bir general gibi sergilerken hayal ediyorum.

Amaç bu. Sonuç bu. İşte bu operasyonu tamamlayacağımız taktiksel yollar. Sınıfın önünde empatiyi temsil eden tarafımdan bir el havaya kalkıyor.

"Ya her konuda yanılıyorsan?"

Askeri general ben, bu kişiliği görmezden gelir. Elbette, yaptığım şeyin doğru, ahlaki bir şey olup olmadığını ve yapacak neyim kaldığını baştan sona merak ettim.

Öyle olduğunu biliyorum.

Nora başına gelen her şeyi hak ediyor.

Empati beni elini tekrar kaldırıyor. "O da hamile."

Kendimi yine görmezden geliyorum. Bu benim için önemli değil. Önemsiz olmalı.

Ayaklarımın dibinde oturan Lady'ye bakıyorum, sanki bana ne yapmam gerektiği konusunda bir cevap verebilirmiş gibi. Şimdi onun konuşma ve aptal planlarımı veto etme şansı vardı. Şimdi bu işi yapmamı engelleme ve ortaya çıkabilecek korkunç sonuçlardan kaçınma şansı vardı. Leydi bir an için başını kaldırıp bana baktı, sonra gözlerini kırpıştırarak tekrar indirdi ve uykusuna geri döndü.

Bence çok yardımcı oldunuz.

Kafamdaki planı parçalamaya devam ediyorum. Korkudan altıma sıçan tarafımı temsil eden kişiliğim dehşet içinde bağılıyor, "Ya yakalanırsak?"

Olabilir. Bu akşamki planı uygulayamayacağımı düşünürsem, istediğim zaman geri çekilebilirim.

Dinleme cihazlarını alıp evime, yani hayalimde artık karargâh olarak adlandırdığım yere koşabilirim. Yeni bir plan düşünebilirim. Daha güvenli bir şey.

Nora yakın zamanda gitmeyecek. Bunu yapmanın başka yolları da olabilir. Bir yerlerde hapiste çürümeyeceğimi garanti edecek yollar.

Nora ile o kadar meşguldüm ki oturup her şey ortaya çıkarsa ne olacağını düşünmedim. Ya keşfedilirse? Henüz çok kötü bir şey yapmadım. Tabii birinin evini dinlemeyi yasaları çiğnemek olarak görmüyorsanız.

Kahretsin.

Korkan benin görmezden gelinmesi zor güçlü yanları var. Şefkatli, empatik ben yokmuş gibi davranabilirim ama yakalanmak her şeyi mahveder.

Polis tarafından kelepçelenip bir arabaya sürüklenirken Nora'nın bana güldüğünü hayal edebiliyorum. Mahalledeki birkaç komşu deli dul kadının götürülüşünü izlemek için toplanırken kendimi tekmeleyip çılgılık atarken hayal ediyorum.

Bu gece işler iyi gitmezse, planı tamamen iptal edeceğim. Zaten yaptığım korkunç şeyleri temizlemek için ne gerekiyorsa yapacağım ve defolup gideceğim.

Belki bu arada şehir dışına da çıkarım. Eğer Nora'ya bir şey olmazsa, hayatımın geri kalanında onun yanında yaşayamayacağımı biliyorum. Bu dayanılmaz olurdu.

Muskoka'da Nora'ya yakın bir yerde yaşamaktansa kendimi öldürmeyi tercih ederim.

Bu yoğun bir düşünce. Biraz fazla.

Nefes veriyorum. Ryan'ı düşünmeden edemiyorum. Görüntüyü aklımdan çıkarmaya çalışıyorum.

Eğer Nora ile yapmak istediklerimi gerçekleştirmeye çalışırken yakalanırsam, kocamla olan her şey sorgulanabilir.

Gerçeği öğrenirlerse, hayatım sona erer.

Nora Bowman ile çay saati için hazırlanmaya devam ediyorum. Etkinlik için beyaz bir tişört ve kot pantolon giydim. Fazla makyaj yapmadım, daha doğal bir görünüm tercih ettim. Nora ile bağlantı kurmak ya da en azından onun bana bağlı olduğunu hissettirmek istiyorum, böylece yapmam gereken şeyi yapabilirim.

Gömme dolabıma giriyorum. Odanın büyüklüğü gülünç. Dolabım çocukluğumda sahip olduğum yatak odasından daha büyük. Ryan'ın kıyafetleri hala yarısını kaplıyor. Henüz onları bağışlamaya cesaret edemiyorum ama nedenini de bilmiyorum. Hayatıma devam etme zamanının geldiğini biliyorum.

Takım elbiselerinin arasından parmaklarımla geçerek sipariş ettiğim paketi sakladığım küçük rafa ulaşıyorum. Talimatları zaten birkaç kez dikkatlice okudum ama bir kez daha okudum. Beni tanırırsınız, bir hata yaparım ve her şey mahvolur.

Bu plan için çok düşündüm. Sadece bu geceyi atlatmak zorundayım. Yapmam gerekeni tamamlamak için bir yol bulmalıyım.

"Yakalanmayacağım," diyorum yüksek sesle. Bunu düşünerek derin bir nefes alıyorum.

Yatak odamdaki saate bakıyorum. Vakit neredeyse gelmişti. Küçük paketi çantama koyuyorum. Genelde küçük çantalar takarım ama bugün daha büyük bir şeye ihtiyacım var.

Bir tane almak zorundaydım çünkü çantalarımın hiçbirisi yanıma almam gereken her şeyi sığdıramazdı. Nora evine davet etmek için kapımı çaldıktan hemen sonra heyecanla dışarı koştum ve evde hiç olmadığı için bir çanta ve çay aldım.

Şehirde harika bir seçkisi olan yerel bir mağaza var. Hamile insanlar için en çok satan kitabın hangisi olduğunu sordum. Kasiyer birkaç tane gösterdi ve hepsini aldım. Odamda tek başıma iç geçirdim. Birinin ölümünü planlıyor olsam bile, elbette şehirdeki en iyi çayı almalıyım. Ayrıca ürünleriyle iyi uyum sağlayacak harika bisküviler de vardı. Onlardan da birkaç poşet aldım.

İhtiyacım olan şeyleri alıp eve döndükten ve paketin üzerindeki talimatları defalarca okuduktan sonra Nora'nın evinde neler olup bittiğini dinledim. Saatlerce ofisimde oturmuş ve konuşulanları dinlemiş olmalıyım.

Hiçbir şey işe yaramadı. Nora kocasına benimle çay içmekten bahsetti. Jameson, eski bir arkadaşıyla yeniden bağlantı kurmaya çalıştığı için mutlu olduğunu söyledi.

Eski dost mu? Bunu söylediğinde neredeyse kahkahalarla gülüyordum. Ardından gelenler beni neredeyse daha çok güldürdü.

"Pek yakın değildik," diye itiraf etti Nora kocasına, "ama insanlar değişir. Kelly'yi daha iyi tanımalıyım."

İnanamayarak başımı salladım.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

Kelly

Kapıyı gergin bir şekilde çalıyorum. Bana doğru gelen ayak seslerini duyduğumda, ne yaptığım ile ilgili hislerimden sıyrılıp sahte bir gülümseme takınıyorum.

Nora kapıyı açar ve değişiklik olsun diye kendi gülümsemesini paylaşır. Daha önce de bana gülümsemişti ama bu seferki gerçek gibi.

"Hey, güzelim!" Heyecanla söyledim. İçeri giriyorum ve ona sarılıyorum. "Beni davet ettiğin için çok mutluyum." Çantayı önünde sallıyorum. "Şehirdeki bu şirin dükkândan özel çay aldım. Burayı çok seveceksin. Ana caddenin hemen üzerinde."

"Teşekkürler!" Nora beklemediğim bir coşkuyla şöyle diyor. "Hadi gel içeri."

Evlerinin ne kadar güzel görüldüğüne dair yorum yapıyorum. "Her şey Nora'nın eseri," diyor Jameson koridordan gelirken.

"Tekrar merhaba," diyorum ona. Tokalaşmak için eliyle işaret etti, ben de el salladım.

onu uzaklaştırdı. "Biriyle üçüncü karşılaşmamdan sonra sarılıyorum." Çabucak kucaklaşıyoruz. Dokunduğumuz o kısacık anda bile onun kaya gibi sert vücudunu hissedebiliyorum. Nora şanslı bir kız. Jameson gülüyor.

Değişiklik olsun diye flaman olmayan lacivert bir elbise gömleği ve güzel bir gri pantolon giydiğini fark etmeden edemiyorum. Bu kıyafet bronz tenine çok yakışmış. Gömleğinin cebinde uzun bir puro duruyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Ona soruyorum. Lütfen evet de. Lütfen, lütfen. Bugün yapmam gerekenleri yakalanmadan nasıl yapacağımı düşünmek yeterince zor, ama evin erkeği evde değilse daha fazla fırsatım olabilir.

"Bu gece buralarda takılıyorum ama merak etme, kız kıza vakit geçirmene engel olmayacağım," diyor şakacı bir şekilde. "Ben pek çay seven biri değilim. Bir bira içip dışarıda oturmayı planlıyorum. Siz de arayı kapatırsınız."

Lanet olsun.

"Bu harika," diyorum gülümseyerek. "Dinlenmek için çok güzel bir arka bahçe. Şehirde harika bir bira fabrikası arıyorsan Schmitt's diye bir yer var. Kulağa komik geliyor ama herkes biralarına bayılıyor. Ahududu

aromalı olanı benim favorimdir."

"Teşekkürler," diyor. Buzdolabına gidip bir şişe alıyor ve bize doğru kaldırıyor. "Çaya ve biraya." Veranda kapısını açıyor ve dışarı çıkıp havuz kenarındaki plaj sandalyesine oturuyor.

Nora yanımda duruyor, başını sallıyor. "Eskiden Küba purolarının kokusuna bayılırdım ama hamile kaldığımdan beri dayanamıyorum. Hâlâ sigara içiyor musun?"

Başımı salladım. "Pek sayılmaz. Ryan ve ben birkaç yıl önce birlikte işi bıraktık. O da büyük bir puro adamıydı... Kocalarımız muhtemelen iyi anlaşırdı."

Bu fikirden nefret etsem de, muhtemelen doğrudur. Ryan rahat bir insandı. Sosyal bir adamdı. Lisedeki maskaralıklarına rağmen, aptal ergenlik dönemini atlattığında pek çok insan onu sevdi, hatta daha önce ondan nefret edenler bile oldu.

"İşte, bunu ben alayım," diyor Nora, çantamı kaparak. O tekrar hafifçe çekene kadar önce yüzümü buruşturuyorum. "Senin için ön dolaba koyayım."

Planım şimdiden cehenneme dönmeye başladı. "Çok teşekkürler."

Eğer zihnimde tekrar bir toplantı düzenleseydim, çoklu kişilikler benim planım yerine bir devrim gerçekleştiriyor olacaktı.

"Çaydanlığı paketinden çıkardın mı?" diye sordum. "Geri dönüp benimkini alabilir miyim?" Yine de bir yanım evde kalmak isteyebilir. Benim evim çok daha güvenli. Şu anda düşman bölgesindeyim ve biraz bunalmış hissediyorum. "Hayır, sorun değil," diyor Nora gülümseyerek. Mutfâğa doğru yürür, alt dolaplara doğru eğilir ve bir çaydanlık alır. İçine koyuyor

Musluktan biraz su alıp ocağın üzerine koyar.

Musluk suyunu gördüğümde neredeyse ağlayacağım. Tüm içeceklerim için arıtılmış su kullanmayı seviyorum. Kasaba suyu çok iğrenç görünüyor. Normalde bir şey söyledim ama bu gece onu kızdırmamak ya da rahatsız etmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Bilin bakalım kime rastladım?" Nora soruyor. Cevap vermeden önce bir an bekler. "Allison Graham."

"Beth'in kız kardeşi," diyorum gülümseyerek. "Bugünlerde onunla pek konuşmuyorum ama zaman zaman kasabada görüyorum. Onun da senin gibi fırında bir tane olduğunu fark ettim." Gülüyorum.

Nora gülümsüyor. "Evet, bir kız olduğunu söyledi." Tezgâha oturuyor ve ona katılmam için eliyle işaret ediyor.

Bir parçam şaşırdı. Nora'nın bana karşı hiç bu kadar misafirperver olduğunu sanmıyorum. Hiç arkadaş canlısı değildi. En başından beri benden nefret ettiğini düşünmüştüm.

Onunla tanıştığım gün. Ne zaman onun yanında olsam havada bir gerilim vardı.

"Sanırım bir bebek arkadaşın olacak," diyorum gülümseyerek. "Yeni doğmuş bir bebeği olan tanıdık birinin olması güzel olacak."

Başını sallıyor. "Başta endişelendim, çünkü biliyorsun, o Beth'in kız kardeşi. Onu görmek için plan yaptığım için neredeyse kendimi suçlu hissediyordum."

Eminim öyledir, sanırım.

"Yine de ona yetişmenin yanlış bir tarafı yok," diyorum.

Tekrar başını sallar. "Eminim Beth bizi görebilseydi çok mutlu olurdu. Bugün ben de mezarlığı ziyaret ettim. Beth'i ziyaret etmek için. Buna ziyaret demek garip. Uzun zamandır onun mezar taşını görmemiştim."

"Nasıl geçti?" Söyleyecekleriyle gerçekten ilgileniyorum. "Zordu," diyor başını eğerek. "Zor. Tuhaf olan şehre geri döndü. Komşu olmamız çok tesadüfî. Allison'la tekrar bağlantı kurmam. Seninle yeniden bağlantı kurmak. Bu... Bilmiyorum. Bir yanım geri döndüğüm için mutlu, ama bir sürü duyguyu da harekete geçiriyor."

Başımı salladım. Nora'nın yeni komşum olduğunu öğrendiğimde de çok duygulanmıştım. Bu yüzden uykularım kaçtı. Beni tüketti. Karşımdaki kadına duyduğum nefret, en sağlıksız şekilde bir saplantıya dönüştü. Bu gece onu mahvetmek için buradayım ve onun hiçbir fikri yok ve buna rağmen onunla çay içiyorum, en iyi arkadaşmış gibi davranıyorum.

Bu kadına karşı beslediğim ciddi kötü niyete rağmen, gece ilerledikçe duygularımın nasıl değiştiğine şaşırıyorum. Ondan hâlâ hoşlanmıyorum ama öfkem yumuşuyor. Aslında sohbetimizden keyif almaya başladım.

Nora Toronto'da yaşarken şehirdeki değişiklikler hakkında durmadan konuşuyoruz. Deyim yerindeyse, olan biten her şeyi anlatıyorum. Liseden tanıdığımız insanları ve bugün neler yaptıklarını anlatırken Nora'nın yüz ifadelerini izlemekten keyif alıyorum.

Kim evli, kimin çocuğu var, kim boşanmış, kimin eşi onu aldatmış ve şu anda kim aldatıyor. Nora bunu yedi. Her kelimeye tutunuyor.

Ne olduğunu anlamadan iki saatten fazladır konuşuyoruz ve dışarısı zifiri karanlık. Jameson'ı arka bahçede zar zor görebiliyorum, tabii purosunu çekmezse ve kırmızı dumanı bir anlığına yakalamazsam. Taze bira almak için birkaç kez içeri girdi. Muhtemelen beşinci ya da altıncı birasını içiyor. Purosundan ve cep telefonundan memnun görünmesine rağmen, benim gitmemi beklerken ne kadar sabırsız olduğunu merak ediyorum.

Nora fincanını bitirirken, "Bu arada bu çay gerçekten harika," diyor. Ona biraz daha dokmeyi teklif ediyorum ve o da hemen kabul ediyor.

"Seni bir ara kasabaya alışverişe gtreeğim," diyorum. "Belki gitmişken şu Boot and Mittens mağazasına da uğrarız. Bebeğe bir şeyler almam lazım." Ben gülümsüyorum, o da gülümsüyor.

Birden bir suçluluk dalgasının beni vurduğunu hissettim. Onun karnındaki bebek için bir şeyler almak istemem gerçekti. Uzun zamandır arkadaşmışız gibi davranmak beni öyle olduğumuza inandırdı. Keşke ne planladığım hakkında bir fikri olsaydı.

Gerçekten ne kadar kötü bir insan haline geldiğimi sorguluyorum.

"Sandy'ye ne oldu?" Nora soruyor. "Onu hatırlıyor musun?"

Sandra Tallie? Onu en son ne zaman gördüğümü bile hatırlamıyorum."

"şey," diyorum gülümseyerek, "o artık kelimenin tam anlamıyla kanun." Gülüyorum. "Ne, polis memuru mu?"

Başımı salladım. "Evet, doğru. Uzun zamandır polis memuru. şehir merkezinde, Ana Cadde'de görev yapıyor. Üniforma ona çok yakışıyor. Bıçak geçirmez yelek ve yanındaki silah. zerinde çok doğal duruyor. Sanki polis olmak için doğmuş gibi."

Nora başını sallar. "Buna inanamıyorum. Ben gittiğimden beri kasabada bir sürü şey oldu. Annem bana orada burada bir şeyler anlatırdı. Yine de senin gibi Muskoka'nın nabzını tutamıyor."

"Herkesin işini bilmemeye çalışıyorum ama böyle şeyler oluyor." Bu doğruydı. Çok şey biliyorum. İstesem kasabada bir dedikodu dergisi aabilirdim. Bildiklerimle romanlar yazabilirdim.

Jameson veranda kapısını açtı ve içeri girdi. Ayaklarının üzerinde tkezliyor ve bize gülümsüyor. "Siz hanımlar bütün gece parti yaptınız," diyor gülerek. Ocağın saatine bakıyor. "Neredeyse on oldu."

Gülüyorum. "Görünüşe göre sen de bir düzine bira imişsin."

Nora ona bir bakış fırlatıyor ve ne düşündüğünü hemen anlayabiliyorum. "İmeyi bırak!"

Bu benim içime gelmez. Devam etmesi için onu cesaretlendirmeyi tercih ederim.

"Nora," diyor kelimeleri geveleyerek, "mükemmel bir isim buldum."

Nora sabırlı bir gülümsemeyle kocasına bakmadan önce bana sırtıyor. "Eğer oğlan olursa adını Todd koyarız."

"Todd mu?" diye tekrarlıyor gülerek. "Benim için fazla sade."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum. Tamam, sana bir kız ismi de takdim edeeğimi bilmekten gurur duyacaksın. Bella!"

Nora gözlerini kısıyor. "Güzel ama biz İtalyan değiliz." Gülüyorum. "Siz ikiniz çok tatlısınız."

Jameson alay ediyor ve vazgeçiyor. "Kim sandviç ister?" diye soruyor bize, mutfığa girerek. "Çok iyi salamlı ve peynirli yaparım." Nora ve ben bakışlarımızı paylaşıyoruz ve ikimizin de ilgilenmediğini hemen anlıyorum. "Alan yok, tamam." Buzdolabını açıyor ve eşyaları çıkarmaya başlıyor. Yüksek sesle iç geçiriyor. "Ve... saçmalık yok. Tatlım-"

Nora bana gülümseyerek, "Yarın sana biraz getiririm," diyor. "Hangi yetişkin adam salamlı sandviç sever ki?" Gülüyorum.

Jameson da öyle. "Ben benimkini mayonez, marul ve soğanla süslüyorum." Şef öpücüğü hareketi yapıyor.

"Gordon Ramsay çok etkilenirdi," diyorum. Üçümüz de gülüyoruz.

Jameson bir Ziploc poşeti çıkarıp arkasındaki tezgahın üzerinde açtı. Nora. "Sadece dilimlenmiş tavuk göğsü. Sanırım idare eder." Paketi açıyor ve ince bir parçayı eline alıyor. "Sağlıklı bir tavuklu sandviç istemediğinize emin misiniz hanımlar?"

Nora aniden ağzını kapatır ve tek kelime etmeden koridordan aşağı koşar.

Jameson hemen omuzlarını düşürür. "Oh, kahretsın."

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Ugh," diyor Jameson, çoğunlukla kendi kendine. Bana cevap vermeden önce birasından bir yudum alıyor. "Tavuk."

"Tavuk mu?"

"Nedendir bilinmez, her türlü tavuğa karşı kötü bir hamilelik reaksiyonu gösteriyor. Tabii ki, tavuğu severim. Bunu yaptığımı inanamıyorum. Ona ne olduğunu bildiğim için sadece o evde yokken kullanıyorum." Jameson arkasındaki dolabı açıp bir bardak alıyor. İçine su doldurur ve koridorda yürür. "Hemen döneceğim."

Koridorda yankılanan hafif kusma seslerini duyabiliyorum. Karısıyla bu şekilde ilgilenmesini izlemek neredeyse çok tatlı.

Yine de arıtılmış su kullansaydı muhtemelen daha iyi bir jest olurdu. Belki geri döndüğünde ona bu ipucunu veririm.

Ben olsaydım Ryan'ın nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Kendimi daha iyi hissetmem için elinde suyla peşimden koşar mıydı?

Hemen düşüncelerimden sıyrılıp elimdeki fırsatın farkına varıyorum ve neden burada olduğumu hatırlıyorum. Hızla ön dolaba gidip çantamı alıyorum. Koridora bakıyorum ve Nora'nın banyodaki sesini hâlâ duyabiliyorum. I

Evde olsaydım, banyo böceğini dinlerken duyacağım korkunç sesleri neredeyse hayal edebiliyorum.

Hemen mutfağa dönüp masaya oturuyorum ve ellerimle masanın altını karıştırıyorum. Yine de dinleme cihazını bulamıyorum. İçten içe çıldırıyorum.

Masanın bu tarafına koyduğuma eminim. Yanılıyor muyum? Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp altına bakmak üzereydim ki koridordan gelen ayak seslerini duydum.

"O iyi," diyor Jameson gülümseyerek. "Çay randevusunu mahvettiğim için özür dilerim." Nora ve benim yediğimiz bisküvi tabağına bakıyor ve bir tane alıyor. Bir ısırik aldı ve gözleri büyüdü. "Bunlar harika!"

"Kasabadan geliyorlar," diyorum gülerek. Parmaklarım masanın altında gezinirken Jameson'la göz teması kurmaya çalışıyorum.

Nerede o? Düştü mü? Yerde bir yerde mi?

"Nora şu anda biraz kendinden geçmiş durumda," diyor Jameson. "Kendini çok kötü hissediyor ama bazen böyle bir kasma seansından sonra dinlenmek ister. Sanırım buraya gelmeye utanıyor, çünkü az önce banyoda yaptığı her şeyi duyduğunuza eminim."

İçimde panik var. Ne cihazları geri alabildim ne de çantamdaki paketle ilgilenemedim. Henüz ayrılamam.

Belki de bu bir işarettir. Planladığım her şeyi durdurmam için bir uyarı. Eve gitmem için. Bir satış tabelası as ve şehirden taşın. Başka bir yerde çok daha mutlu olurum.

Elim küçük ve yuvarlak bir şeye dokunduğunda aniden gülümsüyorum. Cihazı bulduğumu hemen anladım. Çantamı kapıp açıyorum, içine yerleştiriyorum ve biraz dudak nemlendiricisi alıyorum. Dudaklarıma sürüyorum ve tekrar içine koyup fermuarını kapatıyorum.

"Çok anlaşılabilir bir durum," diyorum. "Umarım kendini daha iyi hisseder." Tam kalkıp gitmek üzereydim ki Jameson masada karşıma oturdu.

"Yani," diyor, kelimeleri hafifçe geveleyerek, "Nora'yı lisede oldukça iyi tanıyordun."

Başımı salladım. "Son sınıfta arkadaşlık, evet."

O da başıyla onaylıyor. "Yani onun arkadaşı Beth'i tanıyor olmalısın? Beth Graham?"

Yüzümdeki gülümseme kayboluyor. "Yaptım. Çok yakındık." Tekrar başını salladı. "Görünüşe göre, o ve Nora da öyleymiş." "Öyleydiler."

"Onun için endişeleniyorum. Kazanın olduğu kasabaya geri dönmek..."
Sandalyemde doğruldum. "Olanlar hakkında sana tam olarak ne anlattı?"

Kaşları bir an için kalkıyor. "Kulağa korkunç geliyordu. Arkadaşı Beth kendini öldürmüş. Cesedini gölde bulmuş. Olayları iyi karşılıyor gibi görünüyor. Kasabaya döndüğünden beri bana bu konuda hiçbir şey söylemedi. Ben sadece, bilirsin, endişeleniyorum."

"Doğru," diyorum. Keşke gerçeğı bilseydi.

"Görünüşe göre, bir çocuk yüzünden kendini öldürmüş."

Dişlerimi sıkıyorum ama gülümsüyorum. "Çocuğun adı neydi?"

"Kendimi çok kötü hissediyorum. Nora bana olanları kaç kez anlattı. Her ayrıntıyı hatırlamam gerekirdi... Ama hatırlamıyorum." "Sana benim hakkımda çok şey anlattı mı?"

"Hayır, pek sayılmaz." Jameson gülümser. "Bu geceyi mahvettiğim için tekrar özür dilerim. Komşu olmamıza rağmen, ön kapılarımız arasında biraz mesafe var. Dışarısı oldukça karanlık. Seni eve bırakmamı ister misin?"

Gülümsüyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bana bir bira ya da varsa daha sert bir şey doldurmanı tercih ederim." Ona gülümsüyorum. Bana cevap vermiyor. "İkimize de birer shot doldur, sana Nora'nın lisede nasıl biri olduğunu anlatayım."

Bölüm 24

Nora

Berbat hissediyorum. Gece mahvoldu. Hepsi tavuk yüzünden.

Bu kelimeyi düşünmek midemi bulandırıyor. Elimi karnıma koyuyorum, içindeki bebeği yatıştırıyorum. Merak etme, diyorum. Korkunç tavuk bizden uzakta.

Vücudumun kümes hayvanlarına karşı bu kadar tahammülsüz olduğuna inanamıyorum. Bir zamanlar çok severdim. Tavuk butları çok sulu olabiliyordu. Kanatlar harikaydı.

Ugh.

Şu anda içimdeki küçük şeyin herhangi bir tavuk yemeği düşüncesiyle çıldırdığını bilmek için ultrasona ihtiyacım yok.

Kelly ile olan gece de çok iyi gidiyordu.

Onunla hiç bu kadar uzun süre yalnız konuşmamıştım. Bu geceye kadar Beth'in onda ne bulduğunu hiç anlamamıştım. Onda esrarengiz bir şeyler var. Bir sonraki söyleyeceği şeyi duymak istiyorsunuz çünkü ya komik ya da dehşet verici olacak.

Kelly ile geçirdiğim bir gecede öğrendiğim dedikodu miktarı şaşırtıcı. Şehirdeki herkesin ne yaptığını biliyormuşum gibi hissediyorum.

Kendimi tavuk düşüncelerinden ve kokusundan kurtardıktan sonra yatak odamda saklanıyorum. Jameson elindeki suyla beni rahatlatmak için yakınımda duruyor. Kendimi daha iyi hissetmeye başladığımda teklifini kabul ediyorum ve yatağa giriyorum. Sadece dinlenmeye ihtiyacım var. Saat tam olarak geç sayılmaz ama zaten çoğu gece saat ondan sonra ayakta kalmaya alışık değilim.

Gençken tam bir gece kuşuydum. Beth ve ben geç saatlere kadar telefonda konuşurduk.

Kelly'nin benim hakkımda ne düşündüğünü hayal ediyorum. Bu kadar erken yattığım için ezik miyim? Belki de böyle düşünmüyordur. Eminim çocuğu olan arkadaşları vardır. Kendisi deneyimlememiş olsa bile, içinde büyüyen bir bebek varken bir vücudun geçirebileceği değişiklikleri fark ediyor olmalı.

Onunla kocası Ryan hakkında konuşmak istiyorum. Ben onun hayatı hakkında bir şeyler bilirken o herkesin dedikodusunu yapıyor.

Benimle paylaşmadığı bir şey.

Kocasını öldürmüş. Cesedini bulmuş.

Ne korkunç bir şey oldu. Çok arkadaş canlısı ve hayat dolu görünüyor, bu arada ruh eşi kendi hayatına son verdi.

Eğer Jameson'a bir şey olursa, Kelly gibi adımlarımda hiç heyecan olmazdı. Muhtemelen sefil hayatımın geri kalanında bir gözyaşı ve sümük yumağına dönüşürdüm.

Benim gibi huzura kavuşmak için yıllarca terapi görmesi bile gerekmedi. İlaç da kullanmadı.

Bunu varsaymamalıyım.

Bildiğim kadarıyla her hafta bir terapistle gidiyor ve ödeme karşılığında onlara düzenli olarak hasır sepetler hediye ediyor.

Jameson'a Kelly'ye gecenin geri kalanında dinleneceğimi söylemesini söyledim. İçimden gelen yıkımdan sonra oraya geri dönemem. Jameson gömleğimi lekeleyen pisliğe dikkat çekiyor.

Utanç verici. Sadece dinlenmek istiyorum.

Yatak da çok geniş ve yumuşak. Üzerinde rahatlamak çok kolay ve şimdiden gözlerimin uyku diyarına doğru kaymaya başladığını hissedebiliyorum.

Koridorun sonundan gelen kahkahalar gözlerimi açmamı sağlıyor. Ne kadar süredir dinlendiğimden emin değilim ama bir süre olduğunu varsayıyorum.

Kelly son çayını bitiriyor olmalı.

Jameson'ın onunla birlikte güldüğünü düşünüyorum. Genellikle kocamın Kelly ile yalnız kalması fikri yataktan fırlayıp koridorda çılgınca koşmam için yeterli olurdu.

Bu gece, her şey farklı hissettiriyor. Kelly'yi daha iyi tanımalıyım. Yıllar önce Beth'in onda ne gördüğünü görmeliyim ve bu kötü değildi.

Ona olan tüm kızgınlığım geçiyor gibi görünüyor. Bu gerçek bir arkadaşlığın başlangıcı olabilir mi? Beth, Kelly ile yakınlaşmamı istemişti. Ancak o gidince cesaretimi toplayıp bunu deneyebildim. Allison'ı düşünüyorum. Garip bir düşünce olduğunu biliyorum ama Allison ve Kelly ile yakın arkadaş olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Belki de üçümüz birlikte çok iyi arkadaş olabirdik.

Allison, kız kardeşi Beth'in yerine geçemezdi ama ironik olurdu.

Ne gündü ama.

Boots and Mittens'tan döndükten sonra Jameson'la ben de barıştık. Kavga için hemen özür diledi. Ben de özür diledim.

Onu yeni çocuk odasına götürürken elini tuttum ve uzun uzun konuştuk. Ona şifonyeri ve beşiği gösterdim. İkisini de çok sevdi.

Onu öptüm ve o da özrümü kabul etti.

Öpücüklerini kabul ettim, bu öpücükler dolaşan ellere dönüştü, bu da çok daha fazlasına. Yeni evimizde ilk kez seks yapmak için tuhaf bir yerdi. Yakında burası bebeğimizin odası olacaktı ama bugün vaftiz ettik.

Sanırım çok garip değil. Ne de olsa bebeğimiz seks sayesinde dünyaya geldi. Jameson ve benim paylaştığımız aşk, onun içimde var olmasının tek nedeni.

Çoğu zaman kendimi inanılmaz derecede hasta hissetmemin nedeni de bu. Elimi ağzıma götürüyorum ve tekrar tuvalete koşmayı düşünüyorum. Neyse ki kusma dürtüsü durdu. Bana böyle hissettiren şeyin ne olduğundan bile emin değilim.

Hamile olmak bazen çok anlamsız geliyor.

Koridorun aşağısından yine kahkahalar duyuyorum. Kelly çayını bitirmek için kesinlikle acele etmiyor.

Gözlerimi kapatıp rahatlamaya çalışıyorum.

Birden Beth'i düşündüm. Onu bulduğum sahili düşündüm. Zihnimi sakinleştirmeyi başardım. İstedğim son şey başka bir kabus. Birkaç derin nefes alıyorum ve kendimi uzun bir taşıma bandının yanında hayal ediyorum. Üzerimde yeşil bir ışık yanıyor ve bant hareket ediyor. İlk kutunun aşağı indiğini görüyorum.

Üzerinde "Baba" yazıyor. O pakete bakmadan bırakıyorum. Bazı paketler almaya değmez.

Bir sonrakinde "Kelly Van Patten" yazıyor. Yaklaştıkça, her zamanki kıskançlık ve öfke duyguları yok oluyor. Kutuyu elime alıyorum ve ona bağladığım bazı yeni duyguları hissetmeme izin veriyorum. Olası bir arkadaşlığın duyguları. Kutuyu tekrar kemerin üzerine koyuyorum ve gidişini izliyorum.

Döndüm ve bana doğru gelen başka bir kutu gördüm. Elizabeth Graham.

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştiriyorum. Kutuyu elime alıyorum ve bir süre ona bakıyorum. Başka kutular geçiyor. Birinde "Kötü anne olma korkusu" yazıyor. Ben Beth'inkine bakmaya devam ederken yanımdan geçip gidiyor. "Jameson beni gerçekten seviyor mu?" başka bir kutu.

Görebildiğim tek şey Beth'in paketi.

Nasıl olduğundan emin değilim ama uyku beni ele geçiriyor. Kendimi huzurlu hissediyorum. Bebek içimde dinleniyor. Annesine cehennemi yaşatmaktan yorulmuş olmalı. Sonunda vücudum rahatladı. Hem anne hem de bebek huzur içinde dinleniyor.

Ta ki boğazımdan aşağı sert bir his gelene kadar. Neredeyse öğürecektim ve öksürerek hemen doğruldum. Döndüm ve yatağa kustum.

Ugh. Ne yaptım ben? Uyurken hiç böyle kusmamıştım. Bu benim için yeni bir normal mi olacak? Daha da kötüsü, Jameson'ın yattığı tarafa kustum.

Karanlık odadan gelen bir ses başımı çevirmeme neden oluyor. Kapının gıcırdadığını ve bir rüzgârın ardından hızlı ayak seslerinin geldiğini duyuyorum.

Boğazımın arkası ağrıyor. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde birçok kez kustum ama hiçbirinde şu anda hissettiğim hissi yaşamadım.

"Jameson?" Seslendim.

Cevap yok. Komodine bakıyorum. Jameson bazen oraya benim için bir fincan bırakır. Bana başka bir tane getirmek için mi odaya geldi? Sadece az önceki yarı sarhoş olan var.

"Jameson?" Tekrar sesleniyorum. Cevap gelmeyince yavaşça ayağa kalkıyorum ve yatağın üzerinde yaptığım dağınıklığa bakarak yüzümü buruşturuyorum. Mide asidinin yatağı lekelemesini önlemek için hemen temizlemem gerekecek.

Yatak odasının kapısını açıyorum ve karanlık koridora bakıyorum. Sanırım koridorun sonunda bir gümbürtü duyuyorum.

Birden kendimi korku filmindeki bir kadın gibi hissettim. Neden boğazım bu kadar acıyor? Kocam neden yatakta değil? Yani, neyse ki değildi. Ona yapacağım şey yüzünden uyanmaktan pek mutlu olmazdı.

Yine kanepede mi yattı? Neden? Bugün öpüşüp barışmaktan fazlasını yaptık.

Koridordan aşağı inip fuayeye girdim. Ön kapı kapalı ama kapı kilitli değil. Kocamdan ne kadar da farklıydı. Neredeyse tüm yetişkinlik hayatı boyunca Toronto şehir merkezinde yaşadı. Gündüzleri kapılarını kilitleyen bir insandı. Muskoka'da insanların kapılarını hiç kilitlememesinin alışılmadık bir durum olmadığını söylediğinde şaşırmıştı.

Suç burada bir faktör değil. Bu, kasaba halkının gazetelerde okuduğu, ancak günlük yaşamlarında asla deneyimlemedikleri bir şeydir.

Kapıyı kilitledim ve kocama tekrar seslendim. Mutfığa gidip ışığı açıyorum. Jameson protesto için elini kaldırdı.

"Lütfen kapat şunu," demeyi başarıyor. Başını kaldırıyor ve bana bakıyor. "Hey, daha iyi hissediyor musun?" Geğiriyor ve yumruğuyla göğsüne vuruyor.

Masaya bakıyorum, yanında boş bir fincan ve shot bardağı ile yarısı boşalmış bir Jack Daniels şişesi var. Masanın karşısında ikinci bir bardak ve shot bardağı var.

Ön kapıya ve kocama baktım. "Kelly ile içiyor muydunuz?" Bana şaşkın şaşkın bakıyor. Kan basıncımın yükseldiğini hissedebiliyorum. Onu çay içmeye davet ediyorum ve ben yatakta hasta yatarken kocamla sert likör içmeye başlıyor.

Ben uyumaya çalışırken ikisinin kahkahalarını hatırlıyorum. "Ne yaptın iki-" Kendimi sakinleştiriyorum, öfkemin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum.

en iyi yanımda. Yatakta uyandığımda hissettiklerimi hatırlıyorum. Odada benimle birlikte biri var sanmıştım. Jameson olduğunu düşündüm ama o haliyle birkaç kelimeyi anlamlı bir şekilde bir araya getirmekte zorlanıyordu.

"Az önce yatak odamıza mı geldin?" Yine de anlamaya çalışarak soruyorum.

Derin bir nefes alır. "Sanırım... Ben buradaydım." "Kelly ne zaman gitti?"

Sanki onun hâlâ orada olduğunu düşündüğünü söylemek istercesine odaya bakıyor. "Neden onunla yalnız içiyordun?" diye sordum.

"Bir daha olmaz" d e r gibi bir yüz ifadesi takındı. Onu deşmiyorum.

Bir anlamı yok. Belli ki sarhoş.

"Ben yatmaya gidiyorum," diyor hırıltılı bir sesle. Ayağa kalkıyor ve yavaşça koridora doğru ilerliyor.

Girişin yanındaki yan pencereye doğru yürüdüm. Panjurların arasından Kelly'nin evine bakıyorum.

İçeride, evinin ön tarafına yakın bir yerde yanan bir ışık görüyorum. Kaldırımın etrafına ve dışarıdaki yolu ve kaldırımı aydınlatan sokak lambalarına bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Birden Kelly'nin evinin içindeki ışık sönüyor.

"Ah, tatlım!" Jameson koridorun sonundan sesleniyor.

Bölüm 25

Kelly

Başardım. Bir şekilde başardım.

Evime girip kapıyı arkamdan kapattığımda nefes nefese kalmıştım. Odasına girdiğimde neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Nedense elim boğazındayken bile uyumaya devam edeceğini düşünmüştüm, ne kadar saf olsam da.

Beni gördüğünü sanmıyorum. Görmemesi için dua ediyorum.

Belki de düşündüğüm kadar temiz kaçamadım.

Nora şu anda polisi arıyor olabilir. Kapımı çalan bir polis memuruna ne derdim?

Hiçbir şey yapmamak muhtemelen en iyi seçenek. Avukatımla mı konuşayım? Sanki cezai amaçlar için bir avukatım varmış gibi. Muhtemelen bu konuda proaktif davranmalıydım. Ryan'ın vasiyeti için kullandığım emlak avukatının pek işe yarayacağını sanmıyorum. Yine de bana doğru yolu gösterebilir.

Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ve antrenin ışığının hâlâ açık olduğunu korkuyla fark ediyorum. Hemen ışıkları kapatıyorum. Karanlıkta, Ryan'ın vazosunun bulunduğu masanın yanında bekliyorum.

Başardım, kendime söyledim.

Sadece ana hedefimi tamamlamakla kalmadım, aynı zamanda dinleme cihazlarını da ele geçirdim. Şu anda bu konuda biraz üzgünüm. Şu anda Nora'nın evinde neler olduğunu dinleyebilmeyi çok isterdim. Uyanık mı? Bir şeyden mi şüpheleniyor?

Pencereden evine bakıyorum ve neyse ki içerideki tüm ışıklar hala kapalı. Nimetlerimi sayıyorum.

Her şeyden paçayı kurtarmış olabilirim. Ben.

Ajan olmak için başvurma zamanı. Artık tam anlamıyla deneyimim var.

Bütün gece inanılmaz derecede sorunsuz geçti. Çoğunu Jameson'a borçluyum. Sabah bulantıları için de şükürler olsun!

Birkaç dilim şarküteri eti Nora'nın icabına baktı. Yatak odasına koştu ve gecenin geri kalanında iş göremedi.

Jameson'la nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. O bir şeylerden şüphelenmeden evde nasıl dolaşabiliyordum. Ne yapacağımdan emin değildim. Jameson'la

Zaten çakırkeyifti, bir içki istedim. İçki içmenin durumuma nasıl yardımcı olacağından emin değildim. Sadece benden gitmemi istemesini istemiyordum.

Neyse ki isteğimi kabul etti. Yaklaşık bir saat boyunca St. Joe's Lisesi'nden hikâyeler anlattım. Nora ile yaşadığım bazı anılardan bahsederken tüm dikkati bende idi. Ona biraz yalan söylediğimi kabul ediyorum. Beth ve benimle ilgili daha fazla hikâye anlatmış ve anlattıklarında onun yerine Nora'yı koymuş olabilirim. Ne de olsa sadece Nora ve benimle ilgili çok fazla anım yoktu.

Önemli değildi. Jameson söyleyeceğim her şeyi dinlemeye bayılıyor ve ben anlattıkça daha fazla içmeye razı oluyordu.

Bana asılıp asılmayacağını merak ediyordum. Birkaç kez sarhoş gözlerini göğüs hizama indirirken yakaladım. Ama aynı hızla tekrar gözlerime bakıyor ve genç karısının geçmişte nasıl biri olduğuyla ilgili başka bir soru soruyordu.

Jack Daniels'ı çıkardıktan sonra işler daha da zorlaştı. Sadece onun için değil, benim için de. Ben de çok içmiştim. Hikâyelerim daha da özensizleşti ve bazı şeyleri tamamen uydurmaya başlamış olabilirim. Eminim Jameson söylediğim her kelimeyi tam olarak hatırlamıyordur.

Bir ara tuvalete gitmem gerektiğini söyleyerek oradan ayrıldım. Neyse ki koridor mutfak alanından görünmüyor. Büyük bir bungalov için garip bir yerleşim planı. Koridorda neredeyse koşuyordum. Planım önce banyodan dinleme cihazını almak, sonra da Nora ile nasıl başa çıkacağımı bulmaktı.

Büyük çantamı yanıma almadığımı fark ettiğimde neredeyse kendimi tekmeleyecektim. Mutfığa geri döndüm. Jameson onu içmeye teşvik ettiğim içkiler yüzünden yorgun ve bitkin görünüyordu. Bana düzensiz bir gülümseme verdi.

"Çantamı unutmuşum," dedim gülümseyerek. O da güldü. "Kızlar ve tazelenmek, ha?"

Koridora geri koştum ama ana yatak odasından gelen hafif horlama sesini duyunca durdum. Kapı aralıktı. İçeriye baktım ve Nora'nın mışıl mışıl uyuduğunu gördüm.

Bu plan daha iyi bir şekilde bir araya gelemezdi.

Önce karyolanın arkasındaki cihazı aldım. Sonra çantamdan ihtiyacım olan her şeyi çıkardım. Ona yaklaştığımda, çubuğu yumuşak bir şekilde ağzına soktum ve hemen bir ses çıkardı ve dönerek uyandı.

Gözlerini açmasını beklemedim. Onun yerine neredeyse koşarak odasından çıktım ve hızla koridora geri döndüm. Jameson başını mutfak masasına dayamıştı.

Nora'nın gerçekten uyanıp uyanmadığından emin değildim. Şansım yaver giderse, tekrar uyuyacaktı.

"İyi geceler," dedim yeni içki arkadaşşıma. Jameson irkilmedi. Mutfağın ışığını kapattım ve hızla ayakkabılarımı giydim. Çıkarken ön kapıyı sessizce arkamdan kapattım.

Ben bir koşucuyum. Bunu seviyorum. Ciğerlerimi sonuna kadar zorladığımda hissettiğim duygudan keyif alıyorum. Yine de Bowman'ların evinden kaçarken kalbimin hiç bu kadar hızlı attığını hissetmemiştim. Ön kapımı kapatıp kilitlediğimde kalp krizi geçirecekmişim gibi hissettim.

Tek başıma içeri girene kadar Nora'nın evine dönüp bakmadım bile.

İşte o zaman aklıma geldi. Banyodaki dinleme cihazı. Başımın yan tarafına vurdum.

Ne kadar aptal olabilirim ki?

Bu gece kaç içki içtim? Jameson'a tuzak kurduğumu sanıyordum ama başımı belaya soktum.

Aptal banyo böceğini unuttuğuma inanamıyorum. Tabii ki, en işe yaramaz olanı almayı unuttuğumdu.

Şimdi onu almak için evlerine nasıl girebilirim?

Ben istemedim. Her şey ortaya çıkana kadar Nora'dan uzakta olmak istedim. Sonuçları alana kadar.

Çantamın içine bakıyorum ve şirketin bana verdiği kabın içinde sürüntü çubuğunu sakladığım Ziploc poşetini çıkarıyorum.

Pakette "Aile Genleri" yazıyordu. Toronto'dan orta ölçekli bir DNA şirketi idi.

Dinleme cihazları aracılığıyla bana bu fikri verdiği için Nora'ya teşekkür etmeliyim. O olmasaydı bunu asla düşünemezdim.

Çok ironik.

Yıllardır yaptıkları yanına kâr kaldı. Bu gece aldığım numuneye bakmak için elimdeki Ziploc poşetini kaldırıyorum.

Şimdi her zaman bildiğim şeyi kanıtlamak için ihtiyacım olan tüm kanıtlara sahibim. Beth'i Nora öldürdü.

Bölüm 26

Kelly

Önce

Okulun ilk günü

Neden benim ailem de herkes gibi boşanamıyor?

Korkunç bir düşünce ama Cheerios'larımı yerken, sabah okula gitmeden önce onların kavgasını dinlerken, bunu düşünmeden edemiyorum.

Muskoka Gölü'ndeki ilk sabahım, Toronto'da yaşadığım zamanlardaki çoğu sabah gibi, annemle babam arasında yükselen sesler ve gerginlikle doluydu.

Bugün ne hakkında tartıştıklarına dair hiçbir fikrim yok. Bu kasabaya taşınmalarıyla ilgili bir şey. Satın aldıkları eski evle ve tadilatın beklediklerinden daha pahalıya mal olmasıyla ilgili bir şey.

Kulaklığım takılıyken söyledikleri her şey Charlie Brown'ın öğretmen seslerine benziyor. Sadece bir çizgi filmde daha fazla öfkeyle hareket ediyorlar ve televizyonda söyleyemeyecekleri çok daha fazla dört harfli kelime var.

İşaret parmağının kullanımı annem tarafından özellikle ağırdır.

Bu kasabaya daha rahat bir yaşam için taşınmamış mıydık? Taşındığımızı söylediklerinde bana sattıkları saçmalık buydu.

Liseden mezun olmama bir aydan biraz fazla bir süre kalmışken beni alıp götürüyorlar mı? Okul beni bu kadar geç bir dönemde nasıl öğrenci olarak kabul etti?

Muhtemelen babamın parasıyla bir ilgisi vardır. Para, ne kadar zor görünürse görünsün işleri kolaylaştırabilir.

Sanırım yeni evdeki tadilat için yeterli bütçe ayırmayı unuttu. Babamın çok parası olsa da, her şeyin onun bütçesine uyması gerekiyor.

Ugh. Sırf onlardan uzaklaşmak için bu sabah evden çıkmak için sabırsızlanıyorum.

Bugün St. Joseph Katolik Lisesi'ndeki ilk günüm olacak. Şimdiden nefret ettim. Devlet okulundan Katolik okuluna gelmekten nefret ediyorum. Okul üniforması giymek zorundayım. Belli bir şekilde giyinmem gerektiği söylendi. En azından müdür geçen haftaki toplantımızda bana okulun neyle ilgili olduğunu açıklarken böyle söyledi.

Dürüstlük, onur, falan filan. Okulun bitmesine bir ay kaldı, lütfen mezun olmama izin verir misiniz, böylece hayatıma devam edebilirim?

Babam ayaklarını yere vurur, bu sinirlendiğinde beni her zaman rahatsız eden bir şeydir. Bunu yaptığında gözümün önüne bakkaldan istediği enayiye alamayan bir çocuk geliyor.

Okulun yakında başlayacağını farkındayım, her ne kadar bunu doğrulamak için bir saat asmamış ya da soba zamanlayıcısını düzgün bir şekilde ayarlamamış olsak da. Oraya götürülme şansımın çok az olduğunu da fark ediyorum. Sormaya zahmet etmiyorum.

Annem kollarını kavuşturmuş, babamın ona söylediği bir şeyi başıyla onaylıyor. Bir an için kulaklığımı indiriyorum.

"Güle güle anne. Güle güle baba."

Yüzleri öfke ve hiddetle doluyken, bana baktıklarında sevgi dolu ebeveyn moduna geçiyorlar.

"Hoşça kal tatlım," diye sesleniyor babam.

"İlk günün iyi geçsin," diyor annem.

Nasıl bu kadar sahte olabiliyorlar? Bir gün hepimizin ebeveynlerimiz olacağına dair korkunç bir söz vardır. Bu ne büyük bir kabus olurdu!

Sesleri daha da yükselirken sırt çantamı omzuma atıyorum. Yeni evimden dışarı çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Dışarıdan bile birbirlerine havlamalarını duyabiliyorum. Çimlerini biçmekte olan yaşlı kapı komşuma gülümsüyorum. Bana garip garip bakıyor, sanki "Evinde neler oluyor?" diye sorar gibi.

Bu yaştaki bir vatandaş bile annemle babamın tartışmalarını duyabiliyor. Ben de gülümsüyorum ve ona mutlu sabahlar diliyorum.

Cadde boyunca okula doğru yürümeye başladım. Bir gün önce babam beni kasabada gezdirmişti. Burada kaybolmamak oldukça kolay. Toronto gibi büyük bir şehirde, bu kolayca olabilir.

Burada değil.

Kasabanın şehir merkezinde sadece birkaç mağaza, bir polis departmanı ve küçük, acınası bir alışveriş merkezi var. Okul evden sadece birkaç blok ötede ve bulunduğum bloktan büyük binanın çatısını görebiliyorum.

Arkamı dönüyorum ve benimle aynı yöne yürüyen esmer bir kız görüyorum. O da aynı üniformayı giyiyordu. Benim yaşlarımda görünüyor, iri mavi gözleri var. Gerçi benimkiler kadar mavi değil.

Bana el sallıyor. Ben de gülümsüyorum ama hızla dönüp yürümeye devam ediyorum. Muhtemelen Üçüncü Dünya Savaşı'nın benim evimde de yaşandığını duymuştur. Bu çok utanç verici.

Ailem neden buraya taşındı? Neden onlarla gelmeyi kabul ettim?

On sekiz yaşındayım. Toronto'da kalabilirdim. Aileme lisenin sonuna kadar bir arkadaşımınla yaşayıp yaşayamayacağımı sordum ama beni reddettiler.

Sanırım ailem bana güvenmiyor ve ben de onları suçlayamam. Onların kurallarına uyma konusunda hiç iyi olmadım.

Erkek arkadaş yok kuralı sürekli çiğneniyordu. Babam derslerime odaklanmamı istiyordu. Kötü bir öğrenci değildim ama iyi de değildim. Aptal da değildim. Kendimi zorlasaydım muhtemelen başarılı olabilirdim, ama bunu nadiren yapardım.

Yine de kendimi yakışıklı erkeklere yönelttim. Bu kesinlikle bir ders kitabından daha eğlenceliydi.

Toronto'da geride bıraktığım bir şey daha vardı, bir erkek arkadaş. Sadece birkaç aydır çıkıyorduk ama benim için bu bir rekordu. Adı Tom'du. Tom Enthroned. O artık yokmuş gibi konuşuyorum. Olmasa da olur. Onu arayacağımı söyledim ama buraya taşınırken ilgimi kaybettiğimi hissediyorum.

Uzun mesafeli bir ilişki aklımda olan bir şey değil.

Aramızda özel bir şey olmuş gibi değildi. Ailemin bilmekten mutlu olacağı bir şey, eğer onlara söyleseydim, V kartımın hala bende olduğuydu.

Muhtemelen beni tanıyan birçok kişi bakire olduğumu öğrendiğinde şaşıracaktır. Erkeklere karşı güçlü hislerim vardı ama özel bir şey değildi. Ne beklediğimden emin değilim ama bu Tom Enthroned değildi.

Okula gittiğimde doğrudan müdürün odasına gittim. Okul yılının bitmesine bu kadar az zaman kala bana hangi dersi vereceklerine karar vermeleri gerektiğini söylediler. İngilizce olacağını öğrendim.

Sınıfa geldiğimde, Bay Johnson adında bir öğretmen beni tanıtıyor. Bir grup öğrenciyle bu şekilde karşılaşmak, bir öğretmen tarafından takdir edilmek cehennem gibi garip.

Sınıfın arkasındaki çocuklar neredeyse bir aslan sürüsü gibi görünüyorlar ve ben de taze bir et parçasıyım. Özellikle bir çocuk dikkatimi çekiyor. Giydiği üniversite ceketini nedeniyle bir tür spor takımında olduğunu varsayıyorum. Ona ince bir gülümseme veriyorum ve o da hemen gülümsüyor.

Belki de Muskoka Gölü o kadar da kötü değildir.

Bay Johnson bana oturacak bir yer bulmamı söylediğinde odaya bakıyorum. Biraz önce gördüğüm kızın görene kadar çocukların yanına oturmak istiyordum.

önce arkamdaki caddede yürüyordu.

Yanına oturdum ve kendini tanıttı. Adı Beth. O kendini tanıtırken, bir parmağın sırtıma girdiğini hissediyorum. Bir an için beni kızdırmaya çalışan çocuklardan biri olduğunu düşünüyorum.

Arkamı döndüğümde başka bir kız görünce şaşırdım.

"Merhaba, ben Nora," diyor. Ben de ona gülümseyip kendimi tanıtıyorum, ancak bana dokunduğu yerden dolayı sırtımda hâlâ acı hissediyorum.

Günün geri kalanı olaysız geçti. Koridorda yürürken İngilizce sınıfından aynı çocuğu görüyorum. Gözlerimiz tekrar buluştu ve yüzümün kızardığını hissettim.

Zavallı Tom Enthroned. Onu çoktan tamamen unutmuş gibiyim.

Okuldan sonra Beth'i önümdeki caddede yürürken görüyorum.

"Hey," diye seslendim ona. Durdu ve bana yetişmek için bekledi.

"Beth, değil mi?"

Başını salladı. "Evet, doğru. Şu ana kadar Muskoka'yı nasıl buldun?"

İçimi çektim. "Manzara çok güzel ama burada pek bir şey olmuyormuş gibi görünüyor."

Beth gülüyor. Beth, "Muskoka Gölü'nde yaşamamanın nasıl bir şey olduğu hakkında zaten iyi bir fikriniz var gibi görünüyor, ancak kasabayı daha iyi tanımanıza yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım" diyor.

Beth Graham'ın çok tatlı biri olduğunu hemen söyleyebilirim. Nazik bir insan. Birinin kolayca arkadaş olabileceği türden bir kız.

Gülümsedim ve başımı salladım. "Teşekkürler, bunu çok isterim."

Bölüm 27

Kelly

Planı

Sunuyor

Neredeyse bütün gece yatakta dönüp duruyorum.

Bu akşam olanları düşündükçe kendimi zor tutuyorum.

Uyurken Nora'nın ağzından tam anlamıyla örnek aldım. DNA'sını topladım. Yarın, laboratuvara götürmek için Toronto'ya biraz yolum var. Her şeyi önceden ayarladım bile.

Şirketle konuştum ve sonuçları hızlandırmak için fahiş bir ücret ödedim. Normalde bu işlem bir ay kadar sürerdi, ancak laboratuvarın müdürüyle konuştum, neden erken yapılması gerektiğine dair çılgınca bir neden uydurdum ve mümkün olan en kısa sürede yapılması için ona üç katı fiyat teklif ettim.

Para her sorunu çözebilir. Yönetici teklifi memnuniyetle kabul etti, böylece DNA soyağacı sonuçlarımı gelecek haftaki büyük aile toplantım için hazırlayabilecektim, tabii ki bu gerçek değildi.

Family Genes'in laboratuvarı Nora'nın örneğini test ettiğinde, bu örnek onun tüm geçmişinin haritasını çıkarmak için kullanılacak. Atalarının mirasını öğrenecek, etnik kökeninin ne olduğunu anlayacak ve aile ağacını diğerleriyle ilişkilendirecek.

Ancak bu DNA veri tabanları bundan çok daha fazlası. Geçenlerde bir seri katilin, veritabanında bir aile üyesinden alınan DNA'nın bir cinayette bulunan DNA ile eşleşmesi nedeniyle yakalandığını okudum.

Golden State Katili 1970'ler ve 80'lerde on üç cinayet ve elliden fazla tecavüz gerçekleştirmiş ve 2018'de Joseph James DeAngelo adında yaşlı bir adam bu suçlardan tutuklanana kadar çoğunlukla paçayı kurtarmıştı. Eski bir polisti ve şüphe çekmiyordu.

23andMe adlı bir DNA soyağacı şirketi DeAngelo'nun bir akrabasından DNA örneği alana kadar Golden State Katili'nin asla yakalanamayacağı düşünülüyordu. Kaydedilen bu DNA ile polis, suç mahallerinde bulunan DNA arasında bağlantı kurmayı başardı ve Golden State Katili adalete teslim edildi.

Şimdi ölene kadar bir hapisane hücresinde çürüyecek.

Gerçeğin ortaya çıkmasının onlarca yıl sürmesi çok kötü. Şimdiye kadar, katil yaşlı bir vatandaşı.

Nora altın yıllarının tadını Joseph James DeAngelo kadar çıkaramayacaktı. DNA'sı doğrulandığında ve Beth'in tırnaklarının altında bulunan deriyle eşleştğinde, önünde yatması gereken çok fazla hapis cezası olacaktı.

Arkadaşımın cinayetini çözecektim. Beth'in ailesi kızlarına gerçekten ne olduğunu öğrenerek huzur bulacaktı.

Beth'in boğulması bir kaza değildi.

Nora'nın cesaretine inanamıyorum. Bugün Allison Graham ile konuştu. Bu kadın kendisiyle nasıl yaşayabiliyor?

Sandy Tallie'nin Nora'yı evinde tutukladığını hayal ederek gülümsedim.

Memur Tallie'nin planımda bu kadar önemli bir rol oynayacağı kimin aklına gelirdi? Golden State Katili hakkında daha fazla araştırma yaptıktan sonra polis merkezine gittim ve onunla özel olarak konuştum. Onu memnun etmek için bir teşekkür sepeti bile getirdim.

Planımın bu kısmı pek işe yaramadı. Ofisinde yalnız kaldığımızda Sandy sepetimi kabul edemeyeceğini söyledi ve onu eve götürmemi istedi. Kabul ettim, ancak masasının önüne oturdum ve onunla gerçekten ne istediğim hakkında daha fazla konuşmaya hazırdım.

Bugün bana yardım etmek için ne yapabileceğini sordu, ben de hemen konuya girdim.

"Elizabeth Graham'ın cinayeti. Dava hala soğuk, değil mi? Yeni bir gelişme yok mu?" Ben sordum.

Sandy bana bir kaşını kaldırdı. "Soğuk sayılmaz. Cinayet olarak değil, kazara boğulma olarak değerlendirildi ve dosya kapandı." Sandalyesinde ayaklarını sürüyerek beni inceledi. Kendimi bir anda onunla birlikte bir sorgu odasındaymışım gibi hissettim. "Neden sordunuz?"

Omuz silktim. "Nora Cameron'ı hatırlıyorsunuzdur, eminim?" Bana cevap vermesini beklemedim. Nora'nın kim olduğunu hatırladığından emindim. "Artık Nora Bowman olarak tanınıyor."

"Tamam," dedi Sandy kaşlarını kaldırarak.

"Benim yanıma mı taşındı?"

"Anlıyorum." Bazı evrak işlerini masasının köşesine taşıdı. "Peki, bunun Beth ile ne ilgisi var? Bana gerçekten ne için burada olduğunu söyleyebilir misin?"

Elimi göğsüme götürdüm. Bu ayrıntılı konuşmayı ve onu sunacağım tonu hazırlamıştım. Neden böyle hissettiğimi bir PowerPoint sunumu gibi anlatacaktım ama Memur Tallie bunu zorlaştırıyordu.

"Nora'nın en iyi arkadaşını öldürdüğünü mü düşünüyorsun?" Sandy doğrudan konuya girdi. İç çektim. Dedektifliğimin tüm eğlencesini kaçırıyor. "Neden?"

Sandalyemde arkama yaslandım. "Beth'in cesedi plajın o gizli bölümünde bulundu, sadece o ve Beth'in ziyaret ettiği bir yer."

"Senin de gittiğinden emindim," dedi Sandy. "En azından raporlar öyle söylüyor. Tahmin edebileceğiniz gibi bu davayı çok iyi biliyorum. Bu beni uzun zamandır rahatsız eden bir olaydı."

Ben de öyle.

"Bu doğru. Sadece bir kez, yani bir kez Beth ve Nora'yla, bir kez de Ryan'la. Biraz yalnız kalmak için onu oraya götürmüştüm. Gerçi bu her şey olmadan önceydi. Demek istediğim, Beth'in kendini öldürmek için hiçbir nedeni yoktu."

"Ve Nora'nın onu öldürmek için hiçbir sebebi yoktu."

Bir elimi kaldırdım. "Bildiğim kadarıyla bu doğru, ama onu bulanın Nora olması tuhaf değil mi?"

"Elbette öyle, ama bu Beth'i onun öldürdüğünü varsaymak için yeterli değil." İçimi çektim. Bu iş hiç de hayal ettiğim gibi gitmiyordu.

Sandy sandalyesinde öne doğru eğildi. "Kasabada polis memuru olduğumda yaptığım ilk şeylerden biri Beth'in soruşturmasını okumak oldu. Tüm detayları biliyorum. Tıpkı senin gibi, bu beni de rahatsız etti. Bunu sana söylememeliyim ama kaza sonucu ölüm demeleri ve hatta ailesine bunun bir intihar olduğunu ima etmeleri benim de hiç hoşuma gitmedi."

"Polise verdiğim raporu da gördünüz, değil mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Gördüm."

"Beth'in Nora'dan korkması konusunda ne dediğimi biliyorsun." "Bu yeterli değil-"

"Tamam, tamam. Eğer doğru hatırlıyorsam, Beth'in tırnaklarının altında DNA kanıtı bulunmuştu, değil mi?"

"Doğru, sağ elinin parmakları, ama yine de Nora'nın yüzünde herhangi bir iz yoktu."

"Polis Nora'nın cesedini tam olarak inceledi mi? Ya Beth, Nora'nın derisini yüzü dışında başka bir yerinden de kazımışsa? Karnı? Bacaklar mı? Eğer Nora

Beth'i boğuyordu, herhangi bir yerden deri kazıyabilirdi."

Memur Tallie içini çekti. "Nora'nın fiziksel muayenesi tamamlanmadı. Nedenini bilmiyorum. Raporlar, polis geldiğinde histerik olduğunu gösteriyor. Onunla empati kurmuş olmalılar."

"Demek istediğim de bu," dedim, muhakememde ilerleme kaydettiğimi hissederek. "Nora o gün şüphelerin üzerindeydi, tıpkı Joseph James DeAngelo'nun onlarca yıldır olduğu gibi. Golden State Katili'ni duydunuz mu?"

"Tabii ki."

"Yakalanmasının tek nedeni, bir akrabasının DNA'sını şu soyağacı sitelerinden birine göndermesiydi ve işte! Yıllar önce ortaya çıkan hikayeyi hatırlıyorum. Böyle bir şeyin bir seri katilin tutuklanmasına yol açacağını kim tahmin edebilirdi ki? Hayal bile edilemez! Ryan'a geçen yılki yıldönümümüzde hediye olarak 23andMe'den bir soy testi de almıştım." Sandy'nin yüzündeki ifadeden dikkatini çektiğimi anlayabiliyordum. "Beth'in katilinin hayatını dolu dolu yaşamasına izin vermeyelim. Nora'nın yaptıklarının yanına kâr kalmasına daha fazla izin vermeyelim. Beth'in tırnaklarının altında bulunan DNA'nın hâlâ kullanılabilir olma ihtimali nedir?"

"Yüksek," dedi Sandy kendinden emin bir şekilde. "Soy şirketlerinin kayıtlarında herhangi bir eşleşme olup olmadığını görmek için DNA veri tabanını çalıştırmamı ister misin?"

"Kesinlikle!" Artık aynı fikirde olduğumuz için neredeyse yerimden fırlayacaktım.

"Ben bunu yaptım," dedi soğuk bir şekilde. "İki yıl önce. Büyük Suçlar Birimimizden DNA kanıtlarını incelemesini istedim. Bir DNA profili geliştirmek için çok para harcadılar ve bunu DNA veri tabanlarında araştırdılar ama... hiçbir şey çıkmadı."

"Tamam," dedim, kendimi biraz yenilmiş hissederek. "Ama onlarda Nora'nın DNA'sı yoktu."

"Nora'nın şu soyağacı sitelerinden biri için DNA testi yaptırdığını mı söylüyorsunuz?"

Derin bir nefes aldım. "Henüz değil, ama olacak."

Memur Tallie masasından kalktı. "Diyelim ki Beth'i Nora öldürdü. Gerçekten DNA'sını size isteyerek vereceğini mi düşünüyorsunuz? Eğer Golden State Katili'nin atalarının DNA'larını kontrol ederek yakalandığını duyduysanız, Nora'nın da duymuş olma ihtimali çok yüksek. Neden bir örnek vermek istesin ki?"

Bu, o sırada cevabını bilmediğim bir soruydu. "Testi yapacak, bunu garanti ederim."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Kelly, birini sınava girmeye zorlayamazsın."

"Ben öyle bir şey demedim," dedim, ellerimi havaya kaldırarak, hey beni tutuklamayın, der gibi.

"O zaman Nora'nın kabul etmesini nasıl bekliyorsunuz?"

Duraksadım ve sorusuna cevap vermedim. Cevap vermemem ikimiz için de daha iyiydi. Nora soy analizi için DNA'sını göndermeyecekti. Bunu onun adına ben yapacaktım. Sadece, onun adına olmayacaktı. Benim adıma olacaktı. Kendim için bir profil oluşturacaktım ama Nora'nın DNA'sını kullanarak bir test tamamlayacaktım.

"DNA'nın yakında veri tabanında mevcut olacağını söyleyelim," diye cevapladım sonunda. "Şimdi, bunun için sizin tarafınızdan gerekenleri hızlandırmak için ne yapabiliriz? DNA hazır olduğunda, ne kadar sürer?"

Sandy iç çekti. "Fon talep etmem gerekiyor ve bu şu anda kolay değil.

Gerçi elimde önceden kalma bir DNA profili var, bu da işleri kolaylaştırıyor. Büyük Suçlar Birimi'ni de dahil etmem gerekecek. Ayrıca bir de maliyet var-" Agresif bir şekilde çantamdan çek defterimi çıkardım.

"Ne kadar?"

Hayal kırıklığı içinde başını örttü. "Kelly, bu-"

"Bana bir numara verin lütfen. Bunu hayırsever bir bağış olarak düşünün." Cevap vermeyince nabzımın hızlandığını hissettim. "Beth'ten bahsediyoruz. Kendin de söyledin; ölümünün kaza olarak değerlendirilmesinde doğru olmayan bir şeyler var. Eğer yanılıyorsam, bunu hayatımın sonuna kadar bana karşı kullanabilirsin ama bu işin sonunu görmem gerek. Arkadaşımız için bu işin sonunu getirmeliyiz."

Sandy derin bir nefes verdi. "Bunu hızlandırmanın bir yolunu bulacağız. Bu işin en pahalı kısmı zaten yapıldı. Beth'in tırnaklarının altında bulduklarımızdan bir DNA profili çıkarıldı. İşin zor kısmı... her ne planlıyorsanız."

Yatağında doğruldum ve güldüm.

Nora'nın ağzını temizlemenin zor olacağını düşünmüştüm. İşe yaraması için kararlıydım. Yapmak zorundaydım.

Beth onu tanıdığım kısa süre içinde benim için çok şey ifade etti. Açıklaması zor bir etkisi vardı.

Ve o öldürüldü. Nora yaptı. Bu kasabanın Nora'nın gerçekte ne kadar canavar olduğunu öğrenmesinin zamanı geldi.

Bölüm 28

Şimdik
i Nora

Delirmiyorum.

Kelly'nin dün gece benim odamda olduğuna eminim.

Sabah olduğunda, yatağıma uzanıp hatırladıklarımı düşünüyorum.

Ben uyuduktan sonra evimde kaldığını biliyorum. Uyanıp ön kapıya gittiğimde Kelly'nin evinin ışığının yandığını ve aniden kapandığını gördüm. En azından uyanık olduğunu biliyorum. Tabii ışıkları için zamanlayıcı kullanmıyorsa?

Dün gece Jameson'ı mutfak masasında uyandırdığımda, Kelly'nin nerede olduğunu sorduğumda yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Bu da düşünmemeye çalıştığım başka bir şeydi. Kocamla içki içiyordu.

İkisi yalnız kaldıklarında ne hakkında konuşuyorlardı? Gece boyunca birkaç kez güldüler. Onları yatak odasından rahatlıkla duyabiliyordum. Jameson'ı bu kadar çok güldüren ne olabilir?

Başka ne yaptılar?

Sarhoştular. Çok güzelmiş. Kafamın yan tarafına vurarak düşünceleri dışarı atmaya çalışıyorum. Biraz fazla sert vurdum ve gerçek bir acı hissettim. Yüzümün yan tarafını kapatıyorum ve bir gözyaşı oluştuğunu hissediyorum.

Jameson dün gece olağan dışı bir şey olmamış gibi davranıyor. Kahvaltı hazırlarken mutfaktan aptalca bir melodiyi ıslıkla çaldığını duyabiliyorum.

Kocam genelde mutlu bir adamdır. Ben daha çok huysuzluğumla tanırım. O aynı zamanda sabah insanıdır, ben değilim.

O kadar içtikten sonra, bu sabah nasıl bu kadar mutlu olabiliyor? Artık o kadar genç değiliz. İçki içmek ve erken kalkmak pek iyi gitmiyor.

Saatin yedi olduğunu fark ettim. Dün gece yatak odasına geldiğinde saat kaçtı?

Yataktan kalkıp bornozumu giyiyorum. Yatak odasının kapısını açıyorum ve ıslık çaldığını duyuyorum. Tanıdık bir şarkıya benziyor, ama korkunç yetenekleriyle

Hangisi olduğunu bilmek zor. Mutfığa gittiğimde durdu ve bana endişeli bir bakış attı.

"İyi misin?" diye soruyor. "Benden daha sert görünüyorsun."

"Sadece hamileyim," diyorum dikkatle. "Hiç mi akşamdan kalma hissetmiyorsun?"

Bir parmağını kaldırıyor. "Su! Ertesi gün kendimi çöp gibi hissetmememe her zaman yardımcı olan numara budur. Yatmadan önce bol bol su için. Likör sizi susuz bırakır ve uyumadan önce sıvı almazsanız, ertesi gün kendinizi daha kötü hissedersiniz."

Başımı salladım ve ince bir gülümseme verdim. "Ders için teşekkürler." Bunu bana daha önce de söylemişti ama yıllar önce. O kadar sık içmeyiz. Dün gece Jameson tek başına birkaç bira içtiğinde şaşırdım. "Ben uyuduktan sonra Kelly ile nasıl geçti?"

"Güzel," diyor geniş bir gülümsemeyle. Bir yanım onu sarsmak ve Kelly ile içmenin neden bu kadar harika olacağını sormak istiyor.

"Siz ikiniz ne kadar zamandır içiyorsunuz?"

Jameson spatulayı bıraktı ve bana baktı. "Üzgün müsün? Neden?"

"Soruya hiç cevap vermedin," diyorum.

Omuz silkiyor. "Gerçekten bilmiyorum. Saatime falan bakmıyordum."

"Bu kadar uzun süre ne yaptınız? Ne hakkında konuştunuz?"

Derin bir nefes alır. "Gerçekten ne soruyorsun? Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Yok bir şey," diyorum masumca. "Ben karnımdaki bebeğimiz yüzünden kendimi hasta hissettiğim için uyumaya gittiğimde, senin neden kim bilir ne zamana kadar ateşli komşumuzla içtiğini bilmek istiyorum."

Ocağı kapatır. "Uzaktan yakından hiçbir şey olmadı, Nora. Böyle bir şey söylediğine inanamıyorum. Sana ne zaman böyle düşünmen için bir sebep verdim ki? Ne zaman?"

"Siz ikiniz neden bu kadar çok gülüyordunuz? İkinizin okullu kızlar gibi kıkırdadığınızı duydum."

Yine gülüyor. Tepkisi neredeyse kendini beğenmiş gibi, sanki böyle hissettiğim için beni aşağılıyormuş gibi.

"Çoğunlukla senin hakkında konuştuk," diyor. "Bana senin o zamanlar, yani benim deyimimle Jameson öncesi dönemde nasıl biri olduğuna dair bazı hikâyeler anlattı."

"Ne dedi? Sana ne söyledi?"

Başını öne eğiyor. "Sanırım bazı hafıza sorunları yaşıyorum. Dürüst olmak gerekirse ne dediğini tam olarak hatırlamıyorum ama komik olduğunu hatırlıyorum."

Neler oluyor? Jameson dün gece yaptıklarını örtbas mı ediyor?

"Bugün Toronto'ya gitmem gerekiyor," diyor fırını tekrar açarken.

"Biraz geç döneceğim."

"Neden?"

Gerçekten Toronto'ya mı gidiyor? Şimdiden başka bir yerde, başka biriyle olmak için yalanlar mı uyduruyor?

Kocanızın yalan söylediğinden şüpheleniyorsanız ne yaparsınız? Tutabileceğiniz insanlar var. Ne yaptıklarını takip edin. Midemin bulandığını hissediyorum. Bebekten mi yoksa kocamın bana doğruyu söylemediğine dair içimi burkan duygudan mı emin değilim.

"Bankam," diyor, yumurtalarını tabağına yığarken. "Biraz istemediğine emin misin? Bu kadar erken uyanacağını düşünmemiştim. Sana bir şeyler hazırlayabilirim ama çırpılmış yumurtanın dokusunun şu anda seni rahatsız ettiğini biliyorum."

Beni yönlendirme çabasını görmezden geliyorum. "Neden bankanızla yüz yüze konuşmak zorundasınız?"

"Gerçekten açıklamamı istiyor musun?" diye soruyor. Benimle bu tonda konuşmasından nefret ediyorum. Aptalmışım gibi davranıyor. Sırf finansmandan ya da onun işini nasıl yaptığından pek anlamıyorum diye. "Finansmanla ilgili. Daha iyi bir faiz oranı almak istiyorum. Bankalar işletme kredimin faizini yükseltmeye çalışıyor. Ve-"

"Finansal olarak sıkıntıda mıyız?"

Bir an bana tuhaf tuhaf baktı. "Hayır, hiç de değil. Sadece daha iyi bir oran elde etmek için mücadele etmek istiyorum. Şahsen gitmek bunu kolaylaştırır."

"Bugün gideceğini bana neden söylemedin? Bu sabah mı karar verdin?"

Masaya oturuyor. Dün gece Kelly ile oturduğu yere. Ancak şimdi şişe ve bardaklar sanki hiç olmamış gibi ortadan kaldırılmıştır.

Jameson başını sallar. "Şey, sayılır. Faiz artışını daha geçen gün öğrendim." Çırpılmış yumurtadan büyük bir ısırık alıyor ve kahvesinden bir yudum içiyor. Ben bir şey söylemeyince çatalını bırakıp bana bakıyor. "Ne var? Neden bana öyle bakıyorsun? Sen neden böylesin?"

"Ne gibi?"

"Şu anda etrafımda bir helikopter gibisin."

"Tamam," diyorum. "Sadece sorular soruyorum. Bana bunların hiçbirinden bahsetmedin."

Yemeye devam ediyor.

Toronto'ya gideceğini nereden bileceğim? Söylediği her şeye nasıl güvenebilirim? Kelly'nin dün gece masada oturduğunu hayal ediyorum. Dostça içkilerinin daha romantik bir şeye dönüştüğünü hayal ediyorum. Fazla bir şey gerekmezdi. Konuşmada garip bir duraklama. Bakışları buluşuyor. Jameson mavi gözlerine bakarak ona kolayca aşık olabilirdi. Tereyağı gibi erirdi.

"Kelly dün gece neden benim odamdaydı?" Ona doğrudan sordum.

Şüpheli bir bakışla bana döndü. "Değildi. Bu kadınla sorunun ne? İkinizin arkadaş olduğunu sanıyordum. Dün gece çay içtiniz ya da her neyse."

"Bu doğru, ve sonrasında siz ikiniz çok daha fazla eğlendiniz, değil mi? Sen?"

Jameson aniden ayağa kalkar. "Bir şeyler yemeye gidiyorum. Yola. Ben gidiyorum. Bu gece döneceğim. Döndüğümde, şu anda aklından geçen aptalca düşünceleri bir kenara bırakmanı istiyorum." Nefes alıp veriyor, kendini sakinleştiriyor. "Belki de Dr. Albee'yi aramalısın? Onunla konuştun mu? Tüm bunlar arkadaşın yüzünden mi, hani şu... Bu yüzden mi böylesin?"

"Hayır!" Bağırıyorum. Bir adım geri atıyor.

"Tamam. Gerçi bu konuyu hiç konuşmadık. Taşınmamız çok yoğun geçti ve sen Beth'ten hiç bahsetmedin. Şimdi verdiğin tepkiler beni endişelendiriyor."

"Nasıl davranıyorum? Sarışın bomba komşumuzla bütün gece içen sensin. Sarışınları nasıl *sevdiğini* biliyorum! İlk çıkmaya başladığımızda birlikte olduğun tek esmerin ben olduğumu söylemiştin. Senin tipin değildim."

Jameson başını eğiyor. "Nora, biz evliyiz. Neden böylesin? Bu... kıskançlık? Nereden geliyor bu? Seni seviyorum, Nora. *Seni!*"

Hiçbir şey söylemedim. Koridorda geri yürüyorum ve yatak odasının kapısını arkamdan kapatıyorum.

Ben deli değilim. Kelly dün gece benim odamdaydı. Jameson'la aralarında bir şeyler var. Bunu hissedebiliyorum.

Tekrar yatağa uzandım, tavana bakıyordum. Sonunda Jameson içeri giriyor ve yolculuk için birkaç şey topluyor. Onunla konuşmadım.

Bir şeyler oluyor. Kelly bir şeylerin peşinde. Ama ne?

Kocamı istiyor, bu kesin. Onunla oynuyor. Belki henüz bilmiyordur. Belki de doğruyu söylüyordur. Kelly gibi bir kadının kocamı bana karşı kıskırtması uzun sürmez.

Bunu Beth'e yaptı, şimdi de kocam üzerinde çalışıyor.

Ya Toronto'ya gitmek yerine gerçekten Kelly ile vakit geçiriyorsa? Hızla yataktan kalkıp koridora koşuyorum, panjurları Jameson'ın yolda ilerlediğini görecektedir kadar hareket ettiriyorum. Neyse ki Kelly'nin evinin önünden geçti.

Ne bekliyordum ki? Kocam birlikte yola çıkmadan önce onu almak için komşunun evine uğrayacak kadar aptal olabilir miydi? Eğer bir şeyler oluyorsa, bir buluşma yerleri olmalıydı. Kelly şu anda orada olabilirdi.

Evine bakıyorum ve değişiklik olsun diye pembe Porsche'si görünürde yok. Garaja mı park etmiş? Anladığım kadarıyla bunu hiç yapmıyor.

Derin nefes alıyorum. Kelly dün gece benim odamdaydı. Bunu biliyorum. Öyle oldu. Ben uyurken orada ne yapıyordu? Beni izliyor muydu?

Birdenbire kendi evimde güvende hissetmiyorum. Bornozumun cebinden cep telefonumu çıkarıyorum ve Jameson'ın bu gece beni göreceğini ve daha fazla konuşabileceğimizi söyleyen bir mesajını fark ediyorum. Öfkeyle cevap vermedim.

Yapmalıyım ama onun yerine Kelly'ye odaklandım. Zihnim yarışıyor. Tüm düşüncelerim kötü. Jameson ve Kelly'den ve neyin peşinde olabileceklerinden, Kelly'nin dün gece odamda ne yaptığına kadar.

Hepsi kafamın içinde mi? Ya öyleyse?

Delilik hissinden sıyrılıp ne istediğimi araştırıyorum. Aynı gün teklif veren ve kurulum yapan yakınımıdaki bir güvenlik şirketi. İlk sonuca tıklıyorum.

Bölüm 29

Nora

Onu birkaç kez aradım ama telefonunu açmadı. Evet, muhtemelen hala araba kullanıyor ama arabasında Bluetooth var. Güvenli bir şekilde açıp bana nerede olduğunu ya da kiminle olduğunu söyleyebilirdi.

Pencereden dışarı bakıp Kelly'nin evine bakıyordum. Onu koşuya çıkarken görmedim. Çiçeklerini sularken görmedim. Onu hiç görmedim, nokta.

Bu eve taşındığımdan beri onun varlığından kurtulamadım. Her zaman dışarıdaydı ve gitmek istediğimde bana musallat oluyordu. Bugün, tabii ki, farklı. Görünürde yok.

Kocama daha fazla güvenmeliyim, biliyorum. Bütün gün yapmaya çalıştığım gibi kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Jameson haklı. Evliliğimizde ona güvenmemem için bana hiçbir sebep vermedi. Buna rağmen, yıkılıyormuşum gibi hissediyorum.

Kendimi sakinleştirmek bugün birçok kez işe yaradı, ta ki dün gece ben yatak odasında uyurken Kelly ve Jameson'ın mutfak masamda öpüşüklerine dair rahatsız edici görüntüler beni bunaltana kadar.

Kendime lanet ediyorum.

Keşke ne olduğunu bilseydim. Eminim Kelly'nin evde olmamasının mantıklı bir nedeni vardır ve aynı zamanda kocam da gitmiştir. İnsanlar evlerini terk eder!

İçimdeki korkuya dayanamıyorum. Delirecekmişim gibi hissediyorum.

Cebimdeki cep telefonum çaldı, arayan Jameson'dı. Hemen açtım. Saat neredeyse öğleden sonra bir. Banka toplantısından dönmek üzere olmalıydı.

"Hey!" diyorum, biraz fazla hevesli bir şekilde.

"Hey, tatlım," diyor gülerek. "Her şey yolunda mı? Aradığını gördüm."

"Sadece aramak ve daha fazla konuşmadan o şekilde gittiğin için üzgün olduğumu söylemek istedim. Sen gitmeden önce bazı şeyleri çözememekten nefret ediyorum."

"Anlıyorum, ben de. Banka toplantısı iyi geçti ama!" diye coşkuyla karşılık veriyor.

"Evet, öyle oldu," diye seslenir başka bir ses. Jameson gizemli kişiyi susturur.

"Kim o?" Ben soruyorum.

"Trevor'ı hatırlıyor musun?" diyor. "Trevor Beaton mı? Eskiden TD'de benimle birlikte çalışırdı. Şehirde olduğum için onunla buluşmak istedim."

"Eve ne zaman geliyorsun?"

"Öğle yemeğinden sonra, yani geç öğle yemeği sanırım."

Derin bir nefes alıp endişelerimden kurtulmaya çalışıyorum. Arka planda bir kadın kahkahası duyana kadar işe yarıyor.

"Yanında başka kim var?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Jameson sorumu duymazdan gelerek, "Otuz dakika kadar sonra döneceğim," diyor. "Dinle, gitmem gerek. Ayrılmadan önce biraz arayı kapatmak istiyorum."

"Biz mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

İç çekiyor. "Her şey yolunda, Nora. Eve gittiğimde seninle konuşurum." Arka planda daha fazla kahkaha eşliğinde görüşmeyi sonlandırıyor. En çok kadının güldüğünü fark ediyorum.

Jameson Trevor'a yetişmeye çalıştığını söyledi, peki kadın kimdi? "Biz" gitmek zorundayız dedi. Kimden bahsediyordu?

Evimin etrafında volta atmaya devam ediyorum, arada sırada bir araba sesi duyduğumda Jameson ya da Kelly olduğunu umarak pencereye koşuyorum. Zaman salyangoz hızında ilerliyor. Endişem her dakika daha da artıyor.

Bir saat sonra Jameson'ı tekrar arıyorum, onu arabada yakalamayı umuyorum. Neden açmıyor? Arabada onunla birlikte başka biri mi var?

Saat neredeyse öğleden sonra iki oldu ve ikisi de hâlâ evde değil. Yan penceremden dışarı bakıyorum ve Kelly'nin evine bakıyorum.

Muhtemelen üç arabanın sığabileceği bir garajı var ama yine de Porsche'sini her zaman dışarıya park ediyor, en azından son birkaç gündür.

Belki de bunca zamandır evdeydi?

Yine de dışarı çıkmadı, ki bu onun yapacağı bir şey değil.

Hasta olabilir. Kötü bir gün geçiriyor olabilir. Bütün gün abur cubur yiyip Netflix izlediğiniz günlerden biri olabilir. Nedense Kelly'nin öyle biri olmadığını biliyorum.

Keşke dürbünüm falan olsaydı da evine bakabilseydim. Orada olup olmadığını bilmem gerekiyor. Telefon görüşmesi sırasında kadının kahkahasını düşünüyorum.

Jameson'la sohbet edip yaltaklanıyorum. Sanki bana gülüyorlarmış gibi hissediyorum. Aptalca, biliyorum.

Arkadaşlarıyla hasret gideriyor, yoksa gideriyor mu?

Ön kapımı açtım, sandaletlerimi giydim. Hızlı adımlarla evine doğru yürüyorum, evine yaklaştıkça yavaşlıyorum.

Büyük pencerelerinden içeri bakıyorum, yanan bir ışık, bir hareket ya da Kelly'nin kendisini arıyorum. Tabii ki o kadar şanslı değilim.

Ön kapıya doğru yürüyorum, neden orada olduğuma dair bir hikaye bulmaya çalışmak için zaman ayırıyorum. Kapıyı çalıyorum, açarsa ne diyeceğimi hâlâ bilemiyorum.

Birkaç kez kapıyı çaldıktan sonra evde olmadığını fark ettim. Küçük köpeğini bile duymuyorum.

Neden bilmiyorum ama kapısını açmaya çalışıyorum. Kolu tıklayıp itiyorum ama yerinden oynamıyor.

Bu kasabadaki birçok insan kapılarını kilitlemiyor. Bu alışılmadık bir şey değil.

Beni rahatsız eden şey, en başta neden onun evine girmeye çalıştığım. İçeri girdikten sonra ne yapmayı planlıyorum?

Beni daha da rahatsız eden şey, hâlâ onun evine girmeye kararlı olmam.

Ne bulacağımı sanıyorum? Jameson ve onun bir randevuda öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafını mı? Korkunç bir şey olduğuna dair bir kanıt mı? İçimde neden bu kadar kötü hissettiğimi doğrulayacak bir şey mi?

Evin etrafında dolaşıyorum, bir an için mahalleye bakıyorum. Bu kadar az komşusu olan bir sokakta yaşamının avantajı, etrafta çok az şüpheyile dolaşabilmek.

Arka bahçeye geldiğimde, havuzun yanındaki arka veranda kapısını görüyorum.

Masmavi suyu gördüğümde nabzımın hızlandığını hissediyorum. Havuz tamirde değil miydi? Jameson'a evimizde yüzmesi için verdiği sebep neydi? Astarı tamir etmesi gerekiyordu.

Suyun üzerinde duruyorum, sandaletlerimi çıkarıyorum ve ayak parmağımı içine daldırıyorum. Havuz tertemiz. Her türlü böcekten arındırılmış ve kristal berraklığında görünüyor.

Sanırım şu anda içine atlayabilirim ve yanlış bir şey fark etmeyebilirim.

O zaman neden benim havuzumu kullanıyordu? Jameson'ın onu yüzerken nasıl izlediğini düşününce başım dönüyor. Ona bakmadığını söylemişti. O da mı yalan söylüyordu? İkisi bana ne zamandır yalan söylüyordu?

Kelly gibi bir kadının deęiřtięini dūřundūęime inanamıyorum. Hatırladıęımdan daha da kōtū.

Bir şeylerin peşinde. Neymiş peki?

Būtūn bunlar kocamı çalmak için mi? Onu kendine ařık etmek için mi? Çoktan iře yaradı mı? Onu Toronto'ya neden seyahat etmesi gerektięine dair bahaneler uydurarak mı getirdi?

Kelly bana başka kaç konuda yalan söyledi?

Hızla veranda kapısına doęru ilerliyorum, tūm gūcūmle kapıyı açmaya çalıřıyorum ama bařaramıyorum.

Birçok pencereye bakıyorum. Bir tanesinin açık olma ihtimali yüksek. İçeri sızabilirim.

Evinin içinden gelen hareket sesleri dūřūncelerimi dağıtıyor. Arka verandasından içeriye bakıyorum ve ön kapının açık olduğunu görüyorum. Kelly elinde birkaç alışveriş torbasıyla içeri giriyor. Kōpeęi hızla arka kapıya doğru koşuyor ve bana havlıyor. Hızla görüş alanından çıkıp tuğla duvarın arkasına saklanıyorum.

Beni gördū mü? Koyu renk güneř gözlūęū takmıřtı. Sanırım bana doęru baktı ama emin olamıyorum.

Beni görürse ne bahane uyduracağım?

Kimin umurunda? Benim kendi sorularım var. Neden onun havuzu birdenbire iyi çalışmaya başladı? Geçen gün neden benim havuzumdaydı? Neden geç saatlere kadar kocamla benim evimde içti? Neden dün gece gizlice odama girdi?

Avlu kapısına dönūp yüzūmū ona dönüyorum. Tam cam kapıya vurup sorularıma cevap vermesini isteyecektim ki çantaları mutfak masasının üzerine koyduęunu gördūm. Ağzım aniden kocaman açılıyor ve çıęlık atmamak için ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum.

Alışveriş poşetleri Eaton Alışveriş Merkezi'nden. Toronto'daki en büyük alışveriş merkezi.

Kocam bana yalan
söyledi. Artık
biliyorum.

Kelly onunlaydı.

Avlu kapısından arkamı dönūp yavařça bahçeme doęru yürüyorum. Evimin merdivenlerini çıkarken acele etmiyorum ve bunu yaparken Kelly'nin evine dönūp bakmadıęımı fark ediyorum. Beni fark etmiř olabilirdi ama bunun hiçbir önemi yoktu.

Bir yanım evine gidip onunla yüzleşene kadar kapısını yumruklamak istiyor ama buna enerjim yok.

Kocam beni aldatıyor. Jameson yalan söyledi.

Kelly hayatımı mahvetmeye çalışıyor. Aynı Beth'le olduğu gibi. Kelly Van Patten neyi sevdiğinizi bulup onu sizden almaya çalışıyor.

O kindar. Kötü.

Evime giriyorum ve cep telefonumu çıkarıyorum. İlk başta Jameson'ı aramayı düşündüm ama hemen fikrimi değiştirdim. Ona ne söyleyebilirdim ki?

Dr. Albee için bağlantıyı açıyorum. Onu da açmamaya karar verdim. Ağzımı kapatıp banyoya doğru yürüyorum. Midem bulanıyor ve başım dönüyor.

Annemin numarasını çeviriyorum. Çalıyor ve hemen açıyor. "Selam canım," diyor. "Seni düşünüyordum. Seni görmek istedim.

Yarın birlikte öğle yemeği yemek ister misin?" "Beni aldatıyor," diye cevap verdim.

"Ne?" diye soruyor, endişeyle. "Jameson?" Kontrolsüzce ağlamaya başladım. "Canım, ne demek istiyorsun? O ne yaptı?"

O ne yaptı? Güzel bir soru. Kelly ve onu Toronto'da şık bir restoranda birlikte gülerken hayal ediyorum.

Bana gülüyor.

"He-" Cep telefonum düşüyor ve sertçe karo zemine çarpıyor. Bozulduğundan endişeleniyorum ve sağlam olduğunu fark ettiğimde rahat bir nefes alıyorum. Eğilip baktığımda banyo tezgahımın kenarı ile altındaki dolapların arasına sıkışmış küçük, yuvarlak, siyah bir cisim görüyorum.

"Nora?" diye sesleniyor annemin sesi bana. Uzanıp siyah topu tutarken cevap vermiyorum. Ne olabileceğini merak ederek dikkatle bakıyorum, ta ki aklıma gelene kadar.

Annem telaşla tekrar sesleniyor. "Nora! Cevap ver bana!"

Bölüm 30

Kelly

Olaylı bir gün.

Bu sabah erkenden Toronto'ya gitmek üzere yola çıktım. DNA örneğinin laboratuvara gönderilmesini hızlandırmak için para ödeyebilirdim ama çok endişelendim.

Ya oraya ulaşmadıysa ve yanlış yere teslim edildiyse? Ya da daha kötüsü, ya postada tamamen kaybolduysa? Böyle şeyler olabilir. Paketler taşıma sırasında yanlış kullanılabilir veya kırılabilir ve ben bunu göze alamazdım.

Bu numuneyi almak için çok risk aldım ve numunenin ihtiyaç duyulan yere ulaştığından emin olmam gerekiyordu, bu yüzden emin olmak için numuneyi laboratuvara kendim götürmek zorunda kaldım.

Yalan söylemeyeceğim; Lady ile Toronto'ya yaptığım yolculuktan çok keyif aldım. Nora Bowman'ı adalete kendim teslim ediyormuşum gibi hissettim.

Yaptığım şeyin çok tepki çekeceğini tahmin ediyorum, ancak Beth Graham'ın katili sonunda adalete teslim edilirse, her şeye değecek. Boğulduğu ihbarı ailesinin başına bela oldu. Küçük kasabayı lekeledi.

Beth'in cesedinin bulunmasından sonra polis beni soruşturdu. Saatlerce sorgulandım. Avukatım olmadan bile tüm sorularına cevap vermeyi kabul ettim. On sekiz yaşındaydım ve yanlış bir şey yapmadığımı biliyordum, neden yapmayayım ki?

Hayatımda hiç bu kadar sıkıştırılmış hissetmemiştim. Memurlar sorular soruyor, yer değiştiriyor, aynı soruları soruyor ve cevap verirken yaptığım farklılıkları örüyorlardı. Bitirdiğimde kendimi neredeyse bir suç işlemiş gibi hissediyordum. Sonra aynı soruları tekrar sormak için karakola geri çağırılıyordum. Mide bulandırıcıydı.

Benimle konuşmayı neden bu kadar takıntı haline getirdiklerini merak ettim. Bir şekilde, Nora'nın da bu işin içinde olduğunu biliyordum.

Polise hikayeyi ve bildiklerimi kendi açımdan anlattım.

Nora'nın neden cinayetten kelepçelenmediğini merak ettim. Görüşme odasından çıkarken onu polis merkezine girerken gördüm. Berbat bir haldeydi. Sümüğü kelimenin tam anlamıyla ağzına akıyordu.

Harika bir hareketti, biliyordum. Birbirimizin yanından geçerken Nora bana selam bile vermedi. Polis ona görüşme odasına kadar eşlik etti ve ben

de

İstasyon.

Geriye dönüp baktığımda, keşke memurların beni sorgulamasına izin vermeseydim diyorum. Şüpheli olduğuma dair güçlü bir hisleri vardı. Ya onlara istemeden de olsa beni suçlu çıkarabilecek bir şey söylemiş olsaydım?

Bir yetişkin olarak Netflix'te *Making a Murderer* gibi belgeselleri izledim. Birini öldürdüğünüzü doğrulayan güçlü kanıtlar olmasa bile, yargılanabileceğinizi ve cinayetten suçlu bulunabileceğinizi biliyorum.

Bu nedenle polis Ryan'la olanlar hakkında beni sorgulamak istediğinde, yanımda bir avukatım olana kadar kesinlikle reddettim. İnsanların ne düşüneceğinden nefret ediyordum ama bu yanlış bir şey söylemekten daha iyiydi.

Ne de olsa kocama ne olduğu konusunda polise yalan söylemiştim.

Numuneyi laboratuvara bıraktıktan ve sonuçların bir hafta içinde tamamlanacağını teyit ettikten sonra kendimi şımarttım.

Yaptığım her şeyi kutlamak için hızlı bir alışveriş macerası gerekiyordu.

Kendimi Toronto'da nadiren buluyorum, bu yüzden daha güzel mağazalardan alışveriş yapmak istediğim için beni suçlayabilir misiniz? Muskoka'da sevdiklerimden bazıları yok. Ayrılmadan önce alışveriş merkezinde kendime sadece iki saatlik alışveriş süresi tanıdım ki bu benim için bir mucizeydi.

Kısa zamanım olmasına rağmen sağlam bir alışveriş gezisi oldu. Birkaç sütyen, güzel bir yazlık elbise aldım ve muhtemelen bir cinayeti çözdüm. Kaç kişi bunu söyleyebilir ki? Kendimi ödüllendirmeliydim.

Olabildiğince hızlı bir şekilde kasabaya geri döndüm. Bu uzun gün bitmeden önce son bir durağım daha vardı.

Sanki bugün yaptığım her şey kaderde varmış gibiydi. Laboratuvarıda her şeyi çok çabuk hallettim. Çok başarılı bir alışveriş gezisi yaptım ve şimdi polis karakolunun hemen önündeki park yeri boş.

Her şey mükemmel gidiyor. Karakola giriyorum ve Memur Tallie ile görüşmek istiyorum. Günün şansına devam ederek, hemen geliyor. Tekrar özel olarak konuşmak istediğimi söyledim ve beni arka ofis bölümüne götürdü.

Bir masanın arkasına oturuyor ve ona katılmam için eliyle işaret ediyor. Mutluluğumu gizleyemeyerek yüzümde geniş bir gülümsemeyle oturuyorum.

"Bitti," diyorum kendimi zor zapt ederek. "Sonuçlar bir hafta içinde hazır olacak. Şimdi, ne yapmanız gerektiğini onaylayabiliyor musunuz?"

senin sonun mu?"

Başını iki yana sallar. "Nasıl yaptın- Boş ver. Belki de burada tam olarak ne yaptığını bilmemem daha iyi. Yani, Nora'nın DNA'sı bir hafta içinde veri tabanında mı olacak?"

Başımı salladım.

"Şey," diyor sandalyesinde doğrulup, "işler hızla ilerliyor. Büyük Suçlar Birimi ile konuştum ve DNA veri tabanını yeniden test etmek için para harcamaya hazırız. Departmana bunun neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü açıkladım ve onlar da kabul ettiler. DNA hazır olduğunda, elimizdeki mevcut DNA profilini kullanıp veri tabanında tarayabilir ve bir hafta içinde kendimiz sonuç alabiliriz."

Neredeyse heyecandan gülecektim. Sandy de gülümsüyor.

"Şimdi," diyor tavrını değiştirerek, "bu iş düşündüğünüz gibi gitmezse ne olacağı hakkında konuşmamız gerekiyor. Eğer Nora'nın testi negatif çıkarsa, bu iş biter."

"Eğer yanıyorsam, yanıyordumdur," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Eğer Nora'nın Beth'le hiçbir ilgisi yoksa, bu işin peşini bırakacağım."

"Bu doğru," dedi Sandy. "Gelecek hafta kontrol etmemi istediğin yeni bir şüpheliyle gelersen seni dinlemeyeceğim. Bu işler böyle yürümez."

"Anlıyorum," diyorum. Ve anlıyorum. Eğer Nora değilse, muhtemelen birçok konuda yanıyorum demektir. Belki de polis başından beri haklıydı. Beth boğulmuş olabilirdi, buna inanmak ne kadar zor olsa da.

Memur Tallie'ye zaman ayırdığı için tekrar teşekkür ediyor ve sonuçlar laboratuvarından gelir gelmez kendisiyle temasa geçeceğimi söylüyorum.

Eve dönerken, Sandy'nin söylediklerini düşündüm.

Eğer yanıyorsam, yaptığım her şey boşunaydı.

Beth ölü bulunduğunda sarhoştı. Sarhoştı ve bu hale gelmesine neden olan şeyi ona kimin verdiğini biliyorum.

O bendim.

Ona annemin votka şişelerinden birini verdim. Benden bir tane istedi. Hayır demek istemedim. Bunun ne gibi bir zarara yol açacağını bilmiyordum.

Eğer Beth'i Nora öldürmediyse, bu onun ölümünden benim sorumlu olduğum anlamına mı geliyor? Ona biberon vermeyi reddetseydim, hâlâ hayatta olur muydu?

Eve vardığımda çantalarımı alıp içeri giriyorum, içimde korkunç düşünceler dönüp duruyor.

Arka bahçemde bir hareket fark ediyorum ve Lady havlıyor. Ona doğru yürürken etrafıma bakıyorum ve dışarıda hiçbir şey göremiyorum.

Artık paranoyaklaşıyorum. Havuzumun soğuk mavi suyuna bakıyorum. Atlamayı düşünüyorum ama Nora'ya söylediğim yalanlar yüzünden yapamayacağımı biliyorum.

Beth'i düşünüyorum. O gün sahilde onun cesedini bulmak nasıl bir şey olurdu? Genç bir kadın ölmüştü.

Beth Graham iyi bir insandı.

Memur Tallie'nin sonuçları geldiğinde doğru olduğuna inandığım şeyi göstermesi için dua ediyorum. Aksi takdirde, yaşananların gerçekliğiyle yüzleşebileceğimi sanmıyorum.

Bu düşünce bir süre aklımdan çıkmıyor. Egzersiz kıyafetlerimi giydim. Koşudan sonra her zaman daha net düşünebiliyorum.

Hanımfendinin bir taneye ihtiyacı var gibi görünüyor. Döndüğümünden beri endişeli bir bakışla evin içinde beni takip ediyor. Belki de sadece bir şeyler seziyorumdur.

"Koş kızım?" Heyecanla soruyorum, o da cevap olarak kuyruğunu sallıyor.

Dışarı çıktığımda büyük kare bir minibüs yanımdan geçip Nora'nın evinin önüne park ediyor.

Minibüsün yan tarafında "Cottage Country Güvenlik" yazıyor.

Nora'nın güvenlik şirketi temsilcilerini karşılamak için evinden çıktığını gördüm. AirPods'umu takıp çalma listeme bağlandım ve Lady'nin tasmaını taktım.

Nora'nın evinin önünden koşarak geçerken göz ucuyla onun adamlarla konuşmasını izliyorum.

Muskoka'da güvenlik çoğu kişi için ender rastlanan bir endişe kaynağıdır. Kasabada güvenlik sistemi olan kimseyi tanımıyorum. Çoğu kapısını bile kilitlemez. Bir gece önce yaptığım şey olmasaydı, bunu iki kez düşünmezdim.

Yine de bir şey *yaptım*. Nora'nın odasına gizlice girdim ve o uyurken DNA'sını topladım. Şüphe uyandırmadan evinden çıktığımı sanıyordum. Yanılıyor muydum?

Nora'nın ve iki güvenlik görevlisinin yanından ona bakmadan geçiyorum. Onlara dönüp baktığımda, Nora'nın geniş bir gülümsemeyle bana baktığını görüyorum.

Bölüm 31

Nora

Güvenlik şirketi talep ettiğim her şeyi aynı gün kurdu.

Bu sabah onları aradığımda aşırı tepki verdiğimden endişelendim.

Dün gece yatak odamda bir şeyler olduğunu çok güçlü bir şekilde hissettim. Banyomda ne olduğunu öğrendiğimde haklı olduğumu anladım. Bir Seri Altı Teknoloji Dinleme Cihazı.

Ne tür bir şey olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Üzerinde bana söyleyecek bir yazı yoktu elbette. Amazon'da eşleşen bir resim bulduğumda, bu beni daha da üzdü.

İki mile kadar menzile sahip kablosuz, canlı sesi kırk sekiz saate kadar saklayabilir ve iletebilir.

Bunu evime kimin koyduğunu bilmeyecek kadar aptal değildim. Aklıma hemen Kelly geldi.

Neyin peşinde? Şu anda düşünebildiğim tek şey bu. Bir çeşit planı var. Cihazı bulduğumda annemle neredeyse sinir krizi geçiriyordum. Kendimi sakinleştirebildim ve ona aşırı tepki verdiğimi söyledim. Bana Dr. Albee'yi aramam için söz verdirdi. Tabii ki aramadım. Zaman da yoktu. Ben telefonu kapattıktan kısa bir süre sonra güvenlik şirketi geldi.

Kurulumdan sonra satış elemanı ve kurulum görevlisi bana sistemi nasıl kullanacağımı gösterdi. Bir kapı zili kamerası, bir arka bahçe kamerası ve evimin yanlarında ve garajın üstünde başka kameralarımız var. Bunlardan herhangi biri bir hareket tespit ederse anında kayda başlıyor ve on dakikadan uzun bir süre boyunca başka bir hareket olmazsa duruyorlar.

Yatak odama giden koridor da dahil olmak üzere evimizin içine birden fazla harekete duyarlı kamera yerleştirdim. Pencereilerin yakınına birkaç cam kırma cihazı yerleştirdim. Herhangi bir yüksek ses anında alarmı çalıştıracak ve güvenlik ekibinin bir üyesi doğrudan beni arayacak. Eğer telefonu açmazsam, derhal polise haber verilecektir.

Biri evime girerse ya da girmeye çalışırsa haberim olur.

Evimin artık geçilmez olduğunu bilmek beni daha iyi hissettiriyor.

Daha da güzeli, yanımdan geçip şirketle konuşurken Kelly'nin yüzünü görmektir. Umarım yaptığım her şeyin onun sayesinde olduğunu anlamıştır.

Artık onun peşindeyim.

Her ne planladıysa, yanına kalmayacak.

Şirket ayrıldığında, internette bana bir cevap ya da neler olduğuna dair bir fikir verebileceğini umarak Kelly'nin adını Google'da arıyorum. Bunun yerine ekrana kocasıyla ilgili makaleler yükleniyor.

İlki kasabadaki çok sayıdaki işinden bahsediyor. Ryan McDermott ben Muskoka'dan ayrıldıktan sonra başarılı oldu. Yerel bir Pizza Hut, Taco Bell ve Bay Sub'ın sahibiydi. Kasabadaki işletmeleri Google'da araştırdığımda, Pizza Hut dışında çoğunun artık faaliyette olmadığını görüyorum.

Geri tıklıyorum ve bir başlık dikkatimi çekene kadar sayfayı aşağı kaydırıyorum. "Ev sakini evde ölü bulundu". Sayfaya tıklıyorum ve makaleyi okuyorum. Ryan'ın kendini öldürdüğünü ve Kelly'nin onu bulduğunu biliyorum. Bu yeni bir bilgi değil. Ancak makalede bunun intihar olmadığı ima ediliyordu. İşin içinde cinayet olduğunu gösteriyor.

Makalenin en altında, bu durumla ilgili herhangi bir bilginiz varsa bir numarayı aramanız gerektiği yazıyor. Bu Allison'ın bana anlattığına hiç benzemiyordu. İntihar olduğunu söylemişti ama belli ki hikâyenin devamı varmış.

Ryan av tüfeği patlaması sonucu öldü. Silah onun adına kayıtlıydı. Makalede bir şey çalınıp çalınmadığından bahsedilmiyor. Eğer ters giden bir soygun olsaydı, saldırganlar ayrılmadan önce bir şeyler almaya çalışmazlar mıydı? Eğer bu bir soygunsa, neden onu kendi tüfeğiyle öldürsünler ki?

Hiç mantıklı değil.

Makalenin ortasında Ryan'ın iş kıyafeti içinde gülümseyen bir fotoğrafı var. Yüzü liseden hatırladığımdan daha kilolu ama yine de çekici.

Bir şekilde Ryan'a her ne olduysa Kelly'nin parmağı olduğunu biliyordum.

Polis cinayetten şüpheleniyorsa ve Ryan kendi silahıyla öldürüldüyse, onu kim öldürmüş olabilir? Tek mantıklı cevap Kelly'ydi. Silaha kolayca ulaşabilirdi.

Kelly'nin hala bir silaha erişimi olabileceğini bilmek beni tedirgin ediyor, ama benim de var.

Gülümsüyorum.

Jameson ve ben silah kasasında tuttuğu tüfek yüzünden birçok kez kavga ettik. Evimizden uzakta kiralık bir dolapta tutmasını istedim ama her seferinde reddetti.

Adam hiç avlanmaz ya da poligona gitmez. Neden silahı olduğunu sorduğumda söylemeyi reddediyor ama ben nedenini biliyorum.

Hayatı boyunca Toronto'da yaşadığı için silahı ne için istediğini biliyordum. Kanada'da kendinizi ya da malınızı korumak için silah kullanamazsınız. Buna izin verilmez. Ancak bu durum pek çok kişinin silah sahibi olmasını ya da silahını başkalarına karşı kullanmasını engellemiyor.

Jameson'ın dolabını açacak şifreyi biliyorum. Kelly'nin silahı olabilir ama benim de var.

Bunu kullanmak zorunda kalacağım düşüncesiyle endişemin arttığını hissedebiliyorum. Kelly'nin evimde hâlâ dinleme cihazları ya da daha kötüsü kameraları olabilir. Şu anda beni izliyor olabilir. Şimdiye kadar başka cihaz bulamadım ama bu buralarda bir yerlerde daha fazlası olmadığı anlamına gelmiyor.

Karnıma saplanan bir ağrı bir an kıvrılmama neden oluyor. Neyse ki bu his çabucak kayboluyor. Kelly ile ilgili düşüncelerim onu düşünmememe yardımcı oluyor.

Bana eziyet etmeye çalışıyor, biliyorum. Kırılmamı istiyor. Birkaç kez polisi aramayı düşündüm ama bunun yapmamı istediğı bir şey olduğunu biliyorum.

Beni kırmak istiyor. Hayatımı mahvetmek istiyor. Kocamı almak istiyor. İçimdeki bebeğı istiyor. Hayatımı istiyor ve belki de onu almak istiyor.

Kazanmasına izin vermeyeceğim, bir daha olmaz. Bu sefer karşılık vereceğim. Banyoya geri döndüm ve cihazı aldım. Benim için ne planlamıştı?

Bölüm 32

Kelly

Koşudan eve döndüğümde hava kararmaya başlamıştı. Nora'nın evinin önündeki güvenlik aracı gitmişti. Güvenliği konusunda oldukça endişeli olmalı, çünkü evi artık kameralarla dolu. Koşarken evinin her iki yanında birer tane ve garajının önünde bir tane daha gördüm.

Parlak bir ışık yandı ve kısmen açık panjurlarımdan yere ve duvara gölgeler düşürdü. O kadar parlaktı ki sanki uzaylı bir uzay aracı evimin önüne iniş yapıyordu. İçeri baktım ve Nora'nın evinin benimkine bakan tarafında büyük bir projektör gördüm.

Derin nefes alıyorum ve
endişelenmeye başlıyorum. Beni
görmüş olmalı.

Öyle olsaydı, polise haber vermez miydi? Başka neler yaptığımı görmek için arama izniyle kapımı kırmazlar mıydı?

Birinin evine dinleme cihazı yerleştirmenin cezası nedir?

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak duş alıyorum.

Sadece iki hafta beklemem gerekiyor ve o zaman tüm bunların bir şey için olup olmadığını anlayacağım.

Laboratuvarın DNA örneğini işlemesi bir hafta sürer. Bir hafta da Sandy'nin Beth'in tırnaklarında bulunan DNA profiliyle karşılaştırması için.

İki hafta bekleyebilirim, değil mi?

Artık geri çekileceğim. Gerekirse iki hafta boyunca Nora'dan uzak durabilirim. Evime kapanacağım. Spor salonu üyeliğim var. Dışarıda koşmak yerine koşu bandına çıkabilirim ya da yakınlarda güzel bir parkur bulabilirim.

Daha rahat kıyafetler giydim. Bugün klima patlatırken sıcacık bir kazak giyebileceğim bir gece gibi geliyor.

Televizyonda bir şeyler izleyeceğim. Bir komedi. Hafif ve kabarık bir şey. Gerçek suç ya da gerilim yok. Gerilim içeren her şeyi sevsem de hayatım yeterince yoğun.

Ofisime giriyorum ve masamın ışığını açıyorum. Leydi beni odaya kadar takip ediyor, en sevdiği köşeye gidip oturuyor. Önümde bir casusluk gecesi daha olduğunu düşünüyor olmalı, ama bu gerçek olmaktan çok uzak.

Normal, çok daha sıkıcı bir hayata dönme zamanı. Bu gece beni yağsız patlamış mısır ve Netflix bekliyor.

Dürbün masamın üzerindeydi. Hemen dolaba kaldırdım. Bu kadar yeter.

Casusluktan emekli oluyorum. Artık gizlice dolaşmak yok. Memur Tallie haklı. Sonuçları beklemeli ve haklı olup olmadığını görmeliyim. Yanılıyorsam ne yapacağıma da hazırlanmalıyım.

"Ben kötü bir insanım."

Ses beni korkutuyor. Önce kendi kafamdan geliyormuş gibi hissettim. Vicdanım sonunda Beth'e olanlarla ilgili gerçeğe ulaşmak için yaptığım korkunç şeyler hakkında konuşuyor. Sesi tekrar duyduğumda, yanıldığımı anlıyorum.

"Tanrım, bana yardım et," diyor kadının sesi. Ağlama sesi duyuyorum. Masama bakıyorum ve dinleme cihazının alıcısı olduğunu görüyorum. Kulaklıklar çıkarılmış ve makine aktif olarak Nora'yı kaydediyor.

Banyosundan geliyor olmalı. Evinden alamadığım tek cihaz.

"Ne yapmalıyım?" Nora soruyor. "Ne yapmam gerekiyor? Duralım mı?"

Bir an nefesimi tutuyorum. Nora'nın evine bakıyorum. Nora'nın tüm ışıklar kapalı.

"Seni görüyorum," diyor Nora'nın sesi ürkütücü bir tonla.

Paniğe kapıldım ve ofisin ışığını kapattım. Pencereye dönüp Nora'nın nerede olduğunu görmeye çalışıyorum.

"Dinlediğini biliyorum," diyor sesi soğuk bir şekilde. "Beni izlediğini biliyorum. Kocama ne yaptığını biliyorum."

Belki de telefonda konuşuyordur? Son yorumundan sonra rahat bir nefes aldım. Başka biriyle konuşuyor olmalı. Kim ama? Jameson'la ne ilgisi var?

"Kelly," diyor Nora'nın sesi fısıltıyla. "Evimde bu küçük cihazlardan kaç tane var?"

Tekrar paniklemeye başladım, evine bakıyordum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Güneş neredeyse batmak üzereyken, içerideki hiçbir şeyi zar zor görebiliyorum.

Karanlık odalarına baktığımda ürkütücü bir his var. Değişiklik olsun diye tüm panjurlar açık ama onu göremiyorum.

Polisi arayacak mı? Ne planlıyor?

Birden ana yatak odasında bir hareket görüyorum. Karanlıkta hareket eden gölgeler dikkatimi çekiyor. Dolabımın kapısını açıyorum ve dürbünü alıp odaya bakıyorum.

Odada onun gölgesini gördüğümde yine nefesimi tutuyorum. Yatağında oturmuş, pencereye bakıyordu. Bana bakıyor.

"Beni mahvetmek mi istiyorsun?" diyor soğuk bir şekilde. "Kocamı, hayatımı istiyorsun. Bebeğimi mi istiyorsun? Sonunda sende olmayan bir şeye sahibim ve sen onu istiyorsun."

Elinde uzun ve dar bir şey görüyorum. Ne olduğunu anladığımda neredeyse çılgılık atacaktım.

Nora tüfeği kucağına yerleştiriyor, bir yandan da pencereden dışarı, evime doğru bakmaya devam ediyor.

"Umarım şu anda beni dinliyorsundur," diyor başını sallayarak. "Benim olanı alamayacaksın. Bu sefer izin vermeyeceğim."

Başka bir gölge onun arkasından odaya girer.

"Nora, ne yapıyorsun?" Jameson ona söylüyor.

Bölüm 33

Nora

"Silahımı indir," diyor Jameson yumuşak bir sesle. "Lütfen."

Dinleme cihazını yatağın üzerine bırakıp doğruluyorum, tüfek hâlâ elimde. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

"Neredeydin?" Soruyorum, nefesler arasında kelimeleri zar zor söyleyebiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar, kafası karışmış bir halde. "Nora, durman gerek, lütfen. Bırak onu."

"Onunla birlikteydin, değil mi?" O cevap vermeden önce, aptalı oynamayı bırakması için kendi sorumu onun yerine ben cevaplıyorum. "Kelly. Bugün onunla birlikteydin."

"Hayır," diyor tekrar, kafası karışmış bir şekilde. "Sana söyledim: İş için Toronto'ya gittim. Arkadaşımla takılmak istedim. O kadın, Trevor'ın karısıydı. Üçümüz dışarı çıktık." Bana ve tüfeğe boş boş baktı. "Bana zarar verecek misin?" diye açıkça soruyor. "Kendine zarar verecek misin?"

Durumun ciddiyetini kavrayarak ona cevap vermek için bir an duruyorum. "Ben... artık bilmiyorum."

Başını eğiyor. "Nora, lütfen, bebeğimiz söz konusu olduğunda, başka bir kadınla hiçbir şey yapmayacağım, hele Kelly ile hiç. Bana inanmak zorundasın. Trafik yüzünden geç saate kadar eve gelemedim. Toronto'da trafiğin yoğun olduğu saatlerdi. Nasıl olduğunu hatırlarsın. Şimdi onu yere bırak da konuşalım. Beni korkutuyorsun."

"Kendimi korkutuyorum," diyorum. Tüfeği yatağın üzerine dikkatlice yerleştiriyorum. "Dolu değil. Sadece onu korkutmak istedim."

"Kim?" diyor, odanın etrafına bakarak.

"Kelly!" Sesimi yükseltiyorum, bunu neden anlamadığını anlamıyorum. Tüm sorunlarımın sebebi o. Her şeyin arkasında o var. Bizi manipüle ediyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Onun havuzu gayet iyi," diyorum gülerek. Karnımda bir ağrı hissediyorum ve acı içinde kıvranarak karnımı kapatıyorum. "Görmüyor musun? Sadece havuzunu sana yaklaşmak için bir bahane olarak kullanmak istedi."

"Tamam," diyor Jameson bir süre sonra. "Durum böyle olsa bile, bunun bir önemi yok."

"Fark etmez!" Tekrar ediyorum. "Sana ulaşmanın bir yolunu bulacaktır! Bu onun oyunu." Yataktan siyah cihazı alıyorum. "Bunu görüyor musun?"

"Ne oldu?" diye sorar, yine kafası karışmıştır.

"Bir dinleme cihazı. Google'da arattım. Bunu evimize o koydu!"

"Eminim mantıklı bir açıklaması vardır-"

"Bu Kelly!" Çılgılık atıyorum. "Hayatımızı mahvetmek için hayatımızda olmak istiyor."

Onun işi bu!"

"Ya önceki sahibinden kalma bir şeyse?" diye sorarak, zaten yanlış olduğunu bildiğim bir alternatif sunmaya çalışıyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Kim bilir evimize kaç tane daha koydu ya da ne zaman?" Jameson'a bakıyorum, her zamanki gibi kafam karışık. Bütün gün dışarıdaydı ve eve döndüğünde bana ne öpücük ne de sarılma teklif etti. Kelly olduğu halde tek yaptığı bana canavarmışım gibi bakmak!

"Bana inanmıyor musun?" Sessizce söyledim. "Artık beni sevmiyorsun, değil mi?"

"Nora," diyor sakince, "Dr. Albee ile birlikte konuşalım. Onu telefonla arayabilirim. Yani... Eve geliyorum ve elinde benim tüfeğim var. Evimizin yan tarafında bir projektör ve her yerde kameralar var. Sen... iyi değilsin. Dr. ile konuşmamız gerek."

"Onunla konuşmuyorum," diye bağıyorum.

"Annen, Dorothy. Onu arayıp buraya gelmesini isteyeceğim."

"Şu anda ona ihtiyacım yok. Sadece bana inanmana ihtiyacım var!" Kocama bakıyorum ve soğuk gözleri bana boş boş bakıyor. Bu bakışı daha önce de görmüştüm, iyi olmadığım zamanlarda. Bunu uydurduğumu düşünüyor. "Kocasını öldürdü!"

"Kelly?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Tabii ki. Onu öldürdü ve hayat sigortasından para aldı. Bu sayede bütün gün hiçbir şey yapmadan durabiliyor. Evliliğimizi nasıl mahvedeceğini bulmak için bu kadar zamanı var." Karnıma bıçak gibi bir ağrı daha saplandı. Bir inilti çıkarıp bir adım geri çekiliyorum.

"Nora!" Jameson sesleniyor ve beni kendine yakın tutuyor. Nefesimi sakinleştiriyorum, bir anlığına onun odunsu parfümünü kokluyorum. Dokunuşu beni rahatlatıyor. Kollarını bana sıkıca sarıyor.

"İyileşeceksin," diye fısıldıyor. "Hadi hastaneye gidelim." "Ne için!" Bağıyorum.

Sırtımı sıvazlıyor ve elini yüzümün yan tarafına koyuyor. Bana endişeyle bakıyor. "Yardıma ihtiyacın var," diyor. "Bebeğimizi düşün." Derin bir nefes verdi. "Bugün gitmemeliydim. Gitmemeliydim. Üzgünüm, Nora. Seni seviyorum ama Tanrım, çok üzgünüm."

Karnıma bir ağrı daha vuruyor ve birden içimde büyüyen bebeğimi düşünüyorum. Üst baldırlarım yapış yapış. Elimi bacaklarımın arasına koyuyorum ve nemlilik hissediyorum. Parmaklarımı kaldırdığımda soluk kan rengini görüyorum.

Jameson'ın gözleri büyür. "911'i arayacağım."

Kısa süre sonra sağlık görevlileri ve eski 'dostum' Memur Sandra Tallie geldi.

Bölüm 34

Kelly

Kapının çalındığını üst kattan duyabiliyorum. Kim olduğunu biliyorum. Bunca zamandır dinliyordum.

Bundan sonra ne olacağına dair korkuyu şimdiden hissedebiliyorum. Ayrıca ne kadar kötü bir insan haline geldiğimi de fark etmeye başladım. Sert bir vuruş daha adımlarımı hızlandırıyor ve ön kapıyı açıyorum.

Memur Tallie bana boş boş bakıyor. "Bunu sormanın kolay bir yolu yok, bu yüzden ne kadar saçma olursa olsun söyleyeceğim... Nora'nın evine dinleme cihazı yerleştirdiniz mi?" Cevap olarak ona bakıyorum. Bir süre sonra nefesinin altından küfretti. "Senin neyin var Kelly?"

Başımı eğdim. "Ben... bilmiyorum."

"Başının ne kadar belada olduğunu biliyor musun?"

Hemen başımı kaldırıyorum. "Ben hiçbir şey itiraf etmedim," diyorum savunmacı bir tavırla.

"Doğru," diyor kollarını kavuşturarak. "Küçük sepetinizle ofisime girmenize izin verdim ve teorinizi dinledim. Konuşmamızın seni bu kadar ileri gitmeye teşvik edeceğini düşünmemiştim ama yanılmışım. Onun izni olmadan DNA'sını alacağını ima etmeye başladığında seni hemen ofisimden kovmalıydım."

Panikledim. "Şimdi DNA'ya bakmayacak mısın?"

Cevap vermiyor ve kollarını açıyor. "Bu insanlara yaptığınız şey yanlış."

Bir ambulans caddede ilerliyor. İçinde Nora'nın olduğunu biliyorum. Yine de soruyu soruyorum, daha masum görünmesi için. "Ne oldu?"

"Nora'nın alınması gerekiyordu. Hamile olduğunu biliyorsun, değil mi? Sağlık görevlileri bebek için endişeleniyor. Doğruca acile gidiyor. Sağlık görevlileri stres yüzünden sorun yaşadığını düşünüyor... Ona başka ne yaptınız?"

Bir daha cevap vermeyeceğim. Sessiz kalma hakkına sahipsin. Ryan'ın bana söylediği sözleri hatırlıyorum. Polise ne söylemem gerektiği konusunda bana koçluk yapmıştı ve şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım varken onun tavsiyesine karşı gelmeyeceğim.

"Peki," diyor, "nasıl istersen öyle olsun. Burada ne olduğunu bulmak için çok fazla araştırma yapmak gerekmeyecek, Kelly." Bana sertçe baktı. "Ana caddede bir casus dükkânı var. Görevli tezgâhtara sorsam, sarışın güzel bir kızın yakın zamanda bulundukları yerden bir sürü dinleme cihazı aldığını söyleme ihtimali nedir?"

Başka bir noktaya değindi. Nora'nın yaptıklarını nasıl ortaya çıkaracağımı planlarken hiç düşünmediğim bir şey.

Memur Tallie'ye cevap vermedim. "Onları rahatsız etmeyeceğim," diye kabul ediyorum. "Yani, hiç etmedim. Ama şimdi onlardan uzak duracağım. Görünüşe göre Nora'nın başından çok şey geçiyor." Sandy bana soğuk soğuk baktı. "Bebek iyi mi?"

"Öyle umsan iyi olur," diyor. "Ayrıca sözünü tutsan iyi edersin. Eğer Nora ya da kocasını kışkırtacak başka bir şey yaptığını öğrenirsem, seni kendim tutuklarım. Anladın mı?" Tek kelime etmediğimde, daha yüksek sesle tekrarlıyor.

"Anlıyorum," diyorum sonunda. Tekrar tekrar başımı salladım. Zaten bu gece kapımı çalmadan önce bunu yapmayı planlıyordum ama ona söylemeyecektim. Çocuğunun başına bir şey gelmesini asla istemedim. Sadece gerçeği öğrenmek istiyordum. Şimdi tüm planlarım suya düşüyordu ve açığa çıkan ben olmuştum.

"Yine de DNA'yı inceleyecek misiniz?" Tekrar soruyorum.

Bu sefer cevap vermeyen o. "Onlardan uzak dur Kelly."

Bir nefes verdim. "Neden planladığım şeyi kabul ettin? Sana ne yapacağımı söyledim, açıkça söylemesem bile."

Nefes nefese kaldı. "Onları gözetlemen gerektiğini hiç söylemedim! Ya da odasına girip ondan örnek almanı." Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Sen de öyle yaptın, değil mi? Bana geçen gece odasına girdiğini düşündüğünü söyledi ve bugün ofisime gelip ihtiyacın olanı aldığını söylüyorsun. Ne yaptın sen?"

"O yaptı. Beth'i o öldürdü! Gerçek ortaya çıktığında, yaptığım şeyde haklı olduğumu anlayacaksın. Bu yüzden ofisine geldiğimde beni durdurmaya çalışmadın. Arkadaşımızı öldürdü! Hamile olması yanına kâr kalacağı anlamına gelmez!"

Memur Tallie bana gülümsüyor. "En azından artık ikinizin ortak bir noktası var. O da senin birini öldürdüğünü düşünüyor. Ryan'ı nasıl öldürdüğün hakkında saçmalamaya devam etti. Şimdi ikiniz de birbirinizin katil olduğunu düşünüyorsunuz." Başını sallar ve güler. "Ve sen de yan komşun

Birbirinizi. Okuldayken ikinizin iyi geçinemediğini biliyordum ama bu bambaşka bir şey."

Birkaç adım geri çekiliyorum. Bir yanım Nora'nın saçmalıkları sigorta şirketinin ve yetkililerin dikkatini eker mi diye endişeleniyor. Kendim de başka bir soruşturmadan geçmek zorunda kalacak mıyım?

Memur Tallie parmağıyla beni işaret etti. "Ne dediğimi unutma. Onları rahat bırak, yoksa."

OceanofPDF.com

Bölüm 35

Kelly

Yatağıma uzandım, yine uyumakta zorlanıyorum. Bu sefer heyecandan değil.

Nora hâlâ hastanede. Cihazdan kanaması olduğunu duymuştum. Ne kadar kötü olduğunu merak ettim. Sağlık görevlileri geldikten sonra dinlemeyi bırakmak zorunda kaldım. Bebeğin öldüğünü duyacağımdan endişeleniyordum.

Bunu dinleyemezdim.

Nora benim hakkımda haklıydı. Ben berbat bir insanım.

Çıkarıcı ve duygusuz olabileceğimi hep biliyordum. Şu an olduğum kişi olacağımı hiç düşünmemiştim.

Kinci.

Beth'e olanlarla ilgili gerçeği öğrenmek için yaptığım şeyin gerekli olduğuna kendimi inandırdım. Kendimi bu durumda iyi insan olduğuma inandırdım.

Nasıl bu kadar aptal olabilirim?

Şimdi Nora hastanede. Bebeğine ne olacağını Tanrı bilir. Eğer zarar görürse, polise yaptığım her şeyi anlatmayı planlıyorum. Tamamen dürüst olacağım. Hak ettiğim her şeyi alacağım.

Nora'ya yaptığım la kalmayacak. Ryan'a olanları da polise anlatacağım.

Yanımdaki yatakta yatan Lady'yi sevdim. Koşumuzdan tamamen bitkin düşmüş ve ağır ağır nefes alarak uyuyor. Onun dinlenme yeteneğini kıskanıyorum.

Keşke ilk andan itibaren polise karşı her konuda dürüst olsaydım.

Başla.

Yatağımda yan döndüm, kocamın görüntüsünü çıkarmaya çalıştım. zihnimin.

Aylar önce onu bulduğum gün eve geldiğimde, eve girdiğimde ürkütücü bir sessizlik vardı. Ryan'ın kamyonu garaj yolundaydı, ki bu bile başlı başına bir sürprizdi.

Genellikle günün o saatlerinde dışarıda olur, eve ancak altıda ya da daha geç bir saatte gelirdi. Kendi deyimiyle tur atacaktı. O yapardı

sayısız işletmesine seyahat eder, mali durumları gözden geçirir ya da yöneticilerle konuşurdu. Genellikle eve yiyecek bir şeyler getirirdi, her ne kadar bana sunduğu fast food yiyecekleri yememe eğiliminde olsam da.

Onun restoranlarının yaptıklarını yemek yerine kendi yemeklerimi pişiriyordum. İlk fast-food franchise'ına sahip olduğundan beri kolayca otuz kilo almıştı.

Ön kapıyı kapattım ve ona seslendim ama sadece o sağır edici sessizlik vardı.

Oturma odasında televizyonun açık olduğunu duymayı ve Ryan'ı en sevdiği koltuğunda oturmuş spor kanalını izlerken bulmayı bekliyordum.

"Ryan?" Tekrar seslendim. Anahtarlarımı girişin yanındaki sehpanın üzerine attım ve katlanmış bir mektup gördüm.

"ŞUNU OKU. POLİSİ ARAMA."

Notu aldım ve inceledim. Ryan'ın yazdığını hemen anladım ama anlayamadım. İşte o zaman televizyona bakan deri koltuğun yanından sarkan kolunu gördüm. Koltuğun arkası bana dönüktü ve bakmak için etrafından dolandığımda beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Keşke yapmasaydım.

Sandalyede oturan kocamı, ondan geriye kalanları hâlâ görebiliyordum. Göğsünde kocaman bir delik vardı.

Hemen yüzümü kapattım ve yan masaya dönerek mektubu açtım.

"Özür dilerim," yazdığı ilk cümleydi. Nefes aldım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Zihnim koşturtsa da bana yazdığı son sözleri okumaya devam ettim.

Oturma odasına gitme. Polisi de aramayın, henüz değil. Ne yapmanız gerektiğini hatırlayana kadar bu mektubu birkaç kez okuyun.

Sana karşı pek çok konuda dürüst olmadım. Ben

kötü bir insanım. Kötü bir kocayım.

Seni aldattım. Sanırım bundan şüphelendin ama bana hiçbir şey söylemedin. Tanıdığın biri değil. Neyse ki bunu sana yapmayacak kadar sağduyuluydum. Birden fazla kadın vardı.

Özür dilerim. Umarım bir gün yaptığım şeyler için beni affedebilirsin. Eğer bir Tanrı varsa, umarım affedilebilirim.

Senin kadar güzel birini asla hak etmedim. Umarım aşkına layık birini bulursun.

Mali durumumuz hakkında sana yalan söyledim. Beş parasızız. İşlerim çöküyor ve iflas başvurusunda bulunma aşamasındayım. Sana söyleyemedim. Senin için yaptığım tek doğru şeyi, yani yaşam tarzımızı bozmak istemedim.

Gerçek şu ki, sen daha iyisini hak ediyorsun. Çok daha iyisini.

Sana o kadar çok yalan söyledim ki takip etmek zor.

Doktora gittiğimi ve spermlerimin gayet iyi olduğunu söylediklerini söylemiştim. Bu da doğru değil. Sana asla bir çocuk veremeyecektim ve sen bunu hak ediyorsun.

Çok özür dilerim. Bunu yazarken, sonunda ne kadar kötü bir insan olduğumu anladığımı bilin.

Bir koca olarak seni hayal kırıklığına uğrattım. Sana bir bebek veremedim. Sana bakmayı başaramadım ama belki de bencilce olmayan son bir şey yapabilirim.

Benim yaptığım şekilde intihar gibi görünecek ve eğer polis raporu böyle olursa, hayat sigortamdan bir kuruş bile alamayacaksınız. O yüzden polise kendimi öldürdüğümü söylemeyin. Polise hiçbir şey söylemeyin. Onun yerine avukatımı arayın. Sana yardım etsin. Sadece polis değil, sigorta şirketi de soruşturma açacaktır.

Kendimi ve silahı, olanları bir kaza gibi gösterecek şekilde konumlandırımdım. İyi bakılmamış bir silahın kazara ateş alması. Eğer rolünüzü doğru oynarsanız, resmi soruşturmadan çıkacak sonuç bu olacaktır.

Avukatımın yardımıyla, olacak olan bu. Bir daha asla para konusunda endişelenmenize gerek kalmayacak.

Yeni bir hayata başlamak için yeter de artar bile. Hak ettiğin bir hayat, bunu benden daha çok hak eden biriyle.

Umarım bana çok kızgın değilsindir. Bunu senin için yaptım. Bencilce elimden aldığın, hak ettiğin her şeyi sana vermek için.

Ne olursa olsun ve soruşturma sırasında ne ortaya çıkarsa çıksın, her zaman en iyi yanımın seni sevdiğini hatırla.

Polis gelmeden önce bu notu yak."

Yatağında uzanırken odamın tavanına bakıyorum. Bir zamanlar kocamla paylaştığım yatağa. Şimdi sadece Lady var.

Elbette, uzun bir mücadeleden sonra sigorta parasını aldım.

Görünüşe göre, mirasçılara para bırakmak için intihar etmek sık sık olan bir şey. Keşke Ryan bana ne planladığını söyleseydi. Ona sahip olmayı tercih edeceğimi anlamadı.

Evliliğimiz hiç de mükemmel değildi.

Aslında benim de beni aldattığına dair hiçbir fikrim yoktu, ta ki onu ve mektubunu bulduğum güne kadar.

Onu affedebilirdim. Alternatifin ne olacağını bilerek affedebileceğimi düşünmek hoşuma gidiyor.

Benden çocuk sahibi olamamasına rağmen başka seçeneklere de bakabilirdik. Ya da kim bilir, şansımız yaver gider ve yine de gebe kalırdık.

Restoranları batıyor olabilirdi ama iflas son seçenek olsa bile, başka bir yerde hayatta kalabilirdik. Harika bir iş zekası vardı. Bir şirket onun yeteneklerini kullanabilirdi. Yönetici ya da üst düzey yönetici olarak iş bulabilirdi.

Yaptığı şeyi yapmak zorunda değildi. Beni sonsuza dek terk etti.

Nora bugün bana berbat bir insan dedi. Ryan'ın son gününde neler düşünmüş olabileceğini düşünerek başımı sallıyorum.

Ne olursa olsun, kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissediyorum. Nora'nın bebeğinin iyi olması için dua ediyorum. Beth'in ölümünün ardındaki gerçek ne olursa olsun, bu bebeğin suçu değil.

Nora'ya yaptığım şeyler affedilemezdi.

Miller ailesinin şu anda yaşadıkları evde bir çocuklarını kaybettiklerine dair söylediğim yalanı düşündüğümde şimdi yüzüm kızarıyor. Bu gerekli değildi. Yaptıklarımın hiçbirisi gerekli değildi.

Ryan ve ben birbirimizi hak ediyorduk. Kendini kötü biri olarak ilan etmişti ve şimdi anlıyorum ki ben de daha iyi değilim.

Tavana bakarken merak ediyorum, ben hep böyle miydim?

Komodinin üzerindeki altın kolye ucuna uzanıyorum ve açıyorum. Bir süre Nora ve Beth'in resmine bakıyorum. Umarım doğru şeyi yapmışımdır. Yanılmadığım için dua ediyorum.

Bölüm 36

Nora

Neredeyse bir haftadır hastanedeyim. Acil servise ilk geldiğimde bebeği kontrol ettiler.

Neyse ki hiçbir sorun yoktu. Olabildiğince sağlıklıydı. Kana rağmen doktorlar bebek için endişelenmememi söylediler.

Ancak ben iyi değildim.

Tıbbi olarak taburcu edildikten sonra, sağlık görevlileri geldiğinde sergilediğim zararlı davranışlar nedeniyle psikiyatri birimine gönderildim. Jameson kendini tutmadı. Onlara tüm endişelerini anlattı.

Endişelenmekte haklıydı. İyi bir yerde değildim.

Hastanedeki psikiyatrist geçmişimi gözden geçirirken kendimi aptal gibi hissettim. Kendime zarar verdiğim için ilk kez bir koğuşa yatırılmıyordum. Toronto'ya ilk taşındığımda bazı kötü seçimler yapmıştım. Çok fazla hap almıştım.

Üniversitedeki oda arkadaşım beni bulup ambulans çağırdı ve kısa bir süre hastanede kaldıktan sonra iyileştim. Sonrasında terapiyi daha ciddiye aldım. Doğru psikoloğu bulmam biraz zaman aldı. Sonra Jameson'la tanıştım ve işler benim için daha da iyiye gitti.

Doğru ilacı bulduktan sonra ruh halim dengelendi. Depresyonum yatıştığında, nihayet kendimi yeniden kendim gibi hissettim.

Muskoka hastanesindeki psikiyatrist bana karşı nazik ama sertti. İlaçlarıma devam edebileceğimi bildiğim halde neden bıraktığımı sordu. İhtiyacım olduğunu bildiğim halde neden yardım istemediğimi sordu.

Aklıma gelen korkunç bahaneleri dinledikten sonra bana nazikçe, istikrarlı bir noktaya gelen bazı hastaların kendilerini o noktaya getirenin ne olduğunu nasıl unuttuklarını anlattı. İlaçlarını almamak ya da istikrarlı bir noktaya gelmelerine yardımcı olan güvenlik planlarına uymamak gibi şeyler yapıyorlar.

İlaçlarımı tekrar almaya başlamayı kabul ettim ve koğuştaki üçüncü günümünden sonra ilaçlarıma başladım. Kendimi tekrar iyi hissetmezsem bir güvenlik planı üzerinde anlaştık. İlk olarak Jameson'la konuşacaktım. Eğer o müsait değilse ya da sorun yaşadığım kişi oysa, annemle ya da Dr. Albee ile konuşacaktım.

Kabul edildiğinden beri Jameson her fırsatta beni ziyaret etti. Tüfeği evden kalıcı olarak çıkardı. En azından iyi bir şey

ortaya çıktı. Görünüşe göre sonunda istediğimi aldım.

Psikiyatrist ve ben Kelly McDermott için bir plan bile yaptık.

Taburcu olduktan sonra ondan vebadan kaçır gibi kaçacaktım. Başka bir şey denerse Jameson onunla konuşacaktı.

Ziyaretçi odasında oturmuş Jameson'ın gelmesini bekliyorum. Hala ne zaman ayrılabilirceğinden emin değilim ama yakında olabileceği söylendi.

Hastane personeli komşuma olan saplantım konusunda endişeliydi. Onlara her şeyi açıkladım ve Kelly ile olan geçmişim hakkında onlarla paylaştıklarım göz önüne alındığında daha anlayışlı davrandılar. Beth'i biliyorlardı.

Psikiyatrist neden bu kadar perişan olduğumu anladı. En iyi arkadaşınızın cesedini bulmak sizi değiştirebilir. Benim için kesinlikle öyleydi. Olanlardan sonra eskisi gibi değildim.

Doktorlar Kelly'nin kocasını öldürmesi, beni gözetlemesi ve oynadığı oyunlar hakkındaki saçmalıklarımı dinlediler.

Jameson ve Kelly hakkında yanıldığım için başka konularda da yanılıyor olabileceğimi görmeme yardımcı oldular.

Bu egzersizi çok denedim ama yine de dinleme cihazını ve havuzla ilgili yalanı bulduğum gerçeğini değıştirmedir. Hâlâ bir şeyler olduğuna dair güçlü hislerim var. Kelly benimle oyun oynuyor.

Genelde bu şekilde düşünmek beni heyecanlandırırır ama bugün değil.

Bu konuda kendimi huzurlu hissetmemin nedeni, onun oyunlarına katılmak zorunda olmamam. Kendi başına oynayabilir. Jameson yasaklama emri çıkarttırmaya çalışıyor ve bir avukatla konuşuyor. İşler düzelince Memur Tallie ile konuşacağını söyledi.

Jameson odaya giriyor, tişörtünde büyük bir ziyaretçi etiketi var. Beni kanepede görünce gülümsüyor. Hemen yanıma oturdu ve elimi tuttu.

"Yarın gidiyorsun," diyor.

Ben de anlamadığım için gülümsüyorum. "Bana bir randevum olmadığı söylendi."

"Az önce koridorda psikiyatristiniz Dr. Lee ile konuştum. Bana çok iyi olduğunu söyledi. Eskisinden çok daha iyi."

Başımı eğiyorum ve ona sarılıyorum. "Seninle evde olmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de sabırsızlanıyorum," diyor. "Diğer şey hakkında, kiminle olduğunu biliyorsun. Polisle konuştum. Memur Tallie konusunda haklısın. Beni dinlemediğini hissediyorum. Kelly ve onun lisede arkadaş olduklarını söylemişsiniz?"

Kelly'yi karakoldan çıkarken gördüğümde taşıdığı hasır sepeti düşünüyorum. "Sanırım yakınlar."

Başını sallıyor. "Ben de bu konuda endişeliyim. Resmi bir şikayette bulunabilirim." Bana endişeyle bakıyor. "Endişelenme. Bunların hiçbiri için endişelenme. Ben her şeyle ilgileneceğim. Sen sadece dinlen." Elini karnıma koyuyor ve tekrar gülümsüyor. "İkiniz için de ekstra dinlenmeye ihtiyacınız var... Bugün annenle de konuştum. Ona ne zaman gideceğini söylediğimde daha da heyecanlanacak."

"Yaptığı o ciyaklama şeyini yaptı mı?"

Jameson ellerini kaldırıyor ve annemin meşhur olduğu sesi çıkarmaya çalışıyor. "Eeeeeeee! Kulağa doğru geliyor mu?"

"Öyle," diyorum gülerek. "Babam bir şey söyledi mi?"

"Yaptı," diyor Jameson kaşlarını çatarak. "Umarım üzülmemişsindir."

"Ne? Babam ne dedi?"

"Buraya geldiğin ilk gece seni ziyaret etmek istedi."

Yüzüm sertleşti. "İstedi mi?"

"Nasıl olduğunuzu düşününce, ikinizin bu şekilde tanışması için iyi bir zaman olmadığından endişelendim. O... aslında bugün benimle. Dışarıda arabada. Sorun olmazsa seni görmek istiyor."

Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyorum. "Bana neden söylemediğini anlıyorum." Onunla karşılıklı konuşabildiğimden beri aramızda sarsıntılı bir ilişki var. "Yine de beni şimdi görmesini istiyorum."

Jameson yakında döneceğini söyledi. Odada oturup babamın gelmesini bekliyorum. Beni bu şekilde görmesi fikrinden nefret ediyorum. Kendimi kırılmış hissediyordum.

Şimdi de babam beni mi görmek istiyor? Çok soğuk kalpli bir adam olabiliyor. Bana tiksintiyle baktığını hayal edebiliyorum. Psikiyatri koğuşuna tiksintiyle bakarken. Duyguları hisseden bir tip değildi. Kendine zarar vermeyi düşünen insanlar zayıftı.

Ne kadar zamandır şehirdeyim? İstedığı zaman ziyaret edebilirdi.

Kapıdan içeri girdiğinde ona bağıracağımdan endişeleniyorum, "Bu senin hatan!" ya da aynı derecede incitici bir şey. İçimde kaynayan öfkeyi hissedebiliyorum.

Sonunda kapı açılıp babam içeri girdiğinde, öfkem bedenimi hemen terk ediyor. Sert yüzü yumuşamıştı. Gözlerinde ve yanaklarında kendi gözyaşları var.

Yaklaşırken kollarını kaldırıyor. Hatırladığımdan çok daha yaşlı. Hızla kalkıp ona doğru yürüyorum. Kollarını önce nazikçe bana doluyor, kavradıktan sonra sıkıyor.

Şimdi ikimizin de gözyaşları özgürce akıyor.

"Benim küçük kızım," diyor usulca. "Her şey yoluna girecek, benim tatlı kızım."

OceanofPDF.com

Bölüm 37

Kelly

Sadece Sandy Tallie'ye değil, kendime verdiğim sözü de tuttum. Nora ya da Jameson Bowman'ı daha fazla rahatsız etmedim.

Nora hastanedeiken bunu yapmak kolaydı.

Ayrıldığı gece olanlardan sonra bir süre akıl hastanesinde kaldığını sanıyorum.

Birkaç gün önce eve döndü. Bu zor olacak diye düşündüm. Kapı komşunuzdan nasıl kaçarsınız? Tamamen içime kapanıyorum. Evimden neredeyse hiç çıkmıyorum. Değişiklik olsun diye arabamı garajımda tutuyorum; böylece dışarı çıkmam gerekirse onu görmeden çıkabiliyorum.

Eminim bu ikimizin de isteyeceği son şeydir.

Yine de bundan sonra ne olacağı konusunda endişeliyim.

Sandy her an sonuçlarla birlikte benimle temasa geçebilir. DNA soy kaydının hazır olduğunu teyit ettikten sonra Memur Tallie ile irtibata geçtim ve o da DNA kanıtlarıyla karşılaştırmaya devam etmeyi kabul etti.

Son konuşmamızdan sonra beni tamamen görmezden gelmesinden endişe ediyordum. Nora'nın bu işe karışması konusunda hâlâ güçlü fikirleri olmalı.

Soy testi tamamlanmalı altı gün oldu. Her an bir telefon gelebilir. Sonuçlar ismi gösterdiğinde Sandy'nin kafasının karışacağını biliyorum.

Yarattığım profil benim içindi, Nora için değil. Bu Memur Tallie ile yapmam gereken bir başka korkunç konuşma olacak.

Test pozitif çıkarsa, bu kesinlikle işleri çok daha kolaylaştıracaktır. Ne istersem söyleyebilirim. Ne olmuş yani, DNA kanıtı elde etmek için birinin boğazından izinsiz örnek almışım, birini öldürmüşler! Eminim başımı çok fazla belaya sokmayacak kadar kolay olacaktır. Ne de olsa, yaptıklarım sayesinde genç bir kızın cinayeti çözülmüş olacak. Elbette, eşleşme olarak benim ismim gösterildiğinde bir açıklama yapmam gerekecek, ancak kendi DNA testimi verdiğimde, özgür olacağım ve herhangi bir yanıştan aklanacağım.

Tabii bu arada Nora ve kocasının ne yapacağı sorusu da var. Şu ana kadar dinleme cihazlarıyla ilgili tutuklanmadım ya da sorgulanmadım. Memur Tallie, Jameson'ın kendisini ofisinde ziyaret ettiğini ve oldukça üzgün olduğunu söyledi. Avukat tehdidinde bulunmuş.

Bunun benim için ne anlama gelebileceğini düşünmemeye çalışıyorum. Pozitif kalmam gerekiyor. Ayrıca şu anda hareketlerim konusunda dikkatli ve temkinli olmam gerekiyor.

Nora hastaneye gittikten birkaç gün sonra "kanıtlardan" kurtuldum. Ses alıcılarını imha ettim ve evimin yakınındaki ticari bir çöp kutusuna attım. Nora hakkında ne yapacağımı araştırırken aldığım tüm notlardan kurtuldum.

Bilgisayarımdaki geçmişimi bile sildim.

Tamam, biraz paranoyakça davrandım.

Başkasını tutuklatan ben olmalıydım ve yakında kelepçelenecek olanın ben olacağımdan endişeleniyordum.

Nora eve döndüğünden beri, komşularda daha fazla hareketlilik görüyorum. Hayır, artık casusluk yapmıyorum. Fark etmemek zor.

Nora'nın evden çıktığını hiç görmedim. Sanırım Jameson onun için her şeyle ilgileniyor. Nora'nın annesi sık sık ziyaret eder, bazen günde iki kez. Bugün tanımadığım yaşlı bir adamın ziyarete geldiğini gördüm. Stoacı bir yüzü olan yaşlı bir adam. Çocuklara çimlerinden defolmaları için bağırان bir moruğun timsaline benziyordu.

Acaba babası mıydı, ama annesinden çok daha yaşlı görünüyordu.

Yemek masamda otururken bir telefon aldım. Evi Nora'ya satan emlakçı arkadaşım Shannon Manning'den geldiğini görünce telefonu açtım.

"Peki," diyor, birkaç hoşbeşten sonra, "ne yapmak istediğini düşündün mü?"

Odada olmamasına rağmen başımı salladım. "Evet, bana değer biçtiğinden beri bunu çok düşünüyorum. Evimi satışa çıkaralım."

Oturma odama, Ryan'ın en sevdiği koltuğunun olduğu yere bakıyorum. Kocamı bulduğum yer.

Gitme vakti geldi. Bu evde olanlardan ve Nora'ya olanlardan sonra Muskoka'yı sonsuza dek terk etmeliyim. Beth'in cinayetinden suçlu olsun ya da olmasın, bu evde ya da kasabada daha fazla kalamam.

Sandalyemde kıpırdanıyorum. "Satış tabelasını ne zaman asabiliriz?"

Ŗu anda içinde bulunduğu inanılmaz durum göz önüne alındığında bunu yakında yapabileceğimizi söylüyor. Shannon'la grŖmeyi sonlandırıyorum ve baŖımı eğiyorum.

Sonuçların yakında açıklanması beklentisi beni etkiliyor. Beth'in ölümünün arkasında Nora'nın olduğunu öğrendiğimde nasıl olacağını hayal etmeye o kadar odaklandım ki, tam tersinin nasıl olacağını dŖnmeye bile zaman ayıramadım.

Ya kazayla boğuldu ya da Nora yaptı.

OceanofPDF.com

Bölüm 38

Kelly

Önce

Beth'in kaybolduğu gün.

Hayatımın geri kalanında tek yapmak istediğim Ryan McDermott'un dudaklarını öpmek.

Okul gününün sonunda Ryan beni dolabına yasladı ve her yerime yapıştı.

Cennet böyle bir yer olmalı.

Beni ne kadar yakın tuttuğundan onun da aynı heyecanı hissettiğini biliyorum. Beni Ryan kadar iyi okuyabilen bir erkekle hiç öpüşmemiştim.

Bir an için okulda, koridorda, herkesin önünde nerede olduğumu tamamen unutuyorum.

Ryan "ın benimle oynamasına izin vermeye devam edecektim, ama sonra Beth "in koridorun sonundan bağırdığını duyuyorum. Öpücükler arasında bir gözümü açıyorum ve onun yanımdan geçip bize kaşlarını çatarak baktığını görüyorum.

"Onun nesi var?" Ryan nefes almak için bir an durup soruyor.

Beth'in aşık olduğunu biliyorum. Ryan ve ben takılmaya başladıktan kısa bir süre sonra bana bundan bahsetti. Birlikte olmamızın onun için sorun olmadığını söyledi. Ryan'ın bana resmen çıkma teklif etmek istediğini duyduğumda hemen Beth'e gittim ve bu konuda ne hissettiğini sordum.

Arkadaşının ezelden beri aşık olduğu çocukla çıkması fikrine pek sıcak bakmadığı belliydi ama yine de kabul etti.

İyi olduğumuzu sanıyordum.

Baloyla mı ilgili? Bana annesinin kızının baloya gitmesi konusundaki takıntısından bahsediyordu. Beth gitmek istemiyor, neredeyse prensip olarak, annesinden öç almak için.

Okulda hiçbir erkeğin onu istemediğini söylemişti. Bu pis bir yalandı.

Güzel olduğumu biliyorum. Bazen bu bilgiyi biraz fazla ileri götürüyorum. Yelpazenin diğer ucunda Beth gibi kızlar var. Çok güzeller ama aynaya baktıklarında bunu göremiyorlar.

Ondan güzel olduğunu kabul etmesini istedim. Bir gece evimde, odamdaki aynanın önünde onu bunu söylemeye zorladım. O sırada ikimiz de bunun komik ve garip olduğunu düşündük ama söylemeye devam ederken güldük

"Ben güzelim", babam ne yaptığımızı sormak için kapıyı çalana kadar gittikçe daha yüksek sesle.

Ona Ryan'ın bile onun yakışıklı olduğunu düşündüğünü söyledim. Bu küçük beyaz bir yalandı. Ryan onun hakkında hiç konuşmazdı. Ryan gibi bir erkeğin onu güzel bulduğunu bilirse kendini daha iyi hissedeceğini düşündüm.

Bugün kötü bir gün geçiriyor olmalı.

Koridorda hışımla ilerlerken bile tek görebildiğim ne kadar güzel olduğu ve bunu göremediği için üzülüyorum.

Ryan'ı öperim. "Sorunun ne olduğunu bilmiyorum ama onunla konuşmalıyım."

Ryan başını sallar. "Şu anda değil. Sen tamamen benimsin. Hiçbir yere gitmiyorsun."

Gülümsüyorum ve onu tekrar öpmeye başlıyorum, dokunuşu daha da yoğunlaşıyor. Nora'nın koridorda durup bizi izlediğini fark ediyorum ve birden kendimi huzursuz hissediyorum. Kollarını kavuşturmuş, sanki sevgi gösterimizi onaylamayan bir anne bakışı atıyor.

Ryan'ın elini tutup koridorda ona rehberlik ediyorum. "Daha özel bir yere gidelim," diyorum şakacı bir şekilde ve o da hemen kabul ediyor.

"Tam olarak nereye gideceğimi biliyorum." Beni spor salonunun yanındaki daha küçük, penceresiz bir odaya götürüyor. Kapıyı açıyorum ve odanın her tarafına dağılmış mavi paspasları görüyorum. Ayak kokusu hemen burnuma çarpıyor.

"Bugün güreş antrenmanımız vardı," diyor Ryan. Kapıyı arkasından kapatıyor ve kilitliyor. "Buradan daha özel bir yer bulamayız. Ayrıca," diyor beni yaklaştırp en yakındaki mindere indirerek, "sanırım seni kaldırabilirim."

Gülüyorum ve beni daha fazla öpmesine izin veriyorum, elleri daha dokunaklı hale geliyor. Göğüslerime dokundukça işler kızışıyor ve ben gerilmeye başlıyorum.

Onu yönlendirmek için bir yol düşündüm. Daha fazla mahremiyet istediğimi biliyordum ama koridorda yaptığımız şeyi yapmaya devam etmek istiyordum. "Beth'le gerçekten konuşmalıyım."

"Bir süre sonra," diyor Ryan. "Henüz işimiz bitmedi."

Ryan ve ben sadece birkaç haftadır birlikteyiz. Çok öpüşmemize rağmen, Ryan'ın hoşnutsuzluğuna rağmen başka pek bir şey yapmadık.

İşler çok ileri gittiğinde onu terk etmem veya durdurmam için birçok neden uydurdum. Ona gerçeği söylemekten korkuyorum.

Hazır değilim. Kesinlikle bu odanın ilk seferimi yaşıadığım yer olmasını istemiyorum. Daha romantik olması gerekmiyor mu? Bakire olduğumu söylersem Ryan'ın nasıl tepki vereceği konusunda endişeliyim.

Neden sadece öpüşmeye devam edemiyoruz? Neden bu kadar agresif bir şekilde daha ileri gitmek istiyor? Boynumun yan tarafını öperken, bu kokuşmuş odada sayı yapmaya çalıştığını fark ediyorum.

Başımı çeviriyorum, önce  p c ğ n n verdiği zevk, sonra da paspasın üzerindeki genç ayaklarının kokusu. Bu odayı kullananlar ayaklarını yıkıyor mu? Bu paspaslar hiç dezenfekte edildi mi?

Bir elimi Ryan'ın göğsüne koyarak onu hafifçe geriye itiyorum. "Beth son zamanlarda zor zamanlar geçiriyor. Onu kontrol etmem gerek."

Ryan alay ediyor. "En iyi arkadaşımışsınız gibi davranıyorsunuz. O iyi  ocuk neden bu kadar  zg n?"

    ekiyorum. "Biz. Ezelden beri sana karşı bir şeyler hissediyor. Sanırım bizi koridorda görmesi onu üzdü."

"Bana karşı bir şeyler mi hissediyordu?" diye sordu şakacı bir şekilde. "Hiçbir fikrim yoktu." Gözlerimi deviriyorum.

Okuldaki çoğu kız ona karşı bir şeyler hissediyordu.

"Off," diyorum şakacı bir şekilde. "Şu anda arkadaş g revindeyim. Ayrıca burası seks yapmak için en kötü yer."

Ryan üzerimden kalkıyor, oturuyor, gözle görülür bir şekilde sinirli. "Tam bir baş belasısın, biliyor musun?" diyor sert bir ses tonuyla. "Ne zaman denesem, bilirsin, geri itiyorsun ya da gidiyorsun. Senin derdin ne?"

"Yok bir şey. Ben sadece-"

"Gidip  zg n arkadaşını mı bulacaksın? Yoksa eve erken mi d nmen gerekiyor? Ya da o gece beni g t rd ğ n plajda sevdiğim bahane: ' devim var' mı? Beni istemiyor musun?"

 imi  ektim. "Tabii ki biliyorum."

"Bahse girerim o Beth denen kızdaki daha fazla aksiyon alabilirdim. İki ayakkabılı kız muhtemelen  arşafkların içinde bir ucube, ama onun yerine
seninle sıkışıp kaldım."

Bir nefes verdim. "Ne dedin sen? Bırak beni!" Onu ittim ve hızla ayağa kalktım.

"Bakire misin?" diye soruyor. Hemen cevap vermeyince gülüyor. "Oh, adamım. Sen gerçekten bir şeysin. M kemmek bir kız gibi davranıyorsun. Sevişmek istiyormuş gibi yapıyorsun, sanki daha önce defalarca yapmışsın gibi, ama hepsi yalan. İşimiz bitti. Bitti!"

Ryan'ın beni kokuşmuş odada bırakıp kapıdan çıkışını izliyorum. Yalnız.

OceanofPDF.com

Bölüm 39

Nora

Present

Annem ve babam neredeyse tüm gün beni evde ziyaret ediyor. Babamın evimize ilk gelişi ve Jameson bunu göstermekten hoşlanıyor.

Babam ziyaret sırasında pek yüz ifadesi göstermiyor, ancak ona gelecekteki kreşi gösterdiğimizde hafifçe gülümsüyor.

"Oda burası olacak büyükbaba," diyorum gülümseyerek.

Memnuniyetle başını sallar. Jameson'a bakar ve sırtını sıvazlar. "Kızıma bakarak iyi iş çıkardınız. Siz ikiniz gelecekteki torunuma harika ebeveynler olacaksınız. Şimdi, burada kalmak ve bebeğe yardım etmek istediğimizde hangi oda benim ve annenin olacak?" Bana gülümsüyor, bu sefer gerçekten mutlu.

Garip ama babamın daha önce hiç bu kadar içten bir şekilde coşkulu görüldüğünü hatırlamıyorum. Bir an için kendimi daha iyi hissetmem için bana bir gösteri yapıp yapmadığını merak ediyorum: dengesiz kızım bir çılgınlıktan sonra psikiyatri koğuşundan eve yeni döndü; onun yanında dikkatli olsam iyi olur.

Babam yanağımı öptüğünde bu düşünceden sıyrılıyorum. "Kız mı erkek mi olduğunu ne zaman öğreneceksin?"

Gülümsüyorum. "Gelecek ay."

Yüzü ekşidi. "O partilerden birini yapmayacaksın, değil mi? Ne deniyor onlara? Cinsiyet partileri mi? Biliyor musun, birkaç yıl önce Alberta'da büyük bir yangın böyle başlamıştı. Bir çift o aptal partilerden birini yaptı ve aptal mavi ya da pembe havai fişekleriyle etraflarındaki tüm ormanı ateşe verdiler."

Neyse ki, çocuk sahibi olmayı planlamıyoruz ve babamı rahatlatıyorum. Bu sözle, nihayet benim yanımda hassas davranabileceği endişesinden kurtuluyorum.

Garaj yolumuza doğru yürüyoruz, eski arabalarına binen annelere el sallıyoruz.

"Çok güzel bir eviniz var," diye sesleniyor babam.

Annem sevinçle "Eeeeeee!" diye bağılıyor, ben de bunu "Babam geldiği için çok mutluyum" diye tercüme ediyorum.

Ben de geldiği için mutluyum.

Jameson içeri giriyor ama ben yolda giderken onları izliyorum ve Kelly'nin bahçesine bakmaktan kendimi alamıyorum. Hastaneden eve döndüğümünden beri onu görmemiştim. Onu tekrar görmek zorunda kaldığımda nasıl olacağı konusunda endişeliydim. Onu her gün daracık kıyafetleriyle görmeyi bekliyordum.

Komşumdan uzak durmak için gösterdiğim çabanın karşılığını aldım.

Bahçesinde Shannon Manning var, bize evimizi satan emlakçı kadın. Bir direği yere çakmak için lastik bir tokmak kullanıyor. Kelly'nin bahçesinde duran parlak beyaz tabela yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor.

"Satılık."

Bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim.

Kelly'nin bahçesi o kadar büyük ki Shannon birden fazla tabela asmış. Bağırabileceğim kadar yakın.

Kafasını kaldırdığında bana gülümsüyor ve el sallıyor. "Hey, Nora!" diye bağıyor. Kelly'nin arazisinin kenarındaki beyaz çitlere doğru yürüyor. Gülümsemem insani olarak mümkün olandan daha geniş bir şekilde onu selamlamak için yürüyorum. "Siz ikiniz nasıl yerleştiniz?" diye soruyor.

"Harika," diyorum sertçe. "Kelly evini satışa mı çıkarıyor?"

Aptalca bir soru. Satılık evlerde genellikle Kelly'nin bahçesindeki gibi birden fazla tabela olur. Yine de Shannon'ın söylediğini duymam gerek.

"Öyle!" diyor gülerek. "Biliyorum, senin için çok kötü. Siz lisede arkadaşınız. Eminim yeniden yakınlaşmaya başlamıştınız."

"Onun gibi bir şey," diyorum ince bir gülümsemeyle. "Resmi olarak ne zaman satışa çıkıyor?"

"Yarın," diye cevap veriyor. Heyecanımı zar zor kontrol edebiliyorum. "Bu çok hızlı."

"Şey, bu büyük evde sevimli küçük köpeğiyle birlikte sadece o var, artı..." Bir eve bir de bana bakıyor. "Olanlardan sonra-"

"Kocası, değil mi?" diyorum.

"Ona bunun satış fiyatına zarar vermeyeceğini açıkladığımda, evi resmen asmak için ihtiyaç duyduğu tüm güvence buydu. Ev zaten iyi durumda. Taşınmaya hazır. Kelly içeride bir gösteri evi gibi görünmesini sağlıyor. Satış için hazırlamama bile gerek kalmadı."

Başımı sallıyorum ama kocasının ölümünden sonra evin yeniden satış değeri hakkında söyledikleri aklımdan çıkmıyor. "Jameson'ın evimiz için tam fiyat ödediğini biliyorum."

Miller'larla olanlardan sonra bile." "Ne demek istiyorsun?" dedi, kafası karışmış bir halde.

"Eskiden benim evimde yaşayan Millerlar," diyorum.

"Doğru, ama 'onlara ne oldu' derken neyi kastediyorsun?"

"Bir çocuklarını kaybettiler. Bu yüzden bu kadar çabuk taşındılar."

Gülüyor. "Bunu nereden duydun? O yaşlı çiftten mi? O zamandan beri evlerinde çocuk yok... ne zaman olduğunu hayal bile edemiyorum. Yetişkin çocukları olduğunu biliyorum. Belki içlerinden biri çocuğunu kaybetmiştir ya da belki Millerlar gençken, yüzyılın başında, korkunç bir şey olmuştur."

Omurgamda bir ürperti hissediyorum. Başka bir yalan.

Kelly hakkında samimi bir şeyler olup olmadığını merak ediyorum. Shannon'la konuşmayı çabucak bitiriyorum ve öfkemi kontrol etmeye çalışarak evime geri dönüyorum.

Kelly neden böyle korkunç bir hikaye uydursun ki?

Cevap çok açık görünüyordu. Ölü bebekler hakkında düşünmemi istedi. Üzerinde düşünmemi istedi. Aklımda o görüntünün olmasını istedi.

Jameson ve ben çok paranoyak olduğum için onun söyledikleri yüzünden çocuk odasını değiştirdik.

Uzun süre ocakta bırakılmış bir çaydanlık gibi içimde öfkenin kaynadığını hissediyorum. Yüksek sesle bağırabilirim.

Evime yaklaşırken Jameson'ı görüyorum, pencerenin yanında duruyor, yüzünde bir gülümseme var ama bana bakmıyor.

İşte o zaman onu görüyorum, sanki son birkaç gündür hayatımı mahvedecek hiçbir şey yapmamış gibi masumca koşuyor. Jameson koşarken onu izlemeye devam ediyor.

Kelly McDermott ve küçük köpeği bana yaklaşırken yavaşlıyor, neredeyse tamamen duruyor. Ön pencereye bakıyor. Başımı çeviriyorum ve Jameson'ın hâlâ ona baktığını görüyorum. Daha çok aval aval bakıyor.

Parlak pembe spor sütyenini ve dar şortunu giyiyor. Bu giysiler aniden çıkarılsa ne kadar güzel görüneceği konusunda hayal gücüne hiçbir şey bırakılmamış.

Öfkeyle kocama bakıyorum. Daha hızlı koşmaya başlayan Kelly'ye bakıyorum, evimin önünden geçiyor. Onu merdivenleri koşarak çıkarken ve kapıyı arkasından hızla kapatırken izliyorum.

Kendi kapımı açıyorum ve kocama bakıyorum. Bana dönüyor ve gülümsüyor. "Güzel bir ziyarette," diyor masumca. "Babanın sonunda gelmesine sevindim."

Başımı salladım. "Bana yine yalan söyledi."

"Ne?"

"Miller'ların SIDS'ten ölen bir çocuğu hiç olmadı."

Jameson bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Bunu nasıl öğrendin?"

"Az önce emlakçıyla konuştum. Kelly'nin evi satılıkmış. Az önce sorduğumda söyledi." Kafası karışmış görünüyor. "Emlakçı kadını görmedin, değil mi? Neredeyse çıplak bir halde yanından geçerken Kelly'ye bakmakla meşguldün."

Gülümsemesi çabucak kaybolur.

Kendime sadakatsizlik şüphelerimin neden yanlış olduğunu düşünmem gerektiğini söylemeye çalışıyorum ama kendimi sakinleştirmekte zorlanıyorum. Jameson bana bakıyor, nasıl cevap vereceğini bilemiyor.

"Artık inkâr bile edemiyorsun, değil mi?" Bağırıyorum. "Kelly bana yalan söylüyordu, sen de öyle!" Mutfığa koşup anahtarları aldım. Hışımınla ön kapıdan çıkıyorum ve Jameson da hızla beni takip ediyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye
bağırıyor. "Senden uzağa!"

Bölüm 40

Kelly
Mevcu
t

Koşudan eve döndüğümde, fazladan ağır bir nefes alıyorum.

Nora'yı günlerdir görmemiştim ve yanından koşarak geçtim. Bir parçam onun çıldırmasını bekliyordu. Bana bağırmasını. Bağırmasını ya da olay çıkarmasını.

Hiçbir şey yapmadı.

Bu daha da kötüleştirdi. Bakışları bir bıçak gibi içimi delip geçti. Bana söylemek istediği şeyi hissetmem için bir şey söylemesine bile gerek yoktu.

Evime doğru koşarken Shannon Manning bana el salladı. İçeri kaçarken onu tamamen görmezden geldim.

Nora'nın bahçemdeki satış tabelasını gördüğünde mutlu olacağını düşünmüştüm. Sevinçten havalara uçacaktı. Taşınmaya karar verdiğimden beri kendimi çok daha iyi hissettiğimi biliyorum.

Ancak Nora ile yaptıklarımın bir adım geri çekildiğimde ne kadar *takıntılı* olduğumu fark ettim. Beth'in ölümüyle ilgili suçluluk ve utanç duygularımın mantığımın önüne geçmesine izin verdim.

Bir şey istediğimde vahşi olabileceğimi biliyorum ama çok ileri gittiğimi de biliyorum. Mantıklı hareket etme sınırını uzun zaman önce aştım.

Yanından koşarak geçerken bana bakan Nora'nın görüntüsü aklıma geliyor. Daha da kötüsü, kocasına attığı bakıştı.

Bazen daha uzun gözlemlere dönüşebilen bakışlarını fark ettim.

Dikkat çekmek benim için alışılmadık bir şey değil. Bunu karısının önünde yapmak zorunda mıydı?

Bazı erkekler domuz, gerçekten iğrenç. Ryan'ı düşünüyorum. O da pek iyi değildi. Birden fazla sadakatsizlik yaptı ve bana hiç bahsetmedi.

Çamaşır dolabımdan bir havlu aldım ve duşu açtım. İçeri girmeden, kapımın gürültülü bir şekilde çalınması beni böldü.

Nora. O olmalı.

Bir yanım gergin, hatta korkuyor. Ona yaptığım her şey açığa çıktı. O biliyor. Kendimi korumak için polisi aramayı düşünüyorum. Birden kendi güvenlik alarm sistemim olmasını diledim. Hemen kurar ve içeride kalırdım.

Tak sesi daha da yükseliyor.

Telefonumu alıp 911'i arıyorum ama numarayı vermiyorum. Mecbur kalırsam, işler ters giderse kapıyı hızla kapatabilir, sonra da polisi arayabilirim.

Nora'nın bana kızmaya, benimle yüzleşmeye hakkı var. Bunu yapabilecek bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim. Durumlarımız tersine olsaydı, kapısını yumruklar, cevap vermesini talep ederdim. Polis beni kelepçeleylene kadar peşimi bırakmazdım.

Havluyu boynuma doladım ve kapıyı açtım, Nora'nın bana hak ettiğim cezayı vermesini duymaya hazırdım.

Jameson'ı görünce şok oldum. Altındaki şişkin kaslarını ortaya çıkaran dar bir egzersiz tişörtü giymişti. Ondan beklediğim her zamanki merakla bana bakıyor.

Durumdan mı yoksa Nora olmadığından mı bilinmez, yanlışlıkla telefonumu düşürüyorum. 911'i aradığı için endişelenerek eğilip aldım. Jameson da aynısını yapıyor ve ellerimiz birbirine değiyor. Telefonumu alıyor ve ikimiz de ayağa kalktığımızda vücutlarımız birbirine daha yakın oluyor. Bana uzatıyor.

Bu gerçekten oluyor mu? Düşündüğüm şeyi mi yapıyor? Birden yüzündeki ifade çatık kaşlara dönüştü.

"Sen nasıl bir insansın?" diye soruyor, tavrı artık tamamen değişmiş. Cevap vermeyince tekrar soruyor.

"Özür dilerim?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Miller ailesinin SIDS'li bir bebekleri olduğu konusunda yalan söyledin. Nora ve bana bu yüzden evimizden taşındıklarını söyledin. Bu bir yalan. Az önce emlakçı kadınla teyit ettim."

Dışarı bakıyorum ve Shannon'ın endişeli bir bakışla bana baktığını görüyorum. İyi olduğumu bildirmek için ona el sallıyorum.

Nutkum tutuldu.

"Ölü bir bebek sana komik mi geliyor? Hamile karıma yalan söylemenin komik bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"I..." Başımı eğiyorum, savunulamaz olana karşı kendimi nasıl savunacağımdan emin değilim.

"Evime dinleme cihazı mı koydunuz?" diyor sesini yükselterek. "Bunu kim yapar? Ne tür bir *ucubesin* sen?"

"Sanırım Nora-"

"Sakin karımın adını ağzına alma," dedi. "Onun arkadaşımı gibi davrandın. Buradaki oyununun ne olduğunu bilmiyorum ama artık sona erdi. Şehir merkezindeki küçük dükkanla konuştum, Sam'in Casus Mağazası. Cihazları senin aldığını biliyorum. Oraya koymuş olabileceğin başka bir şey var mı diye evimi aratıyorum. Ne yapmaya çalışıyordun? Bu hiç mantıklı değil!" Elini kaldırdı. "Karım hamile. Bunu anlıyorsunuz, değil mi? İçinde büyüyen bir bebek var ve sen karımı hastaneye yatırdın! Çocuğuma bir şey olursa Tanrı yardımcın olsun." Parmağıyla beni işaret etti ve bir nefes verdi. "Bu bir tehdit değil. Ama bu *yasal* bir tehdit. Avukatımla görüştim. Sana karşı bir yasaklama emri çıkarabilmemiz için polise şikayette bulundum. Karımla uğraşmaktan bıktın! Beni duyuyor musun?" Cevap vermemi bekliyor.

"Sizi duyuyorum. İkinizi de rahatsız etmeyeceğim. Üzgünüm-"

"Pişman olacaksın. Bu evden gidiyor olman iyi bir şey. Seni evimin etrafında görmekten bıktım. Seni gördüğüm her gün yaptığın şey midemi bulandırıyor. Bu mahallede koşturup duruyorsun ve muhtemelen herkes senin ne kadar güzel olduğunu görüyor. Tüm bunların altında ne kadar çirkin olduğunu kimse bilmiyor. Ben biliyorum."

Bir nefes verdim. "Ne olduğunu açıklayabilirim. Her şeyi neden yaptığımı."

"İlgilenmiyorum! Evini sat. Uzaklara taşın. Ailemi rahat bırak!" Jameson patikadan evine doğru yürümeye başlar. Birkaç adım sonra geri döner, gözleri hâlâ öfke doludur. "Nora senin hakkında haklıymış. Sen gerçekten biraz-" Sözüünü bitirmeden kendini durdurdu, nereye gittiğini bilsem de.

Bu cümlelerin sonunu hak ettim.

Bölüm 41

Kelly

Önce

Beth'in kaybolduğu gün.

Ryan telefonlarıma cevap vermiyor. Onu üç kez aradım ama ne açtı ne de geri aradı. Saatin neredeyse dokuz olduğunu fark ettiğimde, beni aramayacağını anlıyorum.

Nerede o?

Gözümün önünde başka bir kızı öptüğünü hayal ediyorum, onunla sonuna kadar gitmeye istekli bir kızı. Kendimden nefret ediyorum.

Ne istiyorsa yapmasına izin vermeliydim. Elbette ilk seferimi böyle hayal etmemiştim ama duyduğuma göre kimsenin ilk seferi o kadar da harika olmuyormuş. En azından gerçekten hoşlandığım bir çocukla yapabilirim.

Eğer Ryan beni ararsa, bunu ona söylerim. Ne isterse yapacağımı söylerim. Sadece beni bırakma.

Daha da kötüsü, Beth'i sonra bulamadım. Kapısını çaldım ve annesi az önce çıktığını söyledi. Nora ile bir yerlerde olduğunu düşündüm. Muhtemelen ikisi de benim ne kadar kötü biri olduğumu konuşuyorlardır.

Odamdaki yatağa uzanıp kimsenin beni sevmediğini düşünüyorum.

Bu yeni şehre geldim ve kısa bir süre sonra okuldaki en seksi çocuk benimle çıkmaya başladı ve Beth ile iyi bir arkadaş edinmiştim ve şimdi ikisini de kaybettim.

Kulağa önemsiz geliyor, ama Ryan'ın olduğu kişi ve bizim baloya gitmemizle, Balo Kralı ve Kraliçesi bile olabileceğimizi düşünmüştüm.

Bunun önemli olmadığını biliyorum. Bu sadece aptalca bir unvan. Beni gerçek hayatta kraliyet ailesi yapmıyor. Ama *kendimi* önemli hissettiriyor.

Yatak odamın dışından annemle babamın bağırışlarını duyuyorum ve yüzümü bir yastıkla kapatıyorum. Onların tartışmalarını duymamak için bağırmak istiyorum.

Bazen aşkın amacının ne olduğunu merak ediyorum. Eminim annemle babam bir zamanlar birbirlerine deli gibi aşıktı. Şimdi her gün birbirlerinin boğazına sarılıyorlar.

Belki Ryan benden ayrılarak bana bir iyilik yapmıştır.

Belki de sonsuza kadar bekar kalsam daha iyi olur. Baloya bekarlığa veda partisi olarak gidebilirim, ya da daha iyisi Beth'le giderim.

Nora'nın bile bir randevusu olduğunu düşünerek iç geçiriyorum.

Pencereme vurulunca irkildim. Bakıyorum ve dışarıda Beth duruyor, bana garip bir şekilde el sallıyor.

Pencereyi açtım ve elini uzattı. Tuttum ve odama girmesine yardım ettim.

"Neden ön kapıyı çalmadın?" Güldüm.

"Ve aileden mi geçeceğim? Hayır, teşekkürler," diyor Beth ince bir gülümsemeyle. Okul üniformasını çıkarmış, üzerine dökümlü beyaz bir elbise giymiş. Yine ona ne kadar güzel görüldüğünü söylemek istiyorum ama bunun zamanı olmadığını biliyorum.

Bir an için öfke de hissediyorum, Ryan'la ayrıldığımız için Beth'in mutlu olup olmayacağını merak ediyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Pek sayılmaz ama muhtemelen ben de sana aynısını sormalıyım. Bugün okulda ne oldu?"

Başını öne eğiyor. "Bir içkiye ihtiyacım var. Başka votkan var mı?"

"Eğer bir şişe getirirsem, bana sorununun ne olduğunu söylemek zorundasın, ben de sana hikayemi anlatacağım." Başını salladı. Ona gülümsüyorum ama gülümsemek yerine gözleri doluyor. "Ah, güzelim," diyorum elimi omzuna koyarak, "sorun ne? Ne oldu?"

"Bana öyle deme," diyor.

"Tamam, bir şişe alıp hemen döneceğim. İçmek her şeyi daha iyi yapar," diyorum şakacı bir şekilde. Annemle babam tartışmaya devam ederken sessizce odamdan çıkıp annemin zulasına doğru ilerliyorum ve bir şişe alıyorum. Neyse ki ikisi de beni fark etmiyor.

Sessizce odama geri dönüyorum ve kapıyı kapatıyorum. Beth yanıma gelip şişeyi alıyor, açıyor ve hızlıca bir yudum alıyor. Bana uzattı.

Uzun bir içki alıyorum ve ona ne olduğunu anlatıyorum. "Ryan, bugün benden ayrıldı," diyorum bir yudum daha alarak.

Beth'in gözleri yine yaşardı. Şişeyi benden kapıyor ve çok daha uzun bir süre içiyor. "Bunların hiçbirinin olmasını istemedim."

"Neyin var güzelim?" diye sordum.

"Dur!" diye bağıyor. "Bana öyle demeyi kes."

Elimi kaldırıp biraz sessiz olmasını işaret ediyorum. "Annemin bizi yakalamasını istemiyorum," diyorum ona. O da başıyla onaylıyor. "Sorun nedir? Bana söyleyebilir misin?"

Yatağıma oturdu ve şişeden bir yudum daha aldı. "Sen ve onun için üzgündüm. Sonra balo için üzüldüm. Sonra da yaptığım şeye üzüldüm."

"Ne yaptın sen?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Başını sallıyor. "Biz arkadaşız, değil mi?"

"Elbette," diye cevaplıyorum.

"Neden?"

"Sen harika bir insansın, konuşması kolay. Sadık bir arkadaşsın. En iyi arkadaş türü, gerçekten."

Beth "in gözleri sulanıyor. "Durum tersine dönseydi, Ryan'a aşık olan sen olsaydın ve okula gelip onu alan ben olsaydım, ne yapardın?"

Ne söyleyeceğimi ya da neden sorduğunu bilmeden elimi göğsüme koydum. "Bana birlikte olmamızın senin için sorun olmadığını söylemiştin - artık bir önemi yok."

"Ben... artık ne istediğimi bilmiyorum. Bildiğimi sanıyordum ama bilmiyorum." Bir yudum daha alır ve dudaklarını siler. Tekrar ağlamaya başlar.

"Sadece konuş benimle," diyorum.

"Ben buradayım." Beth ayağa

kalktı. "Gitmem gerek."

"Neden benimle konuşamıyorsun?" diye sordum. "Gitme. Perişan haldesin. Bu beni korkutuyor. Kal. Nora'yı arayabiliriz. Üçümüz birlikte konuşabiliriz."

Alay ediyor. "O başka biri." Uzun bir yudum alıyor ve boynundaki kolyeye dokunuyor. "Kimin daha kötü olduğundan emin değilim, o mu ben mi?" Gözlerimin içine dikkatle bakıyor. "Bazen beni korkutuyor."

"Nora?"

Beth başını sallar. "Çok kontrolcü olabiliyor. Bundan nefret ediyorum. Beni korkutuyor. Herkese karşı kırgınlık ve kin besliyor. Ben onun tek arkadaşıyım. Üniversite için Muskoka'dan ayrılmaktan bahsettiğimde daha da kötüleşiyor. Geçenlerde ben ayrıldıktan sonra kendini öldürmeyi düşündüğünü söyledi. Bunu bir şakaymış gibi ifade etti ama hiç komik değildi. Bunu yapacağından endişeleniyorum. Ondan bıktım usandım artık." Beth kolyesini yakasından zorla çekip çıkarıyor ve kırmızı bir iz bırakıyor. Onu odama doğru fırlatıyor.

Beth pencereye doğru yürür, şişe hâlâ elindedir. "Seni bir arkadaş olarak hak etmiyorum. İyi olan hiçbir şeyi hak etmiyorum." Odamdan hızla çıktı. Pencereme koşup ona geri dönmesi için sesleniyorum.

Beni görmezden geliyor ve sokakta hışımla ilerlemeye devam ediyor. Ona ne oldu böyle? Beth'i düşündüğüm kadar iyi tanımıyorum ama hiç de öyle davranmıyor.

Kendisi gibi.

Bir bacağımı pencereden dışarı uzattım ama peşinden gidemeden kapımın çalınması beni durdurdu.

"Kelly," diye bağııyor annem, "Ryan telefonda."

Bacağımı odama geri sokuyorum, Beth'e bir kez daha bakıyorum ve yatak odamın kapısını açıp telefonu alıyorum.

Babam bana sertçe bakıyor. "Peki Ryan kim?"

OceanofPDF.com

Bölüm 42

Kelly
Mevcu
t

Küçük yaşta bile güzel olduğumu biliyordum. Yaşım ilerledikçe, çarpıcı olduğumu biliyordum. Muhteşem. Güzelliği tanımlamak için aklınıza gelebilecek her türlü sıfat.

Bu gece ilk kez kendimi çirkin hissettim.

Jameson'ın sözleri beni derinden yaraladı.

Ona yaşattıklarım için hepsini hak ettim.

Nora'ya yaptığımın yanlış olduğunu bilmeme rağmen, onun yaptığını bildiğim şey hakkında hala çok güçlü hissediyordum.

Beth'i o öldürdü. Bunun doğru olduğunu tüm kalbimle biliyorum.

Kanıtlasam bile, bu ne kadar kötü biri olduğumu

değiştirecek mi? Haklı çıkarsam beni affedecek bir şey var mı?

Hamile karısının birini öldürdüğünü öğrendiğinde Jameson için nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum.

Bununla nasıl başa çıkıyorsunuz? Bunu nasıl idrak edebilirsiniz? Biriyle bir aile kurmaya çalıştığınızı ve onun tam bir canavar olduğunu öğrendiğinizi düşünün.

Ryan'ı düşünüyorum.

Beth'e yakın değildi ama onu tanıyordu. Gölde bulunduktan sonra, onun hakkında sık sık konuştum. Başlarda çok. Ryan her zaman dinlemek için oradaydı. Garipti. Beth'in öldüğü gece, Ryan ve beni birbirimize daha da yakınlaştırdı.

İlişkimizi bitirmek istediğini sanıyordum. Haber çıktıktan sonra birçok insan okula gitmedi.

Gittim çünkü başka ne yapabilirdim ki? Odamda somurtamazdım. Ryan gelmeyince şaşırdım. O haftanın geri kalanında pek çok öğrenci okula gitmemişti. Balo bile iptal edilmişti. Yine de bunun Ryan'ı nasıl etkilediğini bilmiyordum. Okul takımında da okula gelmeyen tek kişi o değildi.

Müdür temelde tüm öğrencilere katılmamaları için izin verdi. Biriyle konuşmak isteyen öğrenciler ve personel için travma terapistleri hazır bulunduruldu.

Ön kapının yanındaki masaya doğru yürüyorum ve Ryan'la tatildeyken çektiğimiz fotoğraf çerçevesine bakıyorum. Fiji'dekine bir süre bakıyorum. O seyahatte çok güzel anılar biriktirmiştik. Ondan geriye kalanların bulunduğu vazoyu elime alıyorum.

"Keşke burada olsaydın," diyorum büyük evimde yalnızken.

Emlakçı kadın bir saat önce bana mesaj attı. Evi hemen görmek isteyen birkaç kişi olduğunu söyledi. Sadece birkaç saat önce tabelaları asmış ve şimdiden insanlar onu arıyormuş.

Kapım yüksek sesle çalınca irkildim.

Bir daha olmaz, sanırım. Jameson beni iyi benzetti. Bu gece başka bir şeye dayanabileceğimi sanmıyorum.

Şimdi de Nora'nın bana laf atma sırası mı gelmişti?

Eğer o ise, ona ne yaptığımı söyleyeceğim. Bir şey saklamanın anlamı yok. Şimdi.

Kapıyı açtım ve Memur Tallie oradaydı.

"Hey, Kelly," diyor usulca. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Biliyorum geç oluyor."

Dışarı bakıyorum ve güneşin çoktan battığını görüyorum. Jameson'ı ziyaretimden sonra düşündüğümde daha uzun süredir stres atıyordum. Saatin kaç olduğunu bile fark etmedim.

"Hayır, sorun değil," diyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Sonuçları aldık," diyor. Ben gülümsüyorum ama Sandy karşılık vermiyor. Yani, nasıl yapsın ki? Nora'yı tutuklamak zorunda kalacak. Bir zamanlar arkadaşlıklar. "İçeri gelebilir miyim?"

Ona el sallıyorum ve o da yanımdan geçiyor. Bana bakmadan önce bir an Ryan ve benim fotoğraf çerçevelerimize bakıyor.

"Sana kötü haberlerim var," diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Beth'in vücudunda bulduğumuz DNA profilini aldık ve veri tabanıyla karşılaştırdık. Bu kez onaylanmış bir eşleşme vardı. Yüksek bir doğruluk oranı var... Soyadınız hemen pozitif çıktı."

Bir nefes verdim. Tabii ki benim adım çıktı. Test benim adımın altındaydı. Vücudumun mutluluktan titrediğini hissettim. Biliyordum. Nora'nın Beth'i öldürdüğünü biliyordum. DNA testi bunu kanıtlıyordu. Üzerime bir rahatlama dalgası geldi. Yaptığım tüm korkunç şeylere değdi.

Onca yıl boyunca yanımda taşıdığım suçluluk ve utanç duygusundan nihayet kurtulabilirim.

"Biliyorum," diyorum gülümseyerek. "Sana söylemedim, çünkü ne söylemem gerektiğinden emin değilim. Nora'nın numunesini laboratuvara gönderdiğimde, bunu kendi adımla yaptım. Ben... bu uzun bir hikaye, ama şimdi sana her şeyi anlatmam gerekiyor."

Sandy bir nefes verir. "Hayır, anlamıyorsun. Ryan'ın DNA'sıyla eşleşti."

Havanın içimden çekildiğini hissediyorum. Bir an nefes alamıyorum. "Ryan?" Kafam karışmış bir şekilde söylüyorum.

Başını sallıyor. "Uzun zamandır şüphelerim vardı. Ancak teşkilata katıldıktan sonra davayla ilgili her şeyi okudum. Ryan'ın sorgulandığını biliyor muydunuz?"

Bir adım geri çekilip fotoğraflarımıza bakıyorum. Ryan "a bakıyorum, bana gülümsüyor.

"Hayır, bunu bana hiç söylemedi," diye cevap verdim.

"Öyleydi. Hatta yüzünde birinin onu tırmalamasından kaynaklanmış gibi görünen morluklar vardı. Polisle konuşmadı. Ailesi bir avukat tuttu. Hikayesi antrenmanda yaralandığı yönündeydi. Beden eğitimi öğretmeni de o gün yüzünü incittiğini doğruladı. Başka bir arkadaşı da benzer bir hikâye anlatmış. Adli tabip boğulma sonucu öldüğünü söyleyince polis geri adım atmış. Vücudunda birinin onu öldürdüğünü düşündürecek herhangi bir morluk bulunmadı."

"Anlamıyorum," diyorum. "Ryan mı?"

Elini omzuma koyuyor ve devam etmeden önce hafifçe sıkıyor. "Ofisime gelip bana DNA ile ilgili planını anlattığında ve Ryan'ın bir testi tamamladığından bahsettiğinde bir fırsat gördüm. Sana söylemek zorundayım, ondan hep şüphelenmiştim. Sana söyleyemezdim elbette."

Konumunu anlayarak başımı sallıyorum. "Anlıyorum. Ya... ama nasıl..." Ne söyleyeceğimi bilemediğim için kelimelerimde tökezliyorum.

"Özür dilerim," dedi Sandy. "Ne düşündüğünüzü hayal bile edemiyorum. Bir sosyal hizmet görevlisinin gelmesini sağlayabilirim. Onlarla konuşabilirsin. Bunun zor olduğunu biliyorum."

Çerçelenmiş resmimize bakıyorum. Şimdi öfke beni vuruyor. Çılgık atabilirim. Eğer çoktan ölmemiş olsaydı, ne yapardım bilmiyorum. Şu anda vazosunu kırabilir ve ondan geriye kalanları çöpe atabilirdim.

"Şimdi ne olacak?" Ben soruyorum.

"Büyük Suçlar Birimi'yle konuştum," diyor. "Ryan'ı Beth'in muhtemel katili olarak resmen ilan edecekler. Ailesi yakında bilgilendirilecek."

Başım dönüyor. Dünyam tamamen dönüyor. Sanki kafa karışıklığından sarhoş olmuş gibiyim. Bakışlarını karşılamak için elimden geleni yapıyorum.

"Yarın sabah karakola gelmeni istiyorum," diyor. "Sorun olur mu?"

Bir an histerik bir şekilde güldüm. Benim büyük planım Beth'in cinayeti için adaleti sağlamaktı ama Memur Tallie'nin kendi planı vardı. "Cinayeti çözdüğüm için bir teşekkür sepeti getireceğim." Tekrar güldüm.

"Kelly," diyor sempatik bir şekilde. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

Dudağımı ısııyorum, onun önünde yıkılmamak için kendimi zor tutuyorum. "Biliyorum... teşekkürler. Bana daha önce bir şeyler söylemeliydin." Tam cevap verecekken elimi sallıyorum. "Boş ver. Sorun değil. Her şey için özür dilerim."

Ayrılmadan önce onunla yarın karakolda buluşmak için bir zaman ayarlıyorum. Kapımı kapattığımda, arabasına binip giderken onu evimin içinden izliyorum.

Bir anda hayatım değişti.

Ryan ve benim resmimize son bir kez baktım. Elimi nazikçe resmin üstüne koyuyorum ve sonra resmi masaya çarpıyorum. Cam masanın üzerinden yere uçtu. Leydi yatağından fırladı ve histerik bir şekilde havladı.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Bir koşuya daha ihtiyacım var. Bunu düşünmem gerek. Tanrıya şükür evim satılık. Burada bir gece daha kalamam. Gerekirse bir otele giderim. Arkadaşımı öldüren bir adamla hayatımı paylaştığım fikri midemi bulandırıyor.

Penceremden Nora'nın evine bakıyorum.

Beth'i öldürdüğü için başka bir arkadaşımı suçladım. Korkunç şeyler yaptım. Jameson'ın yaptıklarını araştırmasına gerek yok. Ona ve Nora'ya her şeyi anlatacağım.

Yaptığım şeylerin her boktan detayını ifşa edeceğim. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Lady'ye bakıyorum ve onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Her şey cehenneme dönmüş olsa da sorun olmadığını bilmesi için başını okşuyorum. "Bunu düzeltmem gerekiyor," diyorum ona. Köpeğimin yüzünü okşayıp ona bir öpücük veriyorum. Ayrılmak üzereydim

Yerdeki camı fark ettiğimde. Temizlemek yerine Lady'yi yatak odama götürüp kapıyı kapatıyorum. Daha sonra süpürebilirim.

Ayrılmadan önce Lady'ye bir öpücük gönderiyorum. Kapıyı kapatırken ona "Annenin bunu düzeltmesi gerekiyor" diyorum.

Öfke ve suçluluk duygusu içinde ayakkabılarımı giyip evden çıktım. Hızla Nora'nın evine doğru yürüyüp kapıyı çaldım.

Jameson hemen kapıyı açıyor ve beni görünce kaşlarını çatıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Ben sana demedim mi-" "Özür dilerim!" Ona bağıriyorum. "Yaptığım her şey için özür dilerim.

Sen ve Nora. Ben bir bok parçasıyım. Bunu biliyorum. Evinize dinleme cihazları yerleştirdim. Miller bebeği hakkında sana yalan söyledim. Seni evimden bile izledim... Kulağa çılgınca geliyor ve öyle. Nora'nın bir arkadaşına korkunç bir şey yaptığını düşündüm. Yanılmışım. Yeni öğrendim. Nora'ya ne kadar üzgün olduğumu söylemem gerek." Cevap olarak kollarını kavuşturdu. "Beni dava edebilirsin. Benden alabildiğiniz her kuruşu alın. Beni suçla. Sana ve Nora'ya yaptığım her şeyi anlatacağım. Evimi satıyorum ve sizden çok uzağa taşınıyorum. Hatta bu gece bir otelde kalmayı düşünüyorum... Tüm kalbimle özür dilerim. Bunu Nora'ya söylemem gerek. İtiraf etmeliyim. Bunu yaptığında onun yanında durabilirsin. Sözlerimi kaydedebilirsin. Bunu hak ediyorum. Ben korkunç bir insanım. Öyleyim. Ama bunu yapmam gerek. Şimdi, lütfen Nora'yı çağırır mısın?"

Kollarını açıyor. "O burada değil. Saatler önce ayrıldı."

"Telefonunu açmıyor mu?"

"Telefonunu almamış," diyor Jameson, yüzünde endişeli bir ifade. "Annesinde değil. Polisi aradım ama bana evde kalıp beklememi söylediler. Geri gelebilir."

"Hastaneden yeni taburcu edildiğini biliyorlar mı?" Ben soruyorum. "Kendine zarar verme endişelerini bilmiyorlar mı?"

Bana sert bir şekilde bakıyor. "Biliyorlar. Onlara söyledim. Onu nasıl taciz ettiğini anlattım. Yaptığın garip şeyleri. Polis biliyor."

"Onu bulmanıza yardım edebilirim," diye yalvardım. "Kasabayı biliyorum."

"Yeterince şey yaptın," diyor Jameson, kapıyı yüzüme çarparak. yüz.

Başımı eğiyorum. Bu benim hatam. Ya Nora bana bir şey yaparsa? Kendini mi? Ya yine kendine zarar vermeye çalışırsa ama bu sefer başarılı olursa?

Hayatını sonlandırırken?

Kocamı düşünerek içimden küfrediyorum. Bunların hepsi *onun*

Hata.

Ben de kendime lanet ediyorum. Ryan Beth'i öldürmüş olabilir, ama her neyse Nora'nın başına gelenler benim suçum.

Onu bulmam gerek. Nerede olabileceğine dair birkaç fikrim var.

Önce mezarlığın önünden geçiyorum. Kapı kapalı ve kilitliydi. İçeriye bakıp Beth'in mezar taşını bulmaya çalışıyorum. Buraya ziyarete gelmeyeli yıllar oldu ama bölgeyi biliyorum. Mezarını göremesem de orada yaşayan kimseyi göremiyorum.

Arabama geri dönüyorum ve onun gerçekten olduğunu hissettiğim yere gidiyorum. Beth'in yıllar önce bana gösterdiği patıkaya park ediyorum. Arabadan indiğimde dışarısı zifiri karanlıktı. Telefonumdaki el feneri uygulamasını açıp yolu aydınlatmaya başlayana kadar eve dönmeyi düşünüyorum.

Beth orada ölü bulunduğundan beri sahile gitmedim.

Öldürüldü, kendime hatırlatıyorum. O boğulmadı. Nora tarafından değil, kocam tarafından öldürüldü. Şu anda bunu düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. Kendimi hırpalamanın bir faydası olmaz. Nora'yı bulduktan sonra bunu yapmak için bolca zamanım olacak.

Yolun kenarında garip şekilli bir kaya gördüğümde, yakın olduğumu anlıyorum.

"Nora!" Karanlığa doğru haykırıyorum. "Nora! Orada mısın?"

Sessizlik ve güçlü bir rüzgâr çağrılarına cevap veriyor. Ya Nora ağza alınmayacak bir şey yaptıysa? Ya Beth'i bulduğu yerde yaptıysa?

Karanlık çalılarının arasında ilerlerken cep telefonumun fenerini yakıyorum. Nora'ya seslenmeye devam ediyorum ama yanıt alamıyorum. Bir dalın kırıldığını duyunca aniden duruyorum.

Karanlıkta, sonunda buradaki tek şeyin ben olmadığımı hatırlıyorum. Ayılar ve diğer hayvanlar yakınlarda olabilir ve ben bu gece davetsiz olarak onların evindeyim. Tam arkamı dönüp geri dönecekken önümde karanlık dalgalar görüyorum.

Gölü görüyorum.

Yaklaştım. Bunu biliyorum.

Sık ağaçların arasında yürümeye devam ediyorum, bir açıklık gördüğümde bir dalın altına giriyorum. Karanlık olmasına rağmen, geldiğimi biliyorum.

Nora'yı bulmak için ışığımı sahilde gezdiriyorum. Zar zor bir şey görebiliyorum. Sahile daha yakın duruyorum, kayalar ayaklarımın altında. I

Işığı suya tutarsam onu yüzerken bulurum diye endişeleniyorum.

Başka bir dalın çatırdadığını duyuyorum ve hızla dönüyorum.

Büyük bir kayanın üzerinde oturan Nora bana bakıyor. Işığa karşı yüzünü kapatıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 43

Nora

Önce

Beth'in öldüğü gece.

Yemekten sonra Beth'in evine gittim, onunla aramı düzeltmek istiyordum. Okulda nasıl olduğu konusunda endişeliyim. Bunların çoğunun Ryan ve Kelly yüzünden olduğunu biliyorum.

Linda birkaç saat önce ayrıldığını ve o zamandan beri kızını görmediğini söylediğinde şaşırdım. Benimle olduğunu sanıyordu. Ona teşekkür ediyorum ve Kelly'nin evine doğru yürüyorum. Beth'in orada olacağını umarak boynumdaki kolyeye dokunuyorum.

Benimle olmadığına göre, sözde diğer *arkadaşının* evinde olma ihtimali yüksek.

Yaklaştıkça içeride tartışan insanları duyabiliyorum. İsteksizce kapıyı çalıyorum ve sesler kesiliyor.

Kapıyı bir kadın açıyor, büyük pembe tırnakları içerideki ışığın altında parlıyor. Güçlü parfümü neredeyse öğürmemeye neden oluyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

"Merhaba, Beth'i arıyorum," diyorum ve bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark ediyorum, "ve Kelly?"

"Siz onun okuldaki yeni arkadaşlarından biri olmalısınız," diyor geniş bir gülümsemeyle. "Dur sana onu getireyim." Sesi neredeyse kızınıninki kadar coşkulu. Kelly'nin kişiliğini nereden aldığını görebiliyorum.

Birkaç dakika sonra Kelly kapıya gelir. "Hey, Nora," diyor, her zamanki sahte coşkusu bir değişiklik olsun diye yok.

"Beth burada mı?" diye sordum. "Evine gittim ama annesi dışarıda olduğunu söyledi."

Kelly cevap vermeden önce bir an bana baktı. "Seninle olduğunu sanıyordum. Yaklaşık bir saat önce geldi. Gitti ve oldukça duygusaldı. Eğer evde değilse, nerede olabileceğini bilmiyorum."

Başımı sallıyorum. Beth neden Kelly tarafından teselli edilmeye gelsin ki? Ben onun gerçek arkadaşıydım. Sorunlarının kaynağı Kelly'ydi.

"Onu gördüğünde iyi miydi?" Ben sordum.

Kelly başını sallar. "Hayır, üzgündü ama bana söylemedi.

Neden?"

Kelly nedenini nasıl bilmez? Bu çok açık.

"Eğer onu görürsen uğradığımı söyle," diyorum. Ayrılmak için dönüyorum ve Kelly bana sesleniyor.

"Biz çıkmadan önce Beth ve Ryan arasında bir şey oldu mu?"

Şaşkın bir bakışla ona döndüm. "Hayır. Onunla konuşmaya bile korkuyordu. Dürüst olmak gerekirse onu fark ettiğini hiç sanmıyorum. Seni fark ettiği gibi değil." Sözlerimin ona batmasına izin verdim.

Beth üzgündü ve bunun sebebi Kelly'ydi. Şimdi yeni arkadaşı birden Beth'in duyguları için endişelenmeye mi başladı? Gerçekten önemsiyor olsaydı Ryan McDermott'tan uzak dururdu.

Kelly alay eder. "Nora, her zaman böyle biraz-" Cümlesini bitirmekten kendini alıkoyar, ama olan olmuştur.

Ona gözlerimi deviriyorum ve verandadan ayrılıyorum. Beth'le aralarındaki sorunları çözseler bile, Yeni Kız'la işim bitti. Kelly sonsuza dek hayatımdan çıktı.

Linda ve Kelly Beth'in nerede olduğunu bilmiyor olabilirler ama benim iyi bir fikrim var.

Güneş batıyor. Göl kenarındaki yürüyüş parkuruna doğru hafif bir koşuya başlıyorum.

Hava kararmaya başladığında, yanıldığımdan endişeleniyorum.

Beth neden gece sahile yalnız gelsin ki? Bu ona göre değil. Yine de bütün gün kendisi gibi davranmadı. Mantar şeklindeki kayaya varıp kuzeye, göle doğru ilerlemeye başladığımda nefes nefese kalmıştım.

Yerimize geldiğimde, onu göremeyince neredeyse çıldıracaktım. Ama artık pek bir şey göremiyorum. Gölden gelen dalga sesleri dışında orman sessiz. El fenerim olmadan buraya gelmekle büyük bir hata yaptığımdan endişeleniyorum.

"Nora?" diye sesleniyor bana. Başımı çevirdiğimde Beth bir kayanın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor, üzerinde dökümlü beyaz bir elbise var.

Ona yaklaşıyorum. "Burada olacağını biliyordum."

İç çekiyor. "Sanırım beni anlamak kolay." Kucağında tuttuğu votka şişesinin kapağını açıyor ve uzun bir yudum alıyor. "Tadına bakmak ister misin? Fazla kalmadı, üzgünüm."

Başımı salladım. "Burada tek başına içerek ne yapıyorsun?"

Beth şişeyi bitiriyor ve arkasındaki ormana fırlatıyor. "Artık yalnız değilim, değil mi?" Biraz fazla yüksek sesle gülüyor. Çok fazla içtiğini söyleyebilirim.

Beth başını eğiyor. "Onunla seks yaptım."

Şaşırmış bir halde ona baktım. "Kiminle?"

Ağır bir nefes alıp geçiriyor. "Ryan... İlk seferimiz birkaç gün önceydi. Kelly onunla çıkmaya başladığından beri daha çok konuşuyoruz." Bana baktı. "Bunu bilerek yapmadım. Ryan ve ben bir gün okuldan sonra konuşmaya başladık ve... o çok muhteşem. Yakışıklı. Bana daha önce hiç kimsenin bakmadığı gibi baktı. Ve öpüştük. Sonra... bilirsin. Kelly'den ayrılacağını söyledi. Kelly'nin ona göre olmadığını söyledi. Benim daha samimi olduğumu söyledi. Benimle daha iyi ilişki kurabiliyormuş." Beth gülüyor. "Bana o tatlı sözleri söyledikten sonra o gün tekrar seks yaptık."

Onun yanındaki kayaya oturdum. Nasıl tepki vereceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Beth ve Ryan mı?

Bunu nasıl göremedim?

"Kelly biliyor mu?" Ben soruyorum.

Beth bir nefes daha veriyor. "Ona söyleyecektim ama yapamadım. Ryan Kelly'den ayrılmayınca ve bugün onları koridorda görünce yıkıldım." İç çekiyor. "Ve sonra bugün okuldan sonra onunla tenis kortlarının arkasındaki yerimizde buluştum. Bana gerçekten ayrıldığını söyledi. Ona inanmadım, özellikle de koridorda gördüklerimden sonra."

Başımı eğiyorum. "O senin gibi bir kızı hak etmiyor, Beth. Dışarıda çok daha iyileri var. Sen-"

"Yine seks yaptık," diye iç geçiriyor. "Çok aptalım. Yine de onu istedim. Onunla tanıştığımndan beri hep onu istedim. Üstüme çıkana kadar ne kadar boktan biri olduğunu hiç görmemiştim. Bunu yaparken bile ne kadar aptal olduğumu biliyordum. Hem benimle hem de Kelly ile oynuyordu. Ona durmasını söyledim ama beni dinlemedi. Ona bağırdım ve hemen cevap vermeyince aptal suratını tırmaladım. Sonra dinledi. Onunla bir daha asla konuşmamamı söyledi. Bana fahişe dedi."

"Ne pislik herif," diyorum nefesimin altında. "O ve Kelly birbirlerini hak ediyorlar."

"Hayır, öyle değil," diyor Beth. "Ben Kelly'den çok daha kötüyüm. Arkadaşımın erkek arkadaşıyla seks yaptım. Bu beni ne kadar kötü bir insan yapar? Ryan gibi bir çocuğun benden hoşlanacağını, hatta benimle birlikte olmak isteyeceğini hiç düşünmemiştim. Kelly yanlış bir şey yapmadı ve ben ona kazık attım."

"Kelly-"

"Dur!" Beth bağıyor. "Onunla yaşadığın tuhaf sorunlar yetti artık. O çok güzel! Ateşli! Kendini aşağılık hissediyorsun. Anlıyorum. Arkadaş olmamızdan hoşlanmıyorsun. Anlıyorum. Yine de bu konuda çok garip davranıyorsun."

"Ne?" Kekeleyerek de olsa söylediği her kelimeyi duymuştum.

Beth başını öne eğiyor. "Bana karşı çok *korumacı* davranıyorsun, sanki bir çocukmuşum gibi. Sanki senin sahip olduğun bir şeymişim gibi. İstedğim *kişiyle* arkadaş olabilirim. İstersem sigara, istersem içki içebilirim."

Onunla alay ediyorum. "Ve istediğin kişiyle de seks yapabilirsin."

"Kapa çeneni!" Beth parmağıyla beni göstererek bağıyor. "Ahlaken herkesten üstünmüşsün gibi davranıyorsun, ama gözümün önünde Ryan'la flört ettiğini fark etmediğimi mi sanıyorsun? Eninde sonunda onunla takılacaktın, bunu biliyorum. En azından Kelly önce bana sorma nezaketini gösterdi."

Savunmak için elimi göğsüme götürdüm. "Onunla asla bir şey yapmazdım!"

"Yapmazdın-" Beth daha fazla bağırarakmış gibi ayağa kalkıyor ve aniden kamburlaşarak taşlı sahile kusuyor. Suya yaklaşıyor ve kalanları tükürüyor.

"İyi misin?" Ayağa kalkıp onun yanında durarak soruyorum. Omzuna dokunuyorum ve o beni omuz silkiyor.

"Dokunma bana! Kelly senden daha iyi bir arkadaş," diyor nefesini tutarak.

"Öyle söyleme!" Bağırıyorum, sözleri ruhumu delip geçiyor. Boynumdaki altın kolyeyi tutuyorum ve Beth'in kendisinininkini takmadığını fark ediyorum.

"O senden daha iyi bir insan," diye devam ediyor Beth. "Daha yakışıklı. Etrafında olmak daha eğlenceli. Sadece daha iyi. Onun gibi biriyle arkadaş olduğum için mutluyum, yaptıklarından sonra onu hak ettiğimden değil. Benimle Toronto'ya gelmeyeceğine de sevindim! Bıktım senden. Sülük gibisin, içimdeki hayatı emiyorsun. Sen-"

Öfkeyle, onun zalim sözlerine tepki gösterdim. Beth karşılık veremeyecek kadar sarhoştı.

Sanki başka biri bedenimi kontrol ediyor. Olanları durdurmak için her şeyi yaparım. Başka biri Beth'in kafasını suyun altına itiyor. Hareket etmeyi bırakana kadar kafasını orada tutan başka biri.

Bölüm 44

Nora

Present

Sahilde oturup suya bakıyorum. Sanki Beth'in cesedinin hala orada yüzdüğünü görebiliyorum. Öldüğü gece yüzümde nasıl bir ifade varsa şimdi de aynı ifade var.

Hayatının son anlarında arkadaşım için nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Nasıl bir korkusu vardı? Acı çekiyor muydu?

Aynı şey benim başıma gelseydi acı hisseder miydim? Bu çok uygun olurdu. Bitti.

Bir elimi karnıma koyuyorum, gözümde bir damla yaş oluşuyor. "Üzgünüm. bana takılıp kaldın. Sen daha iyi bir anneyi hak ediyorsun."

Bu kayanın üzerinde oturmuş ne yapacağımı düşünüyordum. Tek istediğim acının bitmesi. Acının gitmesini. Yaptığım şeyin düşünceleri beni terk etsin. Yaptıklarımın asla bitmeyeceğini biliyorum. Yaptıklarımın suçlusu başkalarıymış gibi davranarak yaşamak daha kolaydı.

İşte o zaman onun sesini duydum.

"Nora!"

Üzgün yüzüm çatık kaşlara dönüştü.

O neden burada? Sesini bir daha duymadığımda rahat bir nefes alıyorum. Sanki Kelly'nin sesi suya girmeden önce bana musallat olan bir kabustu.

"Nora!"

Hayır, hayır, lütfen.

İnce bir siluetin sahile ulaştığını gördüğümde, onun Kelly olduğunu anlıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve gitmesini diliyorum. Belki de bunu yeterince yaparsam, dünya bana ihtiyacım olanı verecek, Kelly'nin şu anda benden uzakta olduğu bir dünya.

Gözlerimde bir ışık parlıyor ve yüzümü kapatıyorum. "Nora, Tanrı'ya şükür."

Cevap vermiyorum. Öfkemin içimde kaynadığını hissedebiliyorum. Beni manipüle ediyor, bana yalan söylüyor ve beni delirtmeye çalışıyor. Kendimi öldürmemi istiyor. Kırılmamı istiyor.

Artık kırıldım. O kazandı.

Eğilip büyük bir kayayı tutuyorum ve sıkıca kavriyorum.

"Bu senin hatan!" diye bağırdım. Ne olduğunu anlamadan, elimdeki taş Kelly'nin güzel yüzünün yan tarafına çarptı. Elindeki ışık ve vücudu aynı anda yere düştü.

Öfkemden, Kelly'nin vücudu yarıya kadar suyun altında kalana kadar ne yaptığımı farkında değilim ve onu daha da aşağı itiyorum.

Tekme atıyor ve baloncuklar hızla yüzeye çıkıyor.

Bir an için ne yaptığımı netleştirdim. Kelly benimle mücadele etmeyi bıraktı. Hücrelerinden gelen ışık karanlıkta bizi aydınlatıyor. Kelly'nin gün ışığında neredeyse suyla aynı renkte olan mavi gözlerinin korkuyla bana baktığını görüyorum.

Bu görünümü daha önce de görmüştüm.

Ellerim gevsemeye başladı. Kelly'nin ağzı yüzeye ulaşıyor ve histerik bir şekilde öksürüyor. Etrafımızdaki suda kan lekeleri var.

Ne yapıyorum

ben? Ben ne

yaptım?

Kelly'nin kolu uzanıyor ve yanağımı buluyor. Tırnaklarıyla yüzümün yan tarafını kazıyor.

Acı içinde çığlık atıyorum ve göğsüne bastırarak onu suyun derinliklerine itiyorum. Hızlı kabarcıklar tamamen durana kadar yüzeye çıkmaya devam ediyor.

Bölüm 45

Nora

İki hafta sonra

Ben kötü bir insan değilim.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca kendime bunu hatırlatmaya devam ettim. Bu dünyada yaptığım iyilikleri hatırlamak zor olabiliyor.

Yaşlılarla ilgilenen bir sosyal hizmet uzmanı olarak çalıştığım da, onların çoğuna yardım ettim. Beth sosyal hizmet alanında kariyer yapmayı çok isterdi. O da benim gibi hep başkalarına yardım etmek isterdi. Diplomamı tamamladığımda onu çok düşündüm.

Bazen çok sık.

Bu dünyada yapmak istediğim iyiliklerin izini kaybeder ve büyük ölçüde işlediğim kötülüklere odaklanırdım.

Beth'e olanlar tam bir trajedi idi. Bunun olmasını hiç istemedim. İstedğim bir şey değildi. Sadece konuşmayı bırakmasını istedim.

Yine de dinlemedi. Beth

çok inatçı olabiliyordu.

Ultrason kliniğinin bekleme odasında oturuyorum, Jameson da yanımda. Her zamanki gibi telefonuyla ilgileniyor, ilgilendiği hisse senetlerinin detaylarını kontrol ediyor. Bense düşüncelerimi kontrol edemeyerek duvara bakıyorum.

Belki de bu kliniğe içimdeki yaşamı görmek için geldiğimizden, neden olduğum ölümü düşünmeden edemiyorum.

Karnıma dokunuyorum. Bu dünyaya getireceğim çok daha fazla iyilik var.

Bir iyiliğin bir ömür boyu süren kötülükleri silebileceğini söylerler.

Elimden gelen en iyi anne olmayı planlıyorum. Çocuğuma ve ileride doğacak çocuklara, başkalarına size nasıl davranılmasını istiyorsanız öyle davranmayı öğreteceğim. Nazik olmayı. Sevgi dolu olun. İyi bir dinleyici olun.

Onlara kötü kararlar vermenin sizi tanımlamadığını öğreteceğim.

Her zaman kurtuluşa giden bir yol vardır.

Bazen Kelly'ye ne olduğunu düşünüyorum.

İkimiz de kötü seçimler yaptık. Kelly beni aşağı çekmek istedi. Beni mahvetmek istedi. Jameson ve benim aramıza girmek istedi. Ayrılık

ailem daha başlamadan dağıldı.

Bunun olmasına asla izin veremem.

Bugünlerde kendimi daha iyi hissettiğimi söylemekten mutluluk duyuyorum. Destek ağıma güveniyorum. Jameson tabii ki benim dayanağım. Annem ne olursa olsun beni destekliyor ve babam bile artık hayatıma daha fazla dahil oluyor.

Ben de ilaçlarımı aksatmıyorum. Biraz zaman aldı ama şimdi Prozac'ımın etkilerini hissediyorum. Duygularım sessizleşti. Yaptığım şeyle ilgili korku hissi beni üzmüyor.

Dr. Albee'nin huzurlu hissetmem için bana öğrettiği taşıma bandı stratejisini kullanmama gerek yok. Kelly'nin ve Beth'in cinayeti olarak etiketlenmiş paketler ben hiçbir şey hissetmeden yanımdan geçip gidiyor.

Kelly'nin başına gelenler bir trajediydi. Kendi hayatına odaklanmış olsaydı, hala burada olurdu.

Bazen kötü kararlar veririz ve bunun bedelini ödemek zorunda kalırız.

Ben kendim için endişeleniyorum. Beth'in ölümü yıllar önce kaza olarak kabul edildi.

önce.

Kelly bir gün sorun olabilir, ama şimdi değil. Benimkinden öğrendim Beth ile hata.

Ceset yok, cinayet yok.

Gerçek suç hikayelerini severim. Bu sözü bir yerde duymuştum; ama nereden duyduğumdan emin değilim.

Jameson polise Kelly McDermott'un kaybolduğu gece perişan halde olduğunu söyledi. Jameson'a bir otele kalmayı planladığını söylemiş. Polis kredi kartlarını ve cep telefonu kayıtlarını kontrol etmiş. Tabii ki hiçbir şey bulamadılar.

Yarım kalan işlerimi hallettikten sonra bir araba kazası geçirdim. Aslında kaza sayılmazdı, çünkü bilerek yapmıştım, ama bu yüzümdeki izleri ve eve neden geç geldiğimi açıklıyordu.

Bir hemşire dikkatimi dağıtıyor ve bizi küçük, loş bir odaya çağırıyor. Muayene masasına uzandım. Daha önce de ultrasona girmiştik. Ne beklemem gerektiğini biliyorum. Çıplak karnıma bir jöle sürüyorlar ve eldeki çubuğu karnıma sokuyorlar.

Hemşire değerlendirme boyunca bazı notlar alıyor ve sonunda bize dönüyor. "Anladığım kadarıyla bugün cinsiyetini öğrenmek istiyorsunuz?" diye soruyor.

Jameson kafasını kaldırır. "Evet, var." Yanımda duruyor, elimi sıkıca tutuyor.

Bana gülümsüyor, parmaklarımı sıkıyor. O kadar neşeli ki, şu anda kendisi de bir çocuk olabilir.

Hemşire hoparlörün sesini yükseltiyor ve bebeğin kalp atışlarını duyuyoruz. Gözlerimin dolduğunu hissediyorum. Jameson da çocuğumuzun sesini duyunca neredeyse ağlayacaktı.

Hemşire konsolundaki bir düğmeye tıklıyor. "Tamam, hazır mısınız?" diyor kocaman bir gülümsemeyle. Bir sonraki sözlerini merakla bekliyoruz.

Kız olduğunu söylediği anda Jameson ve ben gözyaşlarına boğulduk, hala el ele tutuşuyoruz.

Jameson nefesleri arasında, "Bu gerçekten oluyor," diyor. "Babamın küçük kızı. Bizim küçük kızımız."

Başımı eğip derin bir nefes alıyorum. "Onun adını ben de biliyorum." Jameson bana bakıyor, yeni bir gözyaşı oluşuyor. "Hoşuna gitmeyeceğini biliyorum ama bu doğru geliyor."

"Ona ne isim vermek istiyorsun?" diye soruyor, elimi okşayarak. "Elizabeth."

Sonsöz

Polis Memuru Sandra

Tallie Bir ay sonra

Kelly McDermott'u son gördüğü günden itibaren üç gün boyunca kimse kayıp ihbarında bulunmadı. Bunu yapan emlakçısı Shannon Manning'di. Kelly'nin evini göstermek için onunla irtibata geçmeye çalışmış ama yanıt alamamıştı.

Kelly söz verdiği gibi ofisime gelmediğinde bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Evine bile gitmiştim. Kapısını çaldığımda tek duyabildiğim köpeğinin havlamasıydı. O gün oradan ayrıldım ve ertesi gün tekrar kapısını çalmak için geri geldiğimde kimse cevap vermedi.

Bir şeyler doğru gelmiyordu. Kocasını Beth Graham cinayetiyle resmen suçlamamız yüzünden olduğunu düşündüm.

Shannon endişelerini bildirmek için aradığında bir şeylerin yanlış gittiğini anladım.

Üçüncü gün Kelly'nin evine geri döndüğümde yanımda bir çilingir getirdim. Kelly'nin yatak odasındaki küçük fino köpeğinin sesini hâlâ duyabiliyordum. Zavallı şey aç ve susuz kalmış olmalıydı. Humane Society aranmadan önce onun iyi beslendiğinden ve sulandığından emin oldum.

Soruşturmanın ilerleyen aşamalarında, Kelly'nin yatağının yanındaki komodinin üzerinde altın bir kolye bulundu. Kolyenin içinde Nora ve Beth'in liseden bir fotoğrafı vardı.

Kelly evinde değildi. Arabası garajında değildi.

Aklıma gelen herkesle görüştüktan sonra, onunla en son konuşmuş gibi görünen kişi Jameson Bowman'dı. Jameson son konuşmalarının hararetli olduğunu kabul etti ama Kelly'nin o gece evinden ayrıldığını söyledi. Kapı zili kamerasından ve Bowman'ların evinin önünden ve yanından alınan görüntüler Kelly'nin evden güvenli bir şekilde ayrıldığını gösteriyor. Ayrıca Kelly'nin pembe Porsche'sine binip uzaklaştığı da görülüyor.

Nora Bowman o gece geç saatlerde eve döndü. Kamera kayıtları gece yarısından sonra döndüğünü gösteriyor. Polis raporları Nora'nın bir araba kazası geçirdiğini ve hafif yaralandığını doğruladı. İntihara meyilli olduğunu itiraf etti, ama hiçbir şey

Başka. Derhal hastaneye geri getirildi ve iki gün sonra taburcu edildi.

Nora bana Kelly'yi canlı olarak en son evinin dışında koşarak yanından geçerken gördüğünü söyledi. Güvenlik kamerası kayıtları da bunu doğruluyor.

Ben tabii ki bunların tek kelimesine bile inanmadım.

Kelly'nin kayıp olduğu bildirildikten ve yapmak istediği son şeyin Nora'yı bulmak olduğunu öğrendikten sonra, Kelly'nin onu arayacağını düşündüğüm tüm yerleri ya da çocukken gittiğimizi hatırladığım yerleri aradım.

Eski bowling salonunu bile kontrol ettim. On yıldan fazla bir süredir kapalıydı ve bir daha hiç açılmamıştı. Zaman zaman orada yaşayan gecekonducular vardı ama kim olduklarını biliyordum ve tehlikeli insanlar olmadıklarını biliyordum. Sorunlu, evet, ama bir kadını öldürecek tipte değillerdi.

Sonra Beth Graham'ın cesedinin bulunduğu sahile gittim. Kelly'nin orada olduğuna dair bir iz bulacağıma dair güçlü bir his vardı içimde ama hiçbir şey bulamadım.

Kaybolduğunu öğrenmemiz arasında geçen günler ya da Kelly'nin kaybolduğu gece gerçekte ne olduğuna dair kanıtları gizleyen şiddetli yağmurlu hava olabilir.

Kelly'nin şehirden kaçtığı hikâyesinin doğru olduğunu ummaya başlamıştım ama doğru olmadığından şüpheleniyordum. Banka hesabından hiç para çekmemişti. Gömme dolabı kıyafetlerle doluydu, bazıları hala alışveriş poşetlerindeydi.

Sonra her şey değişti.

Kelly McDermott'un kalıntılarını bulduk. Bunu yapmak haftalar aldı. Şehirde organize ettiğim arama ekiplerine rağmen. Köpeklerin onun gönderdiklerini almamasına rağmen. Bu yaz yaşadığımız korkunç fırtınalara rağmen. Cesedi bulundu.

İsveç'ten gelen yürüyüşçüler, üzerinde birkaç dal ve yosun yığılı sığ bir mezar buldular.

Cesedi çok kötü bir şekilde çürümüştü, ancak en son giydiği bildirilen kıyafetlerden onun olduğuna şüphe yoktu. Adli tıp önemli bir ipucu buldu. Kelly'nin tırnaklarının altında deri izleri vardı. Adli tıp bunlardan, kayıtlarla karşılaştırabileceğimiz bir DNA profili elde etmeyi başardı.

Açıkçası, Nora Bowman baş şüpheliydi. Kocasını, hamile karısını, bu olayla uğraşmanın stresinden korumak istiyordu.

Yetkililer, avukatını devreye soktu. Bize DNA kanıtı vermeyi reddetti.

Gerçi buna ihtiyacım yoktu. Kurbanın kendisi, Kelly, zaten benim için tüm işi yapmıştı.

Sabırla sonuçların gelmesini bekledim. Beni davaya dahil edeceğine söz veren Büyük Suçlar'dan kısa süre içinde telefon gelmesi için dua ettim.

Her an gelebilir.

Masamda oturmuş, Muskoka Gölü'nden gelen küçük suç raporlarını okuyorum. Ana Cadde'deki köprünün altında yeni bir fallik grafiti. Yerel bir barda bir çift sarhoş adam arasında fiziksel bir tartışma. Hepsi tipik.

Kelly'ye ne olduğunu öğrenene kadar dikkatimi dağıtıyor.

Telefonum çalıyor ve hemen açıyorum. Büyük Suçlar'dan bir dedektif beni karşıladığında nabzımın hızlandığını hissedebiliyorum.

Bana sonuçları söyledi. İsmi hızlıca yazdım. Bir eşleşme onaylandı. Araştırmacının sonuçlar karşısında kafası karışmıştı ama ben hemen anladım.

Nora'nın yaptığı yanına kalmayacaktı.

Ne olduğunu açıklamadan önce bir an durup yazdığım ismi okudum ve gülümsedim.

Kelly McDermott.

Yazarın notu:

Umarım hikayemi okurken benim onu yaratırken aldığım kadar keyif almışsınızdır. Bağımsız bir yazar olarak, kitabım hakkında ne düşündüğünüz benim için çok önemli.

Hikayemi beğendiyseniz, lütfen Amazon mağazasına yorumunuzu bırakmak için bir dakikanızı ayırın. Bu benim için dünyalara bedel.

Okuduğunuz için teşekkür eder, bir dahaki sefere bana katılmanızı dilerim.

Saygılarımla,
James

[Yorumunuzu bırakmak için lütfen buraya tıklayın](#)

Ücretsiz Kitabımı İndirin

Psikolojik gerilim kitabım The Affair'in ÜCRETSİZ bir kopyasını almak isterseniz, lütfen aşağıdaki düğmeyi tıklayın.

[ÜCRETSİZ kopyanızı almak için buraya tıklayın](#)

jamescaineauthor@gmail.com adresindeki okuyuculardan e-posta almaktan her zaman mutluluk duyuyorum.

Tekrar teşekkürler,
James

Kıskanç Eş'i beğendiniz mi? En çok satan hikayem The In-Laws'a göz atın, şimdi mevcut.

[Daha fazlasını okumak için buraya tıklayın](#)

Şimdi, lütfen kitabım Aile Kulübesi'nin bir örneğinin tadını çıkarın.

Aile Kulübesi

Kulübemizin bodrumunda bağlı genç bir kadın var.

Aile kulübemizde eğlenceli bir hafta sonu olması gerekiyordu. Kocam Mike'a 40. yaş günü için küçük bir sürpriz yapacaktım.

Yine de bir sorun var. Mike son zamanlarda kendinde değil. Sık sık dışarı çıkıyor ve beni ve küçük oğlumuzu yalnız bırakıyor. Mutlu evliliğimiz solup gidiyor ve ben nedenini bilmiyorum.

Bu hafta sonu onu neşelendirmek için gerekli olan şey. Bizim de buna ihtiyaımız var.

Kulübeye varıp yerleştiğimde, bodrumdan gelen sesler duydum. İşte o zaman onu gördüm. Bağlanmış ve korkmuş genç bir kadın.

Ona yardım etmem için haykırıyor. Ben yardım edemedem, Mike kulübeye erken geldi.

O kim? Neden burada?

Kocam ne yaptı?

[Aile Kulbesini şimdi İndirin](#)

Lütfen bu Aile Kulübesi örneğinin keyfini çıkarın:

[OceanofPDF.com](#)

Bölüm 1

Amber

Başım acıyla zonkluyordu. Yavaşça odanın etrafına baktım, çift görüyordum. Nerede olduğumu anlamaya çalışırken üzerimdeki bir ışık gözlerimi yaktı. Odanın duvarları çimentoyla kaplıydı ve zemini de ona uygundu.

Bir bodrumda olduğumu biliyordum ama oraya nasıl geldiğimi hatırlayamıyordum. Alnımı ovmak için ellerimi kaldırmaya çalıştım ama güçlü bir direnç hissettim.

Ellerim arkadan kelepçeliydi. Durumumun farkına varmaya başladım. Öne doğru eğildim ve neredeyse metal sandalyeden düşüyordum. Başımdaki ağrı çok büyüktü ve irkildim.

Hiç pencere görmedim, sadece ahşap bir kapı vardı. Bir duvarda büyük bir metal masa duruyordu. Ben, masa ve sandalye dışında oda bomboştu. Ayaklarımın bağlı olmadığını görünce rahat bir nefes aldım. Hemen ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm ama kapıya birkaç adım kala durdum. Arkama baktım ve kelepçelere bağlı bir zincirin beni daha fazla hareket etmekten alıkoyduğunu gördüm. Ellerimi oynattım ve zincirin hareketini izledim. Zincir arka duvara yapıştırılmış metal bir kancaya bağlıydı.

Korku ile fark ettiğimde gözümde bir damla yaş oluştu. alındı.

"Yardım edin!" diye bağırdım. "Lütfen! Biri bana yardım etsin!"

Derin bir nefes aldım, kendimi sakinleştirmeye ve toparlamaya çalıştım. Düşünceler. Bana ne oldu? Neden hatırlayamıyordum? Bu bodrumda uyanmadan önceki adımlarımı takip etmeye çalıştım, başımdaki ağrı bunu daha da zorlaştırıyordu.

Üniversite kampüsündeki kütüphanede geç saatlere kadar ders çalışıyordum. Ertesi gün vize sınavım vardı ve ders çalışmak istiyordum. Ceza hukuku. Yeni hukuk öğrencilerine, ileride bilmemiz gereken temel bilgileri tanıtmak için temel bir dersti.

Günün ve gecenin çoğunda oradaydım. Sınav zamanlarında kütüphanenin çalışma saatleri uzuyordu. Dördüncü katta, pencereye bakan bir bölmede oturuyordum. Ders çalışmak için en sevdiğim yerdi.

Batıl inançlı olmamaya çalıştım ama lisans eğitimimdeki tüm sınavlarıma aynı bölmede çalışmışım. Bir keresinde çalışmamış ve bir gece önce odamda sabahlamıştım, B- almıştım ki o zaman bu benim için gerçekten korkunçtu. Bundan sonra her zaman dördüncü kattaki odamda uzun bir çalışma seansı yapacağıma dair kendime söz verdim.

Kütüphaneye gittiğimde biri benim yerimde oturuyorsa, kibarca ne kadar süre orada kalmayı planladıklarını sorar ve bazen ayrılacaklarına dair herhangi bir işaret verir vermez saldırmak için yakınlarda beklerdim. Eğer odamda değilsem doğru odaklanamazdım.

Orası benim özel yerimdi. Çalışma yerim bir şekilde bana ders materyallerini hatırlamam ve herhangi bir sınavda başarılı olmam için süper güçler verdi.

Üstümden gelen ayak sesleri fantezimi bozdu ve bana nerede olduğumu hatırlattı. Ürperdim. Tavanda yankılandılar. Burası kimin bodrumuydu? Buraya nasıl gelmişim?

Kütüphanede saat gece yarısına yaklaşmıştı. Sınavım için gerekenleri bildiğime emin olduğumda, gitmek üzere eşyalarımı topladım. Dizüstü bilgisayarımı paketledikten sonra büyük boy Calgary Üniversitesi kazağını üzerime geçirdim. Alberta'da tipik bir soğuk Şubat günü olmasına rağmen, kampüsün dördüncü katındaki kütüphane her zaman kaynar derecede sıcak olurdu.

Zincirin izin verdiği ölçüde odanın içinde hareket ederken ayak sesleri üzerimde devam etti. Alışılmadık derecede alçak olan masanın üzerinde durdum. Bir köşede koyu kırmızı bir leke fark ettiğimde sesli bir nefes verdim.

Aşağı baktım. Üzerimde hâlâ beyaz kampüs kazağım vardı ama omzumda kırmızı damlalar gördüm.

Şimdi hatırladığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Girişe yakın bir masada oturan kampüs polisine el sallayarak kütüphaneden çıktım.

Acıyla irkildim ve külüstür Volkswagen'imi park ettiğim otoparka doğru yürüyüşümü düşündüm. O gece tek istediğim McDonald's'tan bir şeyler alıp eve gitmek ve ev arkadaşım hâlâ ayaktaysa onunla bir film izlemektir.

Üniversite kampüsü, gündüz vakti öğrencilerin olağan koşuşturmasının aksine gece sessizdi. Binalar artık karanlıktı, sadece birkaç loş ışık yolları aydınlatıyordu. Çimenli alanlar bomboştu.

Huzursuz hissettiğimi hatırladım. Kütüphaneye geri dönmeyi düşündüm. Geç saatlere kadar çalıştığımda kampüs görevlileri arabama kadar bana eşlik etmeyi teklif etmişlerdi. Keşke bu teklifi kabul etseydim.

Telefonum yüksek sesle çaldı ve gecenin sessizliğini bozdu. Yerimden sıçradım ve pantolonumdan cep telefonumu çıkardım. Arayan annemdi. Gözlerimi devirdim. Saat gece yarısını geçmişti; ne istiyor olabilirdi ki? Cevabı biliyordum ve onunla uğraşacak vaktim yoktu. Uyumam gerekiyordu. Sınav ertesi gün erkendi ve beynim kızarmıştı. İhtiyacım olan şey annemle gece geç saatlerde tartışmak değildi. Telefonumu cebime geri koydum ve şimdi boş otoparkı ve arabamı görebiliyordum.

Aracıma yaklaştığımda anahtarlarımı çıkardım ve kilidini açtım. İşte o anda başımın arkasında bir baskı hissettim ve sonra... hiçbir şey olmadı.

Uyanana kadar.

Çok geç olmadan bir çıkış yolu bulmam gerektiğini biliyordum. Zinciri çekerek metal kancayı duvardan ayırmaya çalıştım. Birinin beni duyacağını umarak yardım için bağırdım. Ama dakikalar ilerledikçe kendi başıma bir plan yapmam gerektiğini anladım. Tek umudum aklımı başımda tutmak ve bu kâbustan kaçmanın bir yolunu bulmaktı.

İşte o zaman üstümdeki ayak seslerinin tekrar hareket ettiğini duydum. Odayı boydan boya geçtiler ve durdular. Derin bir nefes aldım ve o kişinin hareket etmeyi bırakmadığını ama çıkardığı sesin değiştiğini fark ettim.

Kişinin çıkardığı gümbürtü yumuşak ve boğuktu, ayakkabının topuğu her adımda ritmik bir vuruş sesi çıkarıyordu.

Gözlerimi kocaman açmış ahşap kapıya bakıyor, bekliyordum. Çılgılık atmak istiyordum ama bedenim buna izin vermiyordu. Sanki biri pillerimi çıkarmıştı ve ben hareketin ortasında sıkışıp kalmış, kapıya bakıyordum.

Kapıdan büyük bir gümbürtü geldiğinde bile, kapının yavaşça açılmasını izlemek dışında herhangi bir tepki veremedim. Kişi odaya girdiğinde ağzımı açmayı başardım.

Uzun boyluydu, kalın kollarını açıkta bırakan, kolları kıvrılmış kırmızı bir flanel gömlek giymişti. Bir elinde bir kova taşıyor, içeri girdiğinde kovayı yere bırakıyordu.

Ellerimin arkamda titrediğini hissettim. Bana bakan yüz tanıdığım bir yüzdü.

Ölü kırmızı gözleri ona bakıyordu. Ağzı açıktı ve tüm beyaz, tehditkâr dişleri ortaya çıkmıştı. Kulakları geriye doğru dönüktü. Adamın taktığı kurt kafası maskesi sanki bana saldıracakmış gibi görünüyordu.

"Uyanmışsın," dedi adam, maske derin sesini boğuyordu. "Bu senin için." Kovayı yere indirdi ve ayağıyla bana doğru itti. "Geri çekil," dedi aniden. Gözlerimi dikip bakmaya devam ettim.

tehditkâr maske, ne sorduğunu anlamamıştı. "Geri çekil!" diye bağırdı. Bu kez istenileni yaptım ve sandalyeye yaklaştım. "Otur!" diye gürledi derin sesi. Sandalyeye oturdum ve gözlerimi kurt maskeli adamdan ayırmadım. "Aferin kızıma."

Adam bir an için odanın dışına çıktı ve elinde iki büyük metal kaseyle tekrar içeri girdi. Onları masanın yanına yerleştirdi. Bunu yaparken kaselerden birinden beton zemine su sıçradı. Diğer kâseye baktım. Kokusu burnuma çarpana kadar neredeyse mısır gevreğini andırıyordu.

Köpek maması.

"Ye," dedi adam. "İç." Başını kovaya doğru çevirdi. "Kendini rahatlat."

"Lütfen," dedim, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. "Lütfen, bırak beni-"

"Burası senin evin," diye araya girdi adam. "Uslu bir kız ol, ben de seni... yere indirmeyeyim." Çığlık attım. Adam omuzlarını kaldırdı ve yüzünü kapıya doğru çevirdi. "Kes şunu! Kes şunu, hemen!" Metal kovayı kaptı ve duvara çarparak ezdi.

Derin bir nefes aldım. Kurdun kırmızı gözlerine tekrar baktım. Onların altındaki iki deliği görmem bir anımı aldı, orada bana bakan adamın koyu kahverengi gözlerini gördüm.

"Bana zarar verme," diye yalvardım, şimdi adamın gözlerine bakıyordum. "Benim adım Amber Townsin. Annem çok zengindir," diye yalan söyledim. "Gitmeme izin ver, ben de sana karşılığını vereyim." Kurt maskeli adam başını salladı. "Yapacak!" Bağırdım. "Sadece... lütfen bırak gideyim ve-"

"Dur!" diye bağırdı adam. "Bu senin adın değil artık. Senin adın... 'kız' artık." Başımı kaldırdım ve ona baktım. "Kötü ya da iyi bir kız olabilirsin, bu sana kalmış. İyi kızlar bir efendinin yanında kalabilir. Kötü kızlar ise aşağıya atılır. Sen ne olacaksın?"

Nefes aldım, ağzım bir karış açıldı.

Tekrar başını salladı. "Öğrenmen gereken çok şey var kızım. Birinci kural, bağırarak yok. Bağırırsan seni hemen bir köpek gibi yere yatırırım. İkincisi, dediğimi yapacaksın. Son kural ve bu çok önemli... Bana 'Usta' de."

Bölüm 2

Şafak

"Bugün bana yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Dawn'dı değil mi?" diye sordu arayan kişi.

Kulaklığım takılı halde odamda otururken gülümsedim. "Bu doğru. Bugün endişelerinizi çözebildiğimize sevindim. Çözümümüzden memnun musunuz?"

"İstedğim bu değildi," diye mırıldandı adam, "ama sen harikaydın. Soyadınız neydi? Sizin için iyi bir eleştiri yazmak istiyorum." "Dawn Nelson, nazik sözleriniz için teşekkür ederim. İyi dinlenmeler Günün güzel geçsin." Adamın da aynı şeyi söylemesini bekledim ve kulaklığımı çıkararak aramayı sonlandırdım. Derin bir nefes aldım ve bilgisayarımın ekranında sıradaki diğer yirmi bir çağrıyı fark ettim.

Aramalar hiç bitmez. Bir müşteri asla gerçekten mutlu olmaz. Bunlar, şikâyetleri ele alan bir müşteri hizmetleri çağrı merkezinde çalışmanın gerçekleriydi. Bütün gün çatışmayla uğraştım ama bunu son derece iyi yaptım.

Örneğin az önce sonlanan telefon görüşmesi. Adam, adının ne olduğunu sormamın hemen ardından bağırmaya ve küfretmeye başladı. Çoğu müşteri hizmetleri temsilcisi telefonu kapatırdı, ama ben aramayı geri çevirmeyi başardım.

Neredeyse tüm arayanlar üzgündü çünkü bir şekilde haksızlığa uğradıklarını düşünüyorlardı ve anlaşıldıklarını hissetmeye ihtiyaçları vardı. Dinlemek ve anlamak anahtar becerilerdi. Ve onlarla empati kurmayı başaramadığımda, rol yapıyordum, ki bu da bir oyuncu olarak gerçekten iyi yaptığım bir şeydi.

Kulaklığımı taktım, bir sonraki arayan için hazırdım ki arkadaşım Sarah Bendry kolunu omzuma doladı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu.

"Ne?" dedim. Kulaklığımı ayarlayarak söyledim.

"Böyle bir aramadan sonra gülümsüyor musun?" Başını iki yana salladı. "Odanın karşısındaki huysuz yaşlı adamın tost makinesinden ve satın aldıktan bir hafta sonra bozulmasından şikâyet ettiğini duydum. Ona bunun sigorta kapsamında olmadığını söylediniz.

garanti ediyorsunuz ve görüşmenin sonunda bir şekilde gülümsemeyi başarıyorsunuz ve o da size iyi bir eleştiri yazmak istiyor?"

Güldüm. "Adam tost makinesine bir çatal soktu, yanmış tostunu çıkardı ve kırdı. Kendine zarar vermediği için şanslı, ama tabii ki zarar karşılanmıyor. Aramadan önce bunu biliyordu." Başımı salladım. "Oyunculuk koçum bana eğer mutluymuş gibi davranmak istiyorsan gülümsemenin ilk adım olduğunu söylemişti. Rolünü oynaman gerektiğinde doğru ruh haline girmene yardımcı olur. Hatta bazen havaya girmeye yardımcı olması için 'gülümse' kelimesini söylüyor ya da düşünüyorum. Rol yaparken tüm duygular için aynı şeyi yapıyorum."

Sarah tekrar başını salladı. "Bu iş beni çok yoruyor. Bir gün yeni bir iş bulmak için sabırsızlanıyorum."

Sarah kaçma hayallerini dile getirirken tesadüfen müdürümüz Ronald oradan geçiyordu.

"Mola mı Sarah?" diye sordu her zamanki berbat ses tonuyla.

Sarah canlandı. Yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. "Hey, Ron! Tabii ki mola verdim. Kahve molası... Dawn'la." Ronald başını salladı ve diğer müşteri hizmetleri temsilcilerini kabinlerinde izleyerek yanımızdan geçmeye devam etti.

"Haklısın," dedi Sarah. "Ron'a gülümsemek onu fare kordonumla boğmak istemememe neden oluyor."

"Karanlık! Sevdim bunu. Sen ve Vic bu gece kaçta geliyorsunuz?" Masamdan kalktım ve sandalyeme yerleştim. Bir kahve molası kulağa hoş geliyordu.

"Ben de bu yüzden uğradım," dedi Sarah suratını asarak.

"Gelemez misin?" Endişeyle sordum. Eğer kimse gelmezse sürpriz partim mahvolurdu. Sarah ve Victor davet edilen tek iki kişiydi.

"Hayır, tabii ki geliyorum. Victor'a işte geç saate kadar kalması gerektiği söylendi. Sadece birkaç saat. Yani sekizden önce orada olacağız. Çok heyecanlıyız! İhtiyar Mike'ın dört sifira bastığına inanamıyorum."

"Lütfen ona 'ihtiyar Mike' deme. İçimden bir ses nefret edeceğini söylüyor. o."

Sarah bir kaşını kaldırdı. "Mike mı? Üzgün mü? O bir Zen ustası. Ben Sanırım onu tanıdığımdan beri bu adamı hep kızgın gördüm."

Bunu kabul edebilirdim. Yine de onunla on üç yılı aşkın süredir evli olduğum için, ne zaman kendinde olmadığını biliyordum. Son altı aydır ruh halinde ve davranışlarında değişiklikler olduğunu fark etmiştim. Sanki hiçbir zaman gerçekten yanımda değilmiş gibiydi. Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu ve her ne düşünüyorsa beni ya da oğlumuzu ilgilendirmiyordu.

Bana orta yaş krizi dendi. Mike'ın böyle bir krizin kurbanı olacağını hiç düşünmemiştim.

"O hala Zen ustası, ya da ona ne diyorsanız, ama son zamanlarda sanırım bu onu rahatsız ediyor. Yaşı. Tanıdığı herkes ondan daha genç."

Tanıdığı herkes, diye tekrarladım kendi kendime. Keşke Sarah onun aslında ne kadar az insan tanıdığını bilseydi. Gerçekten konuştuğu tek arkadaşları Vic ve Sarah'ydı ve bu da genellikle benim onlarla çifte randevu ayarlama çabalarım yüzünden oluyordu.

Annesi Mike daha çocukken, babası ise birkaç yıl önce ölmüştü.

Vic ve Sarah'nın yanı sıra, benimle birlikte olmadığı zamanlarda kardeşi Rick'in yanındaydı. Mike sadece bir yaş büyük olmasına rağmen küçük kardeşinden ılık yılı kadar daha olgundu.

"Peki," dedi Sarah. "Yaşlı adam Mike' şakaları yok. Belki 'Papa Mike' şakaları?" Sırıttım. "Şimdi de bana gülümseyerek rol yapma numarası mı yapıyorsun?" diye sordu gülerken sesini yükselterek.

Başka bir kabinden biri bizi susturdu. Dinlenme odasına doğru başımı salladım. "Kahve?" Sarah da başıyla onayladı.

Çağrı merkezi odası, sıra sıra odacıkların bulunduğu geniş ve açık bir alandı. Her bir kabin ucuz, dayanıksız duvarlarla bölünmüştü ve birbirinin aynısı çalışma alanlarından oluşan bir labirent yaratıyordu. Aydınlatma floresan ve loştu, her şeyin üzerine sert, doğal olmayan bir parlaklık yayıyordu. Halı eski ve lekeliydi, hava ise sanki hiç sirküle edilmemiş gibi havasız ve bayattı. Uzun saatler çalışmak için berbat bir yerdi ve bu kadar çok insanın buradaki işlerinden nefret etmesine şaşmamak gerekirdi.

Yol boyunca başkalarının telefon konuşmalarını duydum. Müşterilerin onları azarladığını duyduğum kadar iş arkadaşlarımı duymadım. Bir kadın başını masasına dayamış, kollarıyla kendini örtüyordu. Vücudu titriyordu ve hafif bir inleme sesi duyuluyordu.

"Burası beni etkiliyor," dedi Sarah, yanından geçip giden kadını izleyerek. "Herkesi etkiliyor, sen hariç."

Gözlerimi devirdim. "O yeni değil mi? Adı ne?"

"Hatırlamıyorum," dedi Sarah. "Bu şekilde bir hafta bile dayanamaz. oranı."

Cevap vermedim. Bazen herkes içinmiş gibi hissediyordum. çağrı merkezinde çalışıyorlardı. Müdür Ron'un çok az desteğiyle bunun nedenini anlamak kolaydı. Yeni kadınla daha sonra konuşmak için aklıma bir not aldım.

Umarım bazı nazik tavsiyeler kalmasına yardımcı olabilirdi, eğer istediği buysa.

Dinlenme odası ana çağrı merkezi katının hemen dışında yer alıyordu. Bir duvarı kaplayan birkaç otomat ve köşede küçük bir masa ve sandalyeler ile sıkışık ve havalandırması yetersiz bir alandı. Masa genellikle yarısı boş kahve fincanları, buruşmuş peçeteler ve dökülmüş şeker paketleriyle doluydu. Sandalyeler rahatsız ve uyumsuzdu ve odada sürekli bayat kahve ve mikrodalga patlamış mısır kokusu vardı. Adına rağmen, mola vermek için hoş bir yer değildi ve çoğu insan mümkünse buradan kaçınır, genellikle kendi kabinlerinde mola verirdi.

İçeri girdik ve kahvelerimizi yaptık. Arkama baktığımda Ron'un saatini kontrol ettiğini ve bize baktığını gördüm.

Bu çağrı merkezinin neden bu kadar yüksek bir personel değişim oranına sahip olduğuna şaşmamalı.

Sarah, "Vic geçen seferki gibi poker için biraz nakit getirip getirmeyeceğini sormamı istedi," diye sordu.

"Eminim Mike oynamayı çok ister," dedim. "Hazırlanmak için erkenden aile kulübesine gidiyorum." Tekrar gülümsedim, bu sefer gerçekçi bir şekilde.

"Belki bize yeni oyununuzun ön gösterimini de yapabilirsiniz. Tarih ne demiştiniz?" Sarah söyledi. "Hâlâ bilet almamız gerekiyor." "İkinizi çoktan kurtardım. Ve repliklerimi çalışmayı çok isterim. Mike muhtemelen bu noktada onları benden daha iyi tanıyordur. Her ne kadar o monoton sesiyle sahneyi gerçekten iyi ayarladı." Güldüm.

"Leydi McBeth," dedi Sarah eski bir İngiliz aksanıyla. "Sizi Shakespeare oynarken izlemek eğlenceli olacak."

Başımı sallayarak onayladım, ağzım gergindi. Başrolü kapmak için oyun grubuyla birlikte çok çalışmışım. Leydi McBeth benim ilkimdi. Yine de, gerçekten istediğim bu değildi.

"Bu konuda pek mutlu görünmüyorsun," dedi Sarah kaşlarını kaldırarak. "Leydi McBeth eğlenceli biri. Harika bir bölüm. Sadece, keşke kadınlar da daha ilginç roller. Yani, duygularına yenik düşüp deliren bir kadını oynuyorum. En azından bir kötü adamı oynayabiliyorum. Kötü adamlar tüm eğlenceli replikleri alırlar."

"Kötü adam gibi davranmak eğlenceli olurdu."

"Tabii ki kötü kadın olduğum için her şey benim histerik olmam ve kurban gibi davranmam etrafında dönüyor." Ürperdim. "Bundan nefret ediyorum. Biliyor musun, oyunun yönetmeni bana *Misery* filminden bir oyun yapmak için haklar almaya çalıştıklarını söyledi. Stephen King'in

kitabını biliyorsun."

"Bilmiyorum," dedi Sarah, ki bu şaşırtıcı değildi.

"Bir kadın bir yazarı kaçırıyor ve istediği gibi hikayeler yazana kadar onu zorla tutuyor." Başımı salladım. "İşte bu oynamayı çok istediğim bir kötü adam. Delicesine kötü bir insan. Eğlenceli olurdu."

"Kulağa ihtiyar Shakespeare'den daha ilginç geliyor. İnsanların onu neden bu kadar çok sevdiğini hiç anlamadım. Bütün oyunları herkesin öldürülmesiyle bitiyor."

"Benim dünyamda buna trajedi denir. Bütün oyunları öyle değildi."

"Bunu benim için trajedi haline getirmeyecek tek şey seni sahnede izlemek olacak."

"Teşekkürler, Sarah."

"Bence Mike ve Vic de çok iyi anlaşıyorlar," dedi Sarah. "Yine de kendi başlarına pek takılmıyorlar. Bir koca oyun buluşması ayarlamalıyız."

Güldüm. "Anlaştık."

"Oyun buluşmalarından bahsetmişken, Mike Junior'a kim bakıyor?" "Annem ve babam," diye cevap verdim.

"Bir kulübede eğlence, oyun ve içkiyle dolu bir hafta sonu... hem de çocuksuz. Bu senin için cennet olmalı."

Başımı salladım. "Mike hafta sonları onunla çok fazla vakit geçiremediği için Junior'ı özliyor. Şu sıralar iş yerinde çok meşgul."

"İnsanlar vergi bilgilerini ihtiyar Mike'a teslim etmeye başlıyor. Muhasebe sezonu başlıyor." Sarah omuz silkti. "O burada değil. O yokken ona böyle hitap edemez miyim?"

"Eminim Zen ustası Mike yorumlarınızı hissediyordur," dedim kıkırdayarak.

"Geç kalacağımız için üzgünüm. Vic ve ben hafta sonunu sizinle geçirmek için sabırsızlanıyoruz. Genç adam Mike ile kutlayın."

"Onu her şeyle şaşırtmak için sabırsızlanıyorum," dedim.

O anda çok mutluydum. İyi arkadaşlarla eğlenceli bir hafta sonuna hazırdım. Aile kulübesinde geçireceğimiz zaman, farklı nedenlerden dolayı gerçekten de sürpriz olacaktı. Haber kanalları ve muhabirler tarafından aylarca konuşulacak bir hafta sonu olacaktı.

Bölüm 3

İşten sonra, kulübeye gitmenin heyecanıyla telaş içinde arabama koştum. Mike iş günü bittikten sonra Junior'ı aileme bırakacağını söyledi. Hâlâ onun için ne planladığımı ya da kulübeye gideceğimizi bile bilmiyordu. Eğlenceli bir randevu gecesi için hazır olacağına dair ona söz verdirdim.

Bir önceki akşam ona "Çok çalışıyorsun," dedim. "Eğlenceli bir geceye ihtiyacımız var. Sadece ikimiz."

Mike isteksizce kabul etti. Vergi zamanı daha inatçı olurdu. Bir muhasebeci olarak, bu onun yoğun sezonunun başlangıcıydı. Gerçi Şubat ayındaydık ve onun işini bildiğim için daha yoğun gecelerin geleceğini biliyordum. Yılın bu zamanlarında hâlâ hafta sonlarının çoğunu benimle ve Junior'la geçirebiliyordu. Önümüzdeki birkaç ayı çoğunlukla gece gündüz çalışarak geçirecekti.

Arabayı sürerken bunu düşünerek iç çektim.

İşini benim bildiğim gibi bilmesi beni endişelendiriyordu. Son zamanlarda bazı geceler ofiste çalışması gerektiğini söylüyordu. Diğer zamanlarda ise evden çıkmak için bahaneler uyduruyordu, genellikle Junior yataktayken. Çoğu gece kardeşi Rick ile dışarı çıktığını söylüyordu. Bazen bunun doğru olup olmadığını merak ediyordum.

Sadece yalnız kalmak mı istiyordu?

Bir insan Rick'le ne kadar zaman geçirmek isterdi ki? Adam iğrençti. Sarhoşun tekiydi. Adama katlanabilmek için onu her gördüğümde gülümseme tekniğimi kullanmak zorundaydım. Otuz dokuz yaşında bekâr olmasına şaşmamalı.

Rick bana birkaç kez "Bir kadınla birlikte olmak gibi bir niyetim yok," demişti. Ben bunun tam tersi olduğuna inanıyordum. Pek çok kadının Rick'le birlikte olmak istediğini sanmıyordum.

Mike'ın annesi onu ve Rick'i aynı rahimden nasıl yaratmış olabilir? Tamamen farklı iki insan. Mike başarılıydı. Yirmili yaşlarında çok çalışarak muhasebe şirketinde ortak olmuştu.

Rick çalıştığında asgari ücrete yakın kazanıyordu ki bu da nadiren oluyordu. Çalışılabilir bir tip değildi. Patronlarına zaman zaman F-kelimesini söyleme eğilimi vardı. Gerçi bazen bu bir şeydi

Ona hayranlık duyuyordum. Ronald'a onun ve yöneticilik yetenekleri hakkında gerçekten ne düşündüğümü söylemek bir hayaldi.

Kulübeye doğru giderken Mike'ı düşünmeye devam ettim. Kocama neler oluyordu? Çoğu zaman evin etrafında dolanıyordu. Her zamankinden daha az samimiydik. Yine de daha fazla tartışmıyorduk, ki bu da nadiren oluyordu.

Sanki beyaz bayrak sallıyor gibiydi. Pes ediyordu.

En kötüsü de onu bu konuda konuşturamıyordum. Sorunun ne olduğunu sorduğumda kısa cevaplar veriyordu. Sadece yorgunum. İşte zor bir gün geçirdim. Ya da en sevdiğim cevap, "Bir şeyim yok."

Olanlar hakkında benimle konuşmaktan başka bir şey yapmazdı.

Evliliğimde ilk kez bizim için endişeleniyordum. Beni hl seviyor muydu? Bu evlilikte kalmak istiyor muydu? Onun yanında her gün merak ettiğim şey buydu.

En kötüsü de mutlu olduğumuzu dşnmemdi. Evliliğimizin mükemmel olduğunu düşünmüştüm.

Mike artık sadece Junior'la oynarken mutlu görünüyordu. Gerçekte nasıl hissediyor olursa olsun, o iyi bir babaydı. Oğluyla vakit geçirdiğinde, dünyada sadece iki kişi oldukları hissine kapılırdınız. Junior genç bir çocuktı ve babasını hala Süpermen olarak görüyordu. Mike'ın beni endişelendiren yanını görmediği için minnettardım.

Orta yaş krizi, diye kendime hatırlattım. Mike'tan beş yaş daha gencim. Belki kırkıma yaklaştığımda ve otuzlarım dikiz aynasında göründüğünde ben de aynı şeyi hissedeceğim.

Mike danışmanlık almaya açık bir insan değildi. Babası sert bir adamdı ve danışmanlık insanı zayıflatırdı. Görünüşe göre sadece kadınlar duygu sahibi olabilirdi.

Babasıyla tanıştığınızda kardeşi Rick'in neden böyle biri olduğunu anlamak çok kolaydı.

Doğrusu, Albert Nelson'ın arkadaşlığından hiç hoşlanmadım. Mike'ın bana çocukluğunu anlattığı gecelerde, babasının soğuk bir adam olduğunu söyleyebilirdim. Mike altı yaşındayken annesi ailesini terk etmiş ve bir daha geri dönmemişti. Ona destek olan tek kişi babasıydı. Mike Rick'i kendi başına büyütmüş.

Albert üç yıl önce kalp krizinden öldüğünde, Mike şaşırtıcı bir şekilde bunu iyi karşıladı. şimdi ise babasından neredeyse hiç bahsetmiyor.

Cep telefonum çaldı ve beni düşüncelerimden kopardı. Arayan doğum günü adamının ta kendisiydi.

"Hey!" dedim heyecanla.

"Selam," diye cevap verdi Mike. "Beni bir randevu gecesi için ikna ettiğine sevindim. Bu gece sadece sen ve ben olmak için gerçekten sabırsızlanıyorum."

Derin bir nefes aldım. "Kötü bir gün müydü?" "Sana sayılardan nefret ettiğimi söylemiş miydin?"

"Eğer bir muhasebeciyseniz bu gerçek bir sorun." Mike güldü. "Kesinlikle öyle."

Gülümsedim, neredeyse yoldan dönmeyecektim. Sadece benimle vakit geçirmek istediğini söylemesine rağmen bugün neşeli görünüyordu. Belki de onu daha iyi bir gününde yakalamıştım. Belki de önümüzdeki hafta gerçek doğum gününün gelmesiyle, onu rahatsız eden her neyse onunla başa çıkabilirdi.

"Hey, anne!" Mike Junior bağırdı.

"Hey, Junior!" Telefonuma bağırdım. "Bugün büyükannene gideceğin için heyecanlı mısın?"

"Evet! Büyükbabam yarın beni hokey maçına götüreceğini söyledi. Flames, kahrolası Oilers'la oynuyormuş, öyle söyledi."

"Hey!" Mike ona dedi ki. "Büyükbabama katılıyorum ama kötü söz söylemek yok bayım."

"Özür dilerim," dedi Junior kısık bir sesle.

"Heyecanlı," dedi Mike. "Ben de bu gece için heyecanlıyım."

Önümdeki bir araba benim şeridime geçip neredeyse bana çarpacakken korna çaldım. "Özür dilerim! Ben de yakında hazır olacağım. Sadece hazırlanmam gerekiyor ve biz-"

"Kurmak mı?" Mike tekrarladı. "Nereye gidiyorsun?"

Sesli bir şekilde iç çektim. "Çok iyi sır tutamıyorum. Hafta sonu için aile kulübesine gidiyoruz!"

"Ne?" dedi biraz sinirlenerek. "Randevu gecesi için şehre gideceğimizi sanıyordum."

"Sorun nedir?" diye sordum. "Kulübeye gitmeyi seviyorsun. Birkaç haftadır gitmedik."

"Bu hafta sonu yoğun kar yağacakmış. Hava durumunu kontrol etmedin mi?"

"Hayır..." İtiraf ettim. "Sadece eğlenceli bir hafta sonu geçirmeni istiyorum."

"Kulübe yerine şehre gidelim o zaman," dedi. "Şu yeni İtalyan

restoranını denemek istiyorum."

Tekrar iç çektim. "Neredeyse geldim,"

diye yalan söyledim. "Kulübede mi?"

Mike sordu.

"Bana gerçekten kızgın falan mısın?" diye sordum. "Daha mutlu olacağını düşünmüştüm. Sana sürpriz yapmak istedim."

"Kulübeye giderek bana sürpriz yapmana gerek yoktu."

"Sadece Sarah ve Vic geliyor. Birlikte iyi vakit geçirmemizi istedim."

"Onlara akşam yemeğine gelmelerini söyle," dedi Mike. "Sonra evde takılabiliriz. Zaten geçen sefer beni pokerde yendiği için Vic'ten öç almam gerekiyor."

Planlarımın gözlerimin önünde parçalandığını hissettim. Aile kulübemizde eğlenceli bir hafta sonu geçirmek istiyordum ve öyle de olacaktı. Arkadaşlarla ve güzel zamanlarla dolu bir hafta sonu tam da evliliğimin ihtiyacı olan şeydi.

"Vic ve Sarah da zaten yoldalar," diye yalan söyledim. "Yani lütfen?"

"Kavgayı kesin!" Junior şakacı bir ses tonuyla bağırdı.

"Değiliz evlat," dedi Mike. Bu kez sesli bir iç çekiş yaptı. "Peki. Yakında görüşürüz." Ben bir şey söyleyemeden Mike aramayı sonlandırdı.

[Okumaya devam et Aile Kulübesi şimdi](#)

OceanofPDF.com

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif	
Hakkı	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	
Bölüm 31	
Bölüm 32	

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Sonsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.